

ДЖУЛИ ГАРАТ

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

СТУДИО

УГОВОРЕН БРАК

ДЖУЛИ ГАРАТ УГОВОРЕН БРАК

Превод: Елена Атанасова

chitanka.info

Едно неочаквано писмо става причина Ейми Уелдън спешно да напусне Бостън и да замине за Англия. Когато красивата и темпераментна млада американка пристига в старинното достолепно имение на чичо си, то се разбужда от вековния си сън. Превръща се в средище на силни страсти, които варират от мразовития полюс на омразата до огнения вулкан на чувствената любов.

ПЪРВА ГЛАВА

Писмото от Англия пристигна в Бостън точно двадесет и четири часа, след като директорът на началното училище „Пейсли“ бе предложил на Ейми Уелдън преподавателското място, за което тя мечтаеше.

— О, не!

— Какво има, скъпа?

Ейми плъзна бледосиния лист върху масата към Кейт Уелдън — американката, която я бе осиновила преди дванайсет години.

— Прочети го, Кейт... — рече ѝ задавено. — Не би могло да дойде в по-лош момент. — От икономката на чичо ми Джиф, Лизи Аберкромби...

Лицето на Кейт се изкриви болезнено и тя набързо прегледа съдържанието на писмото, притаявайки дъх, когато стигна до края му.

— Вярно е, че не би могло да дойде в по-неподходящо време. Какво ще правиш, детето ми?

— Лизи пише, че чичо Джиф наистина бил зле този път.

— Само бронхит — направи пренебрежителен жест с ръка Кейт. — Марти твърди, че брат му страдал от това всяка зима. Предполагам, че е от студа и влагата в Дербишайър.

— Все пак чичо Джиф сигурно е твърде зле, за да ми изпрати Лизи подобно съобщение.

— И да те принуди да прекосиш Атлантическия океан, за да посетиш онзи свадлив стар дявол в замъка му.

— Не ми се иска да вярвам, че е нещо сериозно. Всъщност, той не е стар дявол, Кейт, а просто понякога е леко раздразнителен.

— Доста меко определение — изсмя се Кейт. — Ще ти кажа нещо, Ейми. Съвсем не беше „леко раздразнителен“ преди тридесет години, когато узна, че малкият му брат възнамерява „да пропилее живота“ си с мен! Само да бе видяла писмото му до Марти. Пишеше, че се отказвал от него, и че ще го лишал от наследство, ако обърнел

гръб на Англия и семейството си, което означаваше на него самия — стария скъперник. Честно казано, косата ти би настръхнала, скъпа.

— Как може да е бил толкова рязък. В края на краищата, нали той ме повери на теб и Марти, след като родителите ми починаха.

— Подозирам, че го е направил, защото не е искал да поеме отговорността за отглеждането на едно дете, което при това е и момиче.

Ейми се засмя. Въпреки тридесетте години разлика във възрастта, двете се държаха по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря. Кейт беше на петдесет и четири, но си признаваше само четиридесет и девет. През последните пет години си „оставаше“ все на четиридесет и девет, като решително отказваше „да навърши“ петдесет.

— Е? — посегна тя към пакета с цигари. — Няма ли да кажеш нещо? Няма ли да ми отрежеш главата, че го обвинявам?

— Защо се нервираш? — отвърна Ейми, познавайки добре пристрастеността ѝ към никотина в моменти на нервно напрежение.

Кейт щракна със запалката си и отметна глава назад. Буйната коса падна върху рамото ѝ. Тя изпусна кълбо дим и остана загледана в него, докато то се стопи във въздуха.

— От къде на къде ще съм нервна? Само защото ми се пуши рано сутринта, не означава, че съм нервна!

— Трябва да престанеш да пушиш. Марти ще те убие, ако открие, че не си се отказала, след като тържествено му обеща да го направиш.

— В мен няма нищо „тържествено“, скъпа — дори и в обещанията ми. И Марти го знае. Ако не го е научил все още, ще го разбере. Както и да е, той не е тук сега, а като напръскам малко восък по мебелите, ще убия миризмата на тютюн. Ако не пуших, щях да се пристрастя към сладкишите и тогава щях да напълнея. Това, което Марти не знае, не може да му навреди.

Ейми отново се засмя.

— Говориш също като икономката на чичо Джиф. Спомням си, че Лизи винаги изричаше подобни мъдрости през няколкото месеца в „Уайдеил Хол“, преди да дойда при вас.

— Имаш предвид, преди Джиф Уелдън да се отърве от теб? Преди да те изпрати да живееш при Марти и мен в Щатите? —

подхвърли многозначително Кейт.

— Ако те слуша човек, ще си помисли, че чичо Джиф ме е продал в робство.

— Нямаше представа каква съм аз, нали? Не беше ме виждал. И все още не е. Така и не ме покани в Англия да посетя мрачния му, студен замък в планините на Дербишайър.

— Мисля, че е по-правилно да се казва хълмовете на Дербишайър — подсмихна се Ейми. — Планините са в Шотландия.

— Все е Англия, нали, скъпа? А Англия е просто една дребничка, незначителна завъртулка на картата. Планини, хълмове — каква е разликата?

Ейми изпи сутрешния си плодов сок и подпря лакти върху безупречно чистия барплот в кухнята.

— Наистина ли никога не си виждала чичо Джиф, Кейт?

— Не, скъпа. Запознахме се с Марти, докато той беше на обмяна на опит между болниците през шестдесетте. Брат му обезумял от гняв, когато узнал, че Марти ще се жени за някакво малко червенокосо момиче от САЩ, и че възнамерява да си създаде дом тук, в Бостън.

— Но чичо Джиф продължава да пише на Марти, нали?

— За мен обаче не споменава и дума — сбърчи нос Кейт Уелдън. — Повярвай ми, скъпа, Джифърд Уелдън е стар, злобен човек. Знаеш, че не обичам да говоря лошо за хората, но от него лъха нещо злокобно. Може би ще е по-добре никога да не го срещна. Вероятно ще му удара един заради начина, по който третира Марти.

— Не би могъл да ви мрази. В края на краищата, той се е съгласил да ме осиновите.

— Повтаряли сме ти неведнъж, сладката ми, че Джиф нямаше ни най-малка представа как се гледа дете. А и вероятно не е искал замъкът му да бъде в безпорядък.

— „Уайдеил Хол“ всъщност не е замък. Спомням си го — голяма, каменна, студена и мрачна къща, която въобще не беше разкошна като замъците на кралицата в Уиндзор и Балморал.

— Все пак, там си прекарала няколко месеца. Достатъчно дълго, за да премисли чичо ти Джиф нещата, а после да те прехвърли при нас като колетна пратка.

— Вероятно, щеше да му е трудно да се грижи за мен. Той беше хирург и живееше в Лондон през по-голямата част от времето.

Ейми почувства, че трябва да каже нещо в защита на настойника си, въпреки че години наред се бе питала, защо чичо ѝ Джиф я бе отблъснал. Родителите ѝ, в края на краищата, я бяха поверили именно на него.

Джиф Уелдън и баща ѝ бяха колеги — хирурзи и добри приятели. И тя приемаше за нещо съвсем естествено, че чичо Джиф и съпругата му по онова време, Барбара, са ѝ станали кръстници. Ейми не помнеше Барбара Уелдън. Знаеше, че тя ѝ е кръстница, защото името ѝ бе написано върху една стара фотография от кръщенето ѝ. На пет или шест години беше попитала майка си за съпругата на чичо Джиф, но бе получила доста смътния отговор, че леля Барбара е трябвало да се върне в Шотландия, където била родена.

„Но защо, мамо?“ — беше настояла Ейми.

„Това не е наша работа, скъпа. То засяга само чичо Джиф и леля Барбара. Не трябва да задаваме твърде много въпроси, нали?“

И Ейми бе престанала да задава въпроси. Не познаваше кръстницата си и просто я бе забравила. Години по-късно, останала наскоро сираче, си бе спомнила отново за нея, стоейки пред огромната мраморна камина в „Уайдеил Хол“ и загледана в портрета на Барбара Уелдън. Той изобразяваше тъмнокоса, черноока хубавица в черна кадифена рокля на фона на голи бърда и пурпурни цветове. За Ейми, която бе страстна почитателка на сестрите Бронте, момичето от картината беше Кати на Хийтклиф, излязло направо от „Брулени хълмове“. Погледнато обаче под различен ъгъл, би могло да бъде и съпругата на Рочестър — лудата от „Джейн Еър“.

През нощите на няколкото месеца, прекарани в „Уайдеил Хол“, Ейми лежеше притихнала в леглото си, заслушана във всяко изпукване и стенание на старата къща, и се завиваше през глава, когато вятърът свистеше около високите кули, за да не я намери призракът на Барбара Уелдън.

„Уайдеил Хол“ не бе нищо повече от своеобразен „трамплин“ за Ейми. Едва се бе настанила там, когато чичо Джиф ѝ съобщи, че я изпраща в Нова Англия, в САЩ, за „известно време“ при по-малкия си брат Мартин, женен за американка. Беше ѝ казал, че двамата имали син на име Кип, с когото тя ще си правела компания. При пристигането си в Щатите Ейми бе установила, че Кип приближаваше осемнадесетте,

беше почти мъж и Ейми бе предположила, че той едва ли би искал да го притеснява някаква си тийнейджърка...

Гласът на Кейт я накара да се отърси от спомените си.

— Джиф Уелдън намери начин да се изплъзне от затруднено положение, скъпа. Не ме разбирай погрешно — знаеш, че те обикнахме от мига, когато те зърнахме. И Кип...

Ейми забеляза предателското потреперване на устните ѝ.

— Кип обожаваше по-малката си осиновена сестра — изрече тихо Ейми. — Сестра му също го обожаваше.

Кейт отново всмукна дълбоко от цигарата си и изпусна бавно дима. Загледа се в нея с полупритворени очи и промълви почти шепнешком:

— Не мога да повярвам, че наистина го няма. Едва ли някога ще се примиря с тази мисъл...

— Кейт... недей...

Ейми протегна ръка над масата и стисна слабата китка на по-възрастната жена.

Кейт Уелдън отметна рязко глава.

— Мислиш ли, че съм луда, скъпа?

— Не... не... Но беше толкова отдавна...

— Две години и половина, откакто го изпратиха в Англия. Две години и половина, откакто видях за последен път момчето си. А сега Джиф Уелдън иска и ти да се върнеш. Не е ли достатъчно да загубиш едно дете?

— На мен няма нищо да ми се случи, Кейт.

— И Кип никога не е допускал, че нещо може да му се случи, захарчето ми!

Ейми почувства, че сълзите напират в очите ѝ.

— Отдавна не си ме наричала така...

— Със сигурност ще те загубя, както загубих и сина си, ако отидеш на този прокълнат от Господа остров, момичето ми.

Сърцето на Ейми се сви.

— Не, Кейт — отвърна тихо. — Няма да ме загубиш. Ще се върна. Обещавам, че ще се върна.

— И Кип трябваше да се върне. Кип не биваше да свърши в някаква дълбока, тъмна река там. Какво прави все пак „великата“ американска армия — да позволява на момчетата да шофират посред

нощ?! Шестнадесеттонен транспортър! Питам те — имат ли такива пътища в Англия, които могат да издържат шестнадесеттонен транспортър в близост до река?

Ейми поклати глава и се опита да не мисли какво се бе случило с Кип.

— Не зная, Кейт. Просто няма точен отговор? Твърдят, че катастрофата е станала на моста по чиста случайност.

— Чиста случайност също, че е била противна английска нощ с поледица и суграшица. Обвинявам американската армия, че е отредила на тези младежи подобна участ!

— Но в Англия вали, Кейт, много — както и тук в Америка. Понякога зимите и в Бостън са ужасни. Би могло да се случи и тук.

Кейт се отдръпна и разпери ръце във въздуха, разсипвайки пепелта от цигарата си върху кухненския плот.

— Англия е отвратителна страна! Да вали суграшица с вихрушка и да заледява пътищата!

Ейми стана от стола си и заобиколи плота.

— Не се нуждая от успокояване, момиче — спря я Кейт.

— Нямах намерение да се размеквам. Исках само да избърша пепелта...

— Правиш се на чистница, така ли?

Кейт упорито се опитваше да преодолее пристъпа си на депресия. Катастрофата, при която Кип се бе сгромолясал в онази дълбока, буйна английска река в Линкълншайър, бе жесток удар за нея. За Ейми пък не по-малко тежко бе да се примири с факта, че тялото му не бе открито. Кейт и Марти така и не бяха разбрали колко много бе обичала Кип.

„Наистина ли го обичах?“ — запита се.

Докато почистваше пепелта от цигарата на Кейт, Ейми осъзна, че за пръв път след катастрофата мислеше за любовта си към Кип в минало време. И тя като Кейт в продължение на две години се бе надявала, че той ще се появи, или че командването на армията ще се свърже с тях, за да им съобщи, че е станала грешка, че Кип не е мъртъв. Но две години бяха прекалено дълго време, за да продължават да се надяват на чудо — твърде дълго, за да вярват, че Кип би могъл да е оцелял!

— Нямахте да е толкова лошо, ако поне бяхме открили момичето, което очакваше дете от него.

Кейт изгаси фаса си и посегна към нова цигара. Ейми въздъхна шумно.

— С въздишки нищо не може да се промени, детето ми. Щом искам да отрова дробовете си, ще го направя.

— По-добре е да се пристрастиш към сладкишите и да понапълнееш.

Ейми хвърли хартиената салфетка в кошчето за отпадъци и пъхна ръце в джобовете на джинсите си.

— Дори не знаем истинското ѝ име. Няма начин да я открием.

— Кити! Що за име е това по дяволите! Кип възнамеряваше да се оженият, а всичко, което знаем за нея, е, че се казва Кити.

„Кип и Кити!“ Ейми все още не можеше да си помисли за Кип и *другата* жена, без да изпита омраза. Осъзнаваше, че това е много глупаво, защото никоя от двете не можеше да го има вече. Намираше се някъде на дъното на онази дълбока река или може би приливът бе отнесъл тялото му в открито море. Командирът на Кип им бе писал лично. Писмото му бе кратко:

„... извикани водолази... намерени отломки от транспортъора... открити три тела...“

„Но в онзи транспортър са били четирима души...“ — мина ѝ през ума.

— Предполагам, че няма да има полза, ако ти падна на колене с молба да не заминаваш за Англия, нали?

Ейми впери очи в Кейт.

— Какво те кара да мислиш, че съм решила да тръгна? С какво бих могла да помогна на чичо Джиф?

— Госпожа Аберкромби пише, че той би искал да останеш при него известно време. Познавам те, момичето ми. Ти никога не отказваш на никого, без да имаш основателна причина. Права ли съм?

— Кейт!

Ейми извади ръце от джобовете си и ги протегна безпомощно напред.

— Кейт, какво да направя? Тъкмо щях да започна работа, която зная, че ще харесам — да преподавам на онези хлапета в „Пейсли“ — и изведнъж това известие...

Тя се загледа към пода, после отметна глава и прекара пръсти през гъстата си руса коса.

— По дяволите! Истинска бъркотия.

— Ще ми липсваш, скъпа!

— Май не трябва да заминавам...

— Да, трябва.

Кейт рязко угаси цигарата си, стана от стола и нежно я прегърна.

— Той е възрастен човек, за Бога. А аз съм една стара егоистка, която не може да преодолее тридесетгодишната вражда. Би трябвало да се срамувам от себе си.

Ейми сложи длани върху раменете ѝ и двете жени останаха така, загледани една в друга.

— Ще се върна — изрече тихо Ейми. — Обещавам ти, Кейт, ще се върна.

— Този свят е истински полудял — отвърна Кейт. — Точно когато си помислиш, че всичко е наред, нещата се обръщат наопаки.

— Но, аз ще се върна!

— Да, скъпа. Ще те чакаме — Марти и аз. Ще направиш ли нещо за мен, детето ми?

— Всичко, което пожелаеш, Кейт.

— Опитай се да намериш тази Кити... и детето, което е родила...

В очите на Кейт проблеснаха сълзи. Тя се отдръпна настрани и измърмори:

— Дявол ме взел! Какво право имам на подобни копнежи? Хормоните ми сигурно не са наред.

— Копнежи ли, Кейт? — засмя се Ейми.

— Копнежи! Да! Полудявам. Но загубих сина си, а някъде, на хиляди мили отгук, има една частица, останала от него. Тази Кити е носила в утробата си внука ми, скъпа. Бебето сега би трябвало да е на две години. И този копнеж да бъда баба се засилва с всеки изминал ден. Обещай ми, че ще го направиш. Намери Кити и детето и тогава, може би, Кип ще престане да ме преследва.

Джон Греъм, шофьорът на Джифърд Уелдън, разпозна момичето веднага. Брадичката ѝ бе вирната малко надменно, а сивите ѝ очи гледаха открито и предизвикателно. Стариият Уелдън му бе дал нейна снимка.

Фоайето на летището бе претъпкано, но Ейми се открояваше от останалите — елегантна, самоуверена. Декемврийският ден бе студен и мрачен, но младата американка, като че ли не се притесняваше от времето. Кашмиреният ѝ костюм под палтото от камилска вълна беше скъп, но не и крещящ.

Красивата млада жена се отправи с бързи крачки към Джон.

— Добре дошла у дома, госпожице Уелдън...

Тези думи го затрудниха. Винаги се бе гордял, че не е лицемерен, и сега се учуди на себе си, че бе успял да се усмихне така. „Добре дошла у дома!“ Ако имаше малко разум в главата си, би трябвало да ѝ каже да се обърне и да излети обратно за Нова Англия. Съзнаваше обаче, че дори да го направеше, тя едва ли щеше да го послуша.

— Вие сте шофьорът на чичо ми, нали?

Устните му се присвиха от американския ѝ акцент. Докато поемаше подадената му крехка ръка, душата му се бунтуваше яростно и той проклинаше стария Уелдън, че я бе извикал. Ако си бе останала в Америка, никога нямаше да научи истината за настойника си. А сега щеше да узнае тайните на „Уайдеил Хол“ — тайните на това мрачно, порутено имение, превърнало се в белег... Не, не просто в белег, а в голяма зееща рана върху хълма над реката.

Хълмовете Пенин и обширните долини на Дербишайър представляваха забележителна природна картина, но „Уайдеил Хол“ не допринасяше с нищо за колорита на пейзажа. Някога имението било истинско бижу, но Джифърд Уелдън го бе занемарил и го бе превърнал в зловеща развалина.

„Горкото дете!“ Джон Греъм пусна ръката ѝ. „Няма нужда още отсега да разбере, че нещо не е наред“ — реши той. Опита се гласът му да прозвучи весело.

— Странно, как се познахме от пръв поглед, нали?

Младата жена кимна приветливо.

— Лизи... имам предвид госпожа Аберкромби — икономката на чичо ми — тя ми писа как изглеждате. Предполагам, че чичо Джиф ви е показал моя снимка.

— Да, госпожице.

— Знаете ли какво трябва да правя сега, господин Греъм?

— Ще ви настаня в колата, а после ще се върна за нещата ви.

Излязоха на паркинга и Джон Греъм отвори задната врата на черния автомобил.

— Ще имате ли нещо против, ако седна до вас? — попита направо Ейми. — Ще скучая сама отзад.

Той ѝ отговори с усмивка:

— Нямам нищо против, госпожице Уелдън. Ще ми бъде приятно да разговарям с някого.

Ейми съблече палтото си и се настани удобно.

Докато чакаше Джон Греъм да донесе багажа ѝ, тя отпусна глава на облегалката и се опита да се освободи от напрежението, обзело я в самолета. Мразеше излитанията и приземяванията, но все пак бе успяла да дремне малко по време на дългия полет.

Мислите ѝ се връщаха назад към Бостън в Нова Англия, към Кейт и Мартин Уелдън. Надяваше се, че няма да им липсва твърде много. Всъщност, на самата нея те вече ѝ липсваха! Дванадесет години бяха достатъчно дълъг период, за да се почувства част от това семейство. И то бе истинско семейство до момента, когато им съобщиха за изчезването на Кип.

Мисълта ѝ за Кип бе съпроводена отново с болка.

— Кип Уелдън... — прошепна тихо, — нима никога няма да успея да те прогоня от себе си?!

Въздъхна и се загледа през прозореца към натовареното движение около летището. Изненада се, че обстановката не ѝ се струваше особено позната. Напомни си, че бяха изминали цели дванадесет години. Усети колата да се тресе и погледна назад. Джон Греъм подреждаше нещата ѝ в багажника. „Багажник^[1]! Това ли е правилната дума? — мина ѝ през ума. — Не... като че ли тук го наричаха другояче, но как беше?“

Шофьорът в тъмносиня униформа заобиколи автомобила и се настани зад волана.

— Всичко е тук — засмя се той, като я погледна косо. — Един куфар, един сак и една кожена пътна чанта в багажника.

— Багажник! Това е. Опитвах се да си спомня как се наричаше в Англия. Предполагам, че ще трябва да прекарам следващите шест

месеца над речниците, за да оправя говора си, господин Греъм.

Джон затвори вратата и вдигна назидателно пръст.

— Госпожице Уелдън, в „Уайдеил Хол“ ми викат просто Греъм. Не бих ви посъветвал да се обръщате към мен с „господин“.

— Просто Греъм? Но това звучи толкова непочтително!

Ейми се намръщи, но шофьорът вече бе потеглил и цялото му внимание бе съсредоточено в пътната обстановка.

— Колко ще пътуваме до „Уайдеил Хол“, господин Греъм?

— Ще стигнем за чая, госпожице.

— Откога работите при чичо ми? Не знаех, че си е наел шофьор. Преди винаги караше сам.

Джон Греъм я погледна в огледалото за обратно виждане, преди да ѝ отговори.

— В „Уайдеил Хол“ съм малко повече от пет години — след като лекарят на господин Уелдън го предупреди да не кара повече кола след онзи сърдечен пристъп.

— Но чичо Джиф е добре сега, нали?

— Трябва да приема нещата по-спокойно.

Джон Греъм отново се съсредоточи, за да се включи в магистралата.

— Не бива да се вълнува — добави след малко.

Ейми наклони главата си на една страна.

— Не смятате, че появяването ми ще го развълнува прекалено много, нали?

— Не, ако скоро се научите да говорите чист английски език, госпожице.

— Проклятие! Мога ли да го направя за час и половина, как мислите?

— Не бих се тревожил, ако съм на ваше място — отвърна любезно Джон Греъм.

— Не мога да се променя за секунди. Искам да кажа, че съм живяла в американско семейство цели дванадесет години. Завърших гимназия в Америка, а после и колеж, за да имам право да преподавам в началното училище. Оставих приятелите си в Нова Англия. По дяволите! Съвсем естествено е да започна да говоря като американка.

— Сигурен съм, че чичо ви ще го разбере, госпожице.

Ейми обаче не беше толкова сигурна. Досега не бе имала ни най-малка представа, че ще изпита страх от завръщането си в „Уайдеил Хол“.

— Тук имаше американски части по време на войната, госпожице.

— Да, но войната свърши преди около половин век, господин Греъм. И се обзалагам, че чичо Джиф е стоял далече от янките.

Тя се загледа през прозореца. Вече се движеха по магистралата с висока скорост.

— Предполагам, че ще донеса само неприятности в „Уайдеил Хол“, нали? — сбърчи чело Ейми.

— Вие ще бъдете глътка свеж въздух, госпожице, ако не се лъжа.

Тя долови искреност в гласа на Джон Греъм и настроението ѝ се повиши.

Трафикът бе доста натоварен. Не очакваше пътищата в Англия да са така задръстени и остана смълчана известно време. Джон Греъм пусна радиото, за да чуе прогнозата за времето. Наближиха някаква отбивка. Той изключи приемника и подаде ляв мигач.

— Няма ли да останем на аутобана? — попита Ейми.

— Не, госпожице, тук трябва да завием. Впрочем, ние наричаме тези пътища магистрала в Англия, а не аутобани.

— Ще трябва да ви наема за преводач, господин Греъм.

— Не *господин*, моля ви, госпожице Уелдън! Вижте, почти приближаваме Дербишайър. Искам да ви помоля още веднъж да не ме наричате „господин“, когато пристигнем в „Уайдеил Хол“.

— Как да ви наричам тогава? Може би Джон?

— Не, госпожице. Просто Греъм. На чичо ви няма да му хареса, ако се обръщате към мен по друг начин — просто Греъм.

Веждите ѝ се повдигнаха многозначително.

— Никой не трябва да понася подобно отношение, господин Греъм.

— Шофьорите са незначителни същества, госпожице. Те просто изпълняват някаква функция.

— Това не се отнася само за шофьорите — направи гримаса Ейми. — Какво ще кажете за моята недодяланост и за жълтеникавата ми коса. Да не говорим пък за ястребовия ми нос, който ми е навлякъл какви ли не затруднения, когато го пъхам там, където не трябва.

— Затруднения ли казахте, госпожице? Какво означава „затруднения“?

— Вие ми се подигравате, Просто-Греъм! Всеки знае какво са затрудненията.

— Да, мис, шегувам се! Ходя на кино и съм гледал стотици американски филми, но ако очаквате чичо ви да разбере речника ви... ами, мисля, че искате прекалено много.

— Ха! Толкова ли е лош? Имам предвид речника ми?

— Не съм казал, че е лош, госпожице.

Греъм като че ли нямаше желание да разговаря повече за своя работодател и внимателно сви по тясната главна улица на малкото селце.

— О, по дяволите! — промърмори тихо Ейми. — Защо ли се завръщам?

— Завръщате се при хора, които милеят за вас — отвърна й лаконично той. — Никога не се съмнявайте, госпожице Уелдън. Госпожа Аберкромби, например — за нея вие сте целият свят.

— Лизи ми липсваше. Знаете ли, пишеше ми през всичките тези години. Това все пак е нещо.

— „Уайдеил Хол“ би пропаднал съвсем без госпожа Аберкромби.

— Тя е дракон, Просто-Греъм! Разбира се, вие не може да не сте го открил досега.

Шофьорът присви устни, но не отвърна нищо.

— Но очарователен дракон — добави Ейми.

Той се засмя от сърце.

— Предполагам, че чичо Джиф не се е превърнал в човек, който разваля удоволствието на другите, нали?

— Не ви разбирам, госпожице — изрече предпазливо Греъм.

— Намекнахте ми, че чичо Джиф би ви изкормил жив, ако узнаеше, че ви наричам „господин“! Това имам предвид — поясни му Ейми.

Джон отново не й отговори, но тя усети някакво напрежение във въздуха и инстинктивно разбра, че Джон Греъм не харесва чичо й. Испита безпокойство. Спомняше си смътно чичо си Джиф — беше може би малко студен, вгълбен в себе си и доста старомоден — но не си спомняше да е бил деспот спрямо своята прислуга.

— Чичо Джиъф е добър човек — настоя тя.

— Да, госпожице...

Греъм превключи скоростта и колата се заизкачва по един стръмен хълм. За известно време се възцари мълчание. Ейми се загледа през страничното стъкло в заскрежените живи плетове и към малките къщички, сгущени под комините, от които се виеше дим. На хоризонта се открояваха далечни върхове, забулени в мъгла.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, защото сърцето ѝ бе започнало да бие лудо, когато различи познатия пейзаж.

— Ето ги, господин Греъм! Върховете! — посочи развълнувано напред.

— Имаме още доста път, госпожице. Първо трябва да минем през прохода „Блекторн“, а той може да бъде коварен при мъгла и скреж като днешните.

Ейми потрепери, но това не бе от страх.

— Спомням си, когато с чичо Джиъф минахме за пръв път през прохода с кабриолета му. Имах чувството, че се изкачвам на върха на света.

Джон Греъм не обърна особено внимание на думите за чичо ѝ.

— Спускането надолу ме притеснява, госпожице — засмя се той. — Има няколко противни завоя и две пропасти, дълбоки около тридесетина метра.

— Но изживяването е страхотно, господин Греъм — да се погледне целия Дербишайър като на длан.

— Да, госпожице — отвърна Греъм, който очевидно не бе така очарован от тази перспектива. — Само че минаването през прохода тази сутрин не беше никак лесно. Мъглата беше гъста като оризов пудинг.

Ейми се настани по-удобно на седалката и се прозя. Беше станала преди разсъмване тази сутрин, но не ѝ се искаше да заспива и да пропусне великолепието на върховете. Замисли се върху разговора си с Джон Греъм преди няколко минути. Обсеби я натрапчивата идея, че нещата в „Уайдеил Хол“ са се променили, докато е била в Америка. Шофьорът подчертано сдържано говореше за чичо ѝ. Трябваше да си изясни положението, защото в края на краищата, чичо Джиъф бе нейният спасител.

— Той всъщност, не ми е истински чичо... — изрече гласно.

— Зная, госпожице — отвърна хладно Джон Греъм.

— Родителите ми починаха, а чичо Джиф ми беше кръстник.

— Наистина ли, госпожице? — изрече този път отегчено шофьорът.

— Баща ми беше лекар.

Той отново смени скоростта.

— С чичо Джиф бяха колеги. Работеха в една и съща болница.

Чичо Джиф беше хирург...

Греъм шофираше мълчаливо.

— Не искате ли да научите нещо повече за мен?

— Работата ми не е да научавам неща за вас, госпожице.

Проходът „Блекторн“ отново я очарова, както в детството ѝ. И не след дълго черната кола сви от шосето през долината, по лъкатушещия частен път, водещ до „Уайдеил Хол“. Къщата бе скрита зад дърветата. Виждаше се едва след последния завой, където каменният мост се извисяваше над река Истън.

Възбудата на Ейми нарасна и тя се приведе напред в очакване. Реката бе придошла и проблясваше мътно в късния мрачен следобед.

Джон Греъм се засмя тихо.

— Радвате ли се, че се върнахте?

Ейми само кимна. Не можеше да говори, защото в гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца. Не бе предполагала, че ще се почувства така. Спомените бяха странно нещо. „Уайдеил Хол“ я бе приютил, когато целият ѝ свят се бе преобърнал преди толкова много години.

Къщата си бе все същата — с квадратните кули, с вдлъбнатите навътре прозорци в инкрустирани рамки и с високите комини. От моста над Истън „Уайдеил Хол“ изглеждаше като средновековна крепост, стъпила здраво върху хълмовете на Дербишайър.

Черната кола изкачи възвишението, мина през старинната порта и спря в двора, покрит с каменни плочи и ограден с високи стени. Джон Греъм паркира плавно пред централния вход, декориран с повехнали розови храсти и орлови нокти, които се увиваха самотно около високата извита веранда.

Ейми разкопча предпазния си колан и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. От сянката на верандата към нея се отправи мъжки силует.

[1] В САЩ се използва думата „trunk“, а в Англия „boot“. —
Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В първия момент не го позна. Джиф Уелдън се бе променил много — беше остарял.

Джон Греъм излезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Тя мразеше това. Беше напълно способна да го направи и сама. Но когато сложи ръка на дръжката, той я спря с жест и ѝ отвори почитателно, като се усмихна бегло, щом Ейми излезе навън.

Чичо ѝ Джиф вървеше бавно към нея. Преди дванадесет години високото му жилесто тяло бе стройно и изправено. Сега беше съсухрен и прегърбен, загърнат в дебело вълнено палто, което ни най-малко не прикриваше факта, че е отслабнал обезпокоително. Никога не бе бил пълен, но лицето му бе било приятно закръглено. Сега то беше отпуснато, посивяло и изпито, а рядката му руса коса напълно бе изчезнала. По темето и челото му изпъкваха сини вени и кафяви петна, които се открояваха върху бледата му кожа.

Само гласът му си бе останал същия, макар и леко треперещ.

— Ейми! Скъпа, скъпа Ейми! Колко много си пораснала! Но въпреки всичко, щях да те позная.

Той протегна ръце към нея, но Ейми не почувства необходимост да изтича към него и да му позволи да я прегърне. Беше отсъствала твърде дълго, а и Джиф Уелдън никога не бе излагал чувствата си на показ. От него бе получавала единствено потупване по главата от време на време.

Когато възрастният мъж се приближи, Ейми направи усилие също да протегне ръцете си към неговите и се опита да не потръпне от студените му костеливи пръсти. Кожата им бе тънка като пергамент и тя имаше усещането, че се ръкува със скелет.

— Чичо Джиф...

Не намираше думи, пък и какво ли би могла да му каже? Изглеждаше ѝ толкова остарял и толкова отпаднал — почти непознат.

— Радвам се, че реши да дойдеш, Ейми.

— Разтревожих се. Лизи пишеше, че си болен... — смънка в отговор.

— Болестта ще мине. Всичко минава.

Ейми потрепери. Старецът пусна ръцете ѝ и тя изпита облекчение. В Нова Англия при Кейт и Марти Уелдън беше лесно да пренебрегне британската резервираност, с която бе възпитана. Но тук, в Англия, беше различно. Годиците като че ли се стопиха. Спомни си, че като дете, преди родителите ѝ да починат, веднъж съвсем спонтанно се бе покатерила на коленете му от признателност за подаръка по случай рождения ѝ ден. Той се бе смутил и внимателно я бе сложил да стъпи на пода на разстояние от себе си...

— Стоях на моста над реката днес следобед, за да те видя, като пристигаш. Очаквах те по-рано.

Ейми осъзна, че не говореше на нея, а на Джон Греъм зад гърба ѝ. Тонът му беше раздражителен.

— Полетът имаше закъснение, чичо Джиф — изрече предпазливо тя. — Нямахме как да дойдем навреме.

Джиф Уелдън отново се обърна към шофьора.

— Можеше да ми телефонираш и да ме уведомиш!

— Опитах, сър. Линията беше заета.

— Глупости!

Старият човек дишаше тежко, останал без дъх от усилието да спори.

Греъм бе разпознал признаците и очевидно не искаше да нервира повече своя работодател.

— Съжалявам, сър — каза само.

— Би трябвало.

Ейми се подразни от начина, по който чичо ѝ се отнасяше с шофьора. Някога в гимназията в Нова Англия тя се бе разбунтувала срещу общественото разслоение и се бе впуснала в разгорещени диспути за безкласово общество. Откри, че неволно сравняваше живота, който бе водила в Нова Англия, с този, към който се връщаше сега. Различието между откритите взаимоотношения на семейство Уелдън в Бостън и поведението на чичо ѝ Джиф ставаше все по-очевидно. Мартин Уелдън нямаше никаква прилика с по-големия си брат и тя бе благодарна на съдбата за това.

Обърна му гръб. Колкото и да ѝ бе скъп чичо ѝ, не можеше да освободи Джон Греъм, без да му поблагодари. Приблжи се до шофьора и стисна ръката му.

— Благодаря ви, че се погрижихте за мен — рече му с усмивка.

— Беше удоволствие за мен, госпожице Уелдън.

Отново застана с лице към чичо си и изпита съжаление към него — беше толкова слаб и отпаднал. Той леко се отдръпна встрани и кимна към къщата.

— Твърде е студено, за да стоим навън. Този противен мраз продължава от четири дни, дете.

Задъха се, докато вървеше след нея. После затвори вратата и продължи:

— Не беше необходимо да благодариш на Греъм, скъпа. Човекът просто си върши работата, за която му се плаща.

— Човекът?

Ейми долови острата нотка в гласа му, която не бе забелязвала никога преди.

— Така ли се отнасяш към Джон Греъм? Просто *човекът*?

Уелдън я изгледа напрегнато.

— Надявам се, че тези американци не са напълнили главата ти с глупости.

— Зависи какво разбираш под глупости — отвърна тя, като се насилваше да говори по-любезно.

— Приказките за право на мнение, за свобода, равноправие — всичките тези втели-некипели, с които американците обичат да се фукат.

— Но Съединените Щати се основават върху принципите на свободата и равноправието, чичо Джиф...

Той отвори една врата и я въведе в огромна, почти празна стая. Побиха я хладни тръпки.

— Има свобода и свобода — рече ѝ с доста нетърпелив тон. — Има също равноправие и равноправие, Ейми.

И като се засмя кратко и сухо, вероятно за да посмекчи думите си, продължи:

— Твърди се, че всички мъже били равноправни. Но някои са по-равноправни от други, ако ме разбираш какво искам да кажа.

Ейми не му остана длъжна.

— Господин Томас Джеферсън заявява, че всички хора имат право на живот, свобода и щастие...

Бледото лице на Джиф Уелдън леко порозовя, когато процеди:

— Би ли разделила тогава всичко, което притежаваш, със скитниците и бандитите, дете? Би ли посрещнала в дома си скитника, крадеца, проститутката?

Тя се стъписа. Доколкото си спомняше, чичо ѝ Джиф никога преди не ѝ бе повишавал глас. Сведе очи към мозаечния под на огромната зала. Слабо осветеното, облицовано с дървена ламперия помещение, беше неприветливо. Върху голите стени бяха окачени само малки мъждукащи газени лампи.

„Завръщането ми у дома май се превръща в кошмар!“

Когато тази мисъл я осени, Ейми вдигна нещастно глава и изгледа прегърбената, но непреклонна фигура пред себе си.

— Съжалявам — изрече тихо. — Чичо Джиф, очаквах с такова нетърпение да се върна вкъщи. Не съм предполагала, че ще започнем така.

Чертите на лицето му се смекчиха мигновено.

— Дете! Нямах представа какво бяха за мен последните няколко години!

Ейми не знаеше какво да му отвърне. Джиф Уелдън сам я бе отпратил, а сега говореше така, сякаш тя го беше изоставила по собствено желание.

Той тръгна към голямата мраморна камина, където пращеше слаб огън. Ейми го последва и застана до него. Отново бе запленена от портрета на Барбара Уелдън, но чичо ѝ като че ли не забелязваше покритата с прах картина, напомняща за съпругата му. После под светлината на огъня тя се загледа в износените дрехи на стареца — бяха чисти, но единият ръкав на палтото му бе закърпен, а яката на ризата обърната. Ботушите му бяха с протрити подметки. Преди никога не би носил такива ботуши, по-скоро би ги изгорил.

Обзеха я лоши предчувствия и при вида на газените лампи.

— Доста е странно да ползваш такива лампи, не мислиш ли?

— Електричество е прекарано само в централните стаи, скъпа. Генераторът е инсталиран в началото на четиридесетте и не е толкова мощен, за да захранва цялата къща. Все пак е достатъчен.

Горчивината в гласа му я разтревожи. Преди винаги бе бил патриотично настроен и горд.

— Предполагам, че отново ще свикна — отвърна предпазливо.
— В Щатите е лесно да се приемат нещата за даденост.

— Това е бедата с хората — изръмжа чичо й. — Ти ги пуснеш под масата, а те искат на масата. Днес като че ли не могат да съществуват без телевизори и без музика от кутия двадесет и четири часа в денонощието.

— Тези неща са необходимост през деветдесетте, чичо Джиф.

— Телевизия? Необходимост? — изгледа я студено той.

— Мислех, че ти харесва, както си изолиран тук.

— Няма стая в къщата за такова нещо — процеди Уелдън.

— Нямах телевизор?! — възкликна невярващо Ейми.

Той махна с ръка.

— Лизи Аберкромби има. Портативен, черно-бял. Не се съмнявам, че ще ти позволи да го гледаш, щом трябва.

— Проклятие!

Ейми забеляза гримасата му от последните й думи и осъзна, че Джон Греъм се бе опитал да я предупреди за това. Трябваше наистина да пооправи речника си и да престане да използва подобни изрази. Спомняйки си за шофьора, тя се запита къде ли е багажът й.

Джиф Уелдън сякаш разгада мислите й.

— Предполагам, че Греъм ще качи нещата ти по задното стълбище.

Преди да се въздържи, думите сами излязоха от устата й.

— Задното стълбище? Но то е от другата страна на къщата. Защо трябва да извърви цялото това разстояние с такъв тежък багаж, по дяволите!

Уелдън махна нетърпеливо с ръка.

— Прислугата не минава през главния вход, Ейми. Прислугата използва задните стъпала. И за Бога, опитай се да разбереш, че вече си в Англия, и да употребяваш правилни изрази.

Ейми стисна зъби и преглътна една ругатня. В този миг дочу стъпки и се обърна.

— Лизи! — извика радостно.

Икономката бе на две-три крачки от нея. Не се бе променила. Високата й фигура бе успокояваща, както винаги. Накъдрената й

посивяла коса се спускаше свободно около лицето ѝ. Костеливите ѝ китки се подаваха от червените вълнени ръкави на пуловера, който ѝ бе възкълс и тесен.

Лизи прегърна гостенката и я притисна така силно, че имаше опасност да я задуши.

Ейми се отпусна и се разрида, неспособна да се контролира. Червеният пуловер ѝ се стори като спасителна жилетка сред буйна река.

— О, Лизи...

Дълго стояха така прегърнати. Разменяха си бързи въпроси и отговори, докато Лизи се убеди, че нищо лошо не се бе случило на малкото момиченце, за което някога се бе грижила, а Ейми най-накрая повярва, че все пак едно нещо бе останало непроменено, докато е отсъствала — неизгасващата привързаност на икономката към нея.

Най-накрая Лизи я отгласна внимателно от себе си и рече подсмърчайки:

— Старият си тръгна. Вероятно отива в кабинета си.

Ейми изтри с ръка очите си.

— О, проклетие! Сигурно си помисли, че не се интересувам от него.

— Заслужава си го. Чух го как ти изнася лекции за английския ти, а си пристигнала едва преди десетина минути. Би трябвало да се засрами. Щеше да е различно, предполагам, ако те бе изпратил във Франция вместо в САЩ, и се бе върнала с надут парижки акцент.

Ейми се засмя.

— Нямаше брат на разположение във Франция.

— Е, вероятно е мислел доброто ти, когато те изпрати в земята на янките.

— Искам да го обичам, Лизи. Не възнамерявам да го нараня.

— Зная, сладката ми. Той е просто странен. Не понася никакви признаци на привързаност и обич. И всичко трябва да се изпълни, както е наредил.

— Ти би трябвало да го познаваш по-добре, Лизи. Толкова дълго си с него.

— Да! Свикнала съм с чепатия му нрав. Често добре го нареждам за това.

— Трябваше да се ожени за теб. Ти щеше да го направиш почовечен.

Икономката изгледа някак особено Ейми и рязко смени темата.

— Сигурно си гладна, момичето ми. Ела обаче първо да си видиш стаята. Същата е, близо до моята, в която беше настанена като малка.

— Не бях толкова малка, Лизи.

— За мен беше малка, скъпа.

— Обичах тази стая. Можех да наблюдавам хълмовете зад малката горичка, където беше старият параклис.

— Параклисът е истинска развалина сега, госпожице Ейми. Върху него падна гръмотевица и го опожари.

— Параклисът?! Не си ми писала за това, Лизи.

— Не исках да те разстройвам.

— Разкажи ми какво се случи.

Лизи присви костеливите си рамене.

— Няма много за разказване. Беше свирепа буря. Някои дървета около параклиса след това трябваше да се отсекаат — беше твърде опасно да ги оставим. Сега мястото изглежда злоещо. Призрачно...

— О, Лизи...

Възрастната жена бавно тръгна към стъпалата и Ейми я последва.

Стигнаха до площадката.

— Хей! Не искам повече сълзи! — рече престорено строго Лизи.

Ейми успя да се усмихне.

— Не плача. Честно, не плача.

Отправиха се по коридора.

— Убедих негово височество чичо ти, че би искала отново да си в старата си детска стая. Ще бъда до теб, ако се почувстваш самотна.

— Страхотно! Разбрах, че имаш и телевизор.

— Да, след много спорове и заплахи от моя страна, че ще напусна, ако не си купя — въздъхна икономката. — Чичо ти не иска да се движи в крак с времето.

Тя отвори една врата и щракна ключа на стената.

— Помниш ли старото гнездо?

Голата електрическа крушка разпръскваше ярка светлина. Висеше от една греда високо на тавана и около нея се очертаваха

розови сенки, които придаваха топлина в горната част на стените. И тук в камината пламтеше огън. Стаята бе проветрена и изглеждаше уютна, въпреки големината си. Ейми застана на прага и я огледа.

— Направила си истинско чудо тук, Лизи!

Огромните размери на помещението като че ли се смаляваха от тапетите с рози, които определено бяха нови. Лъскавината на дървения под също се дължеше на усилията на Лизи Аберкромби. Икономката вероятно бе отделила и много часове, за да изтъче двата дебели вълнени гоблена, които допълваха с топлите си цветове колорита на розите по стените. Ейми си спомни старото двойно легло и се надяваше, че дюшекът му е сменен. Някога бе бил целият на бучки и двете с Лизи трябваше всяка седмица добре да го отупат, за да може да се спи на него.

Доближи се до леглото, за да провери, и Лизи се засмя.

— Нов е. Трябваше почти да продам душата си, да умолявам и убеждавам стария скъперник. Но ще се чувстваш удобно.

Ейми също се засмя звънко.

— Тази стара къща има нужда точно от това — от смях, от много смях — рече Лизи.

Ейми огледа последователно тежкия орехов гардероб, скрина с многобройните чекмеджета и фотьойла до прозореца. Имаше и малко бюро, което не бе виждала преди. Пристъпи към него и го докосна.

— Това е друго. Хубаво е.

— Тънеше в паяжини на тавана. Помислих си, че може би ще ти потрябва. Е, нали ще пишеш писма до дома си в Америка. Има и ключалка. Ключът е в чекмеджето. Предположих, че ще искаш да държиш някои неща скрити, след като си пораснала вече.

— О, Лизи. Ти си чудесна!

Лицето на икономката поруменя и тя махна притеснено с ръка.

— За пръв път в живота ми някой ме нарича чудесна, дете.

— О, Лизи! Толкова ми липсваше!

— И ти ще липсваш на брата на Джиф и съпругата му. Сигурно е било ужасно за тях да изгубят сина си.

Думите на Лизи предизвикаха в съзнанието на Ейми болезнени спомени.

— Хей! Какво толкова казах? Пребледня като призрак, момичето ми.

Ейми пхна ръце в джобовете си, за да не се забележи, че треперят.

— Нищо... Добре съм.

Икономката я изгледа втренчено, после бавно се доближи до нея и я прегърна през раменете.

— Не знаех, че си изпитвала такива чувства към него. Никога не ми писа за това.

— Не разбирам за какво говориш... — отвърна с треперещ глас Ейми.

— Била си влюбена в него. Очевидно е.

В сърцето на Ейми като че ли се заби нож и тя сведе глава.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита я тихо Лизи.

— Каква полза ще има сега да си призная, че бях влюбена в Кип от първия миг, когато го зърнах? Това няма да го върне. Пък и дори да се върне, той няма да пожелае мен.

— Не се отчайвай, госпожице Ейми.

— Вярно е. Кип не знаеше какво изпитвам към него. Никой не знаеше...

— Чичо ти ми показа снимка, която семейство Уелдън му бяха изпратили веднъж. Ти и техният син бяхте на нея някъде на морския бряг. Ти държеше голяма топка на ивици.

Ейми си припомни онова чудесно време — време на радост и спокойствие.

— Беше на острова. Ходехме там всяко лято. Марти и Кейт имаха стара дървена къща на брега...

Тя преглътна с усилие и гласът ѝ потрепери отново.

— Нямахте нищо друго, освен море и пясък. Брегът беше обрасъл с едра зелена трева на туфи. С Кип прекарахме веднъж цялата си ваканция там. Боядисахме къщата... отвън и отвътре...

Ейми поклати глава, като че ли да прогони болезнените спомени и печалното си изражение.

— Толкова много боя ни трябваше...

— Той изглежда е бил добро момче.

— Добро! „Добро“ въобще не може да го опише. Пък и „момче“... Беше доста по-голям от мен, Лизи.

— Отнасял се е с теб като с по-малка сестра, нали?

В душата ѝ зееше празнина, която с нищо не можеше да се запълни.

— Точно така, Лизи...

В гласа на икономката се прокрадна майчинска топлина.

— И какво стана?

— Записа се в армията на САЩ. Изпратиха го тук, в Англия.

Срещнал едно момиче...

Ейми не можеше да продължи, ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— И?

— Забременяла. А Кип загина...

Тя се загледа в ярките пламъци на огъня.

— Кейт и Марти не знаят нищо за нея, освен че се казва Кити.

Направиха всичко възможно, за да я открият след смъртта на Кип, но без успех.

Лизи се намръщи.

— Може би тя също е мъртва. Неестествено е, че не е потърсила родителите на Кип.

— Не, не мисля, че е мъртва.

— Убедена ли си?

— Имам това чувство, което не ме напуска.

— Но ти със сигурност не можеш да направиш нищо. Госпожице Ейми, това не е твой проблем.

— Мислех да пусна обява в някой английски вестник...

— Знаеш ли къде е живяла?

— Трябва да е било някъде наблизо, където е била настанена частта на Кип — Линкълншайър.

— И мислиш, че би могла да успееш там, където семейство Уелдън не са успели?

— Може би...

— Заради семейство Уелдън ли го правиш?

— Разбира се...

— И не е заради теб самата?

Ейми мълчаливо сви рамене, загледана през прозореца в здрача навън.

— Казах... — започна Лизи.

Тя рязко се извърна.

— Чух какво каза!

— Изглеждаш нервна.
— Лизи, какви задни мисли бих могла да имам?
Очите на икономката се присвиха.
— Може би искаш бебето за себе си, госпожице Ейми.
Ейми разпери ръце.
— Това е налудничаво...
— Изгубила си мъжа и сега желаеш това, което е останало от него. Улучих ли в целта?
Ейми отново се загледа през прозореца.
— Просто искам да се уверя, че бебето е добре.
Лизи въздъхна.
— За вчерашна ли ме вземаш?
— Лизи, ти не знаеш какво е... Някъде съществува едно бебе и то е част от Кип...
— Не е точно бебе, нали? Трябва вече да е на две или три години.
— О, не бъди толкова дребнава. Знаеш какво имам предвид.
— Да! Направо виждам през тебе, момичето ми. Възнамеряваш да вземеш детето за себе си, нали?
— Бих могла да му осигуря хубав дом...
— А собствената му майка не може ли? Нали сама призна, че не знаеш нищо за нея.
Ейми започна да пристъпва неспокойно напред-назад.
— Тя не е била омъжена за Кип. Какво ли момиче е била, за да не се притеснява от последствията?
— А какъв мъж е бил той? — спокойно попита Лизи.
Ейми притисна с длани ушите си.
— Не искам да те слушам! Кип не беше такъв...
Лизи Аберкромби бързо се приближи и дръпна ръцете ѝ надолу.
После здравата я разтърси.
— Непорочно зачатие, така ли?!
Ейми се вцепени зашеметена.
— Така е по-добре — продължи икономката. — Слушаш ме, нали? Защото възнамерявам да вкарам малко здрав разум в главата ти за цялата тази история.
— Лизи, не трябва да се занимаваш с мен. Зная, че съм глупава и твърдоглава...

— И сама си вгълпяваш, че Кити не е добра майка, така ли?

Ейми сведе засрамено очи и едва доловимо промълви:

— Ами, ако не иска бебето? Ами... ако детето е нещастно? Ако с него се отнасят зле?

— Ти не си Господ. Не трябва да се грижиш за правдата на света.

Изведнъж Ейми се почувства ужасно изморена. Ядоса се на себе си, че се бе доверила на Лизи.

— Не е никакъв грях, че искам да оправя едно малко късче от света, Лизи!

Тя се отдръпна и се отправи към леглото. Бавно разкопча палтото си, съблече го и прокара пръсти през гъстата си руса коса.

— Господи, боли ме главата... — промълви тихо.

Икономката я наблюдава няколко минути мълчаливо, после попита:

— И ако намериш детето, какво? Представи си за миг, че майка му ти го даде. Как ще се грижиш за него?

Ейми понесе палтото си към гардероба.

— Не е проблем — отвърна бавно. — Ще наследя имението, а може ли да има по-добро място за отглеждане на дете от хубава къща като тази — с гората и ливадите, които се простират на такава площ... Бихме могли да му купим пони и да се научи да язди. Ти би могла да ми помогнеш, Лизи.

— О, не! — поклати решително глава възрастната жена. — Не ме въвличай в малките си игрички, момиче. Достатъчно съм се правила на артистка.

— Но... мислех си, че мога да разчитам на теб.

— О, да! — почти проплака икономката. — Всеки разчита на Лизи Аберкромби да му помогне в игрите. Дори и той...

Тя тръгна към вратата, хвана дръжката на бравата с две ръце и немошно облегна глава на остарялото дърво.

— По дяволите! — изрече приглушено. — Забрави! Забрави това, което казах!

— Не разбирам за какво говориш, Лизи. Какво имаш предвид под „игри“? И какви игри? Има ли нещо, което би трябвало да зная?

Лизи си пое дълбоко дъх.

— Забрави, че съм споменавала нещо, госпожице Ейми.

— Как мога да забравя? Говориш ми с недомлъвки.

— Има много тягостни неща, които нямам намерение да ти разкрия, докато не се настаниш.

— Чичо Джиф...

Очите на Ейми се разшириха.

— Лизи! Той няма да умре, нали?

— Всички ще умрем някой ден, момиче. В момента повече се притеснявам от живота — отвърна вяло Лизи.

— От живота? Лизи, престани с тези недомлъвки, ако имаш да ми казваш нещо, кажи го направо.

Икономката се облегна на стената.

— Няма пари — каза тя.

— Няма пари?

— Затова искаше да се върнеш в Англия, момичето ми.

— Чичо Джиф?

Ейми усети краката ѝ да се подкосяват.

— Няма пари! И къщата практически се срутва около нас.

— Изглежда ми добре.

— Разгледай я по-внимателно, на дневна светлина. Всички стени са напукани. Параклисът изгоря.

Лизи погледна към високите стари греди на тавана.

— Дървенията ѝ е проядена. Мазилката ѝ се лющи. И той си мисли, че ти ще я спасиш заради него.

— Аз?

— Да! Малката ми.

— Но как?

— Този въпрос вие двамата трябва да обсъдите. Нямам нищо общо повече с това. Аз съм просто на работа тук.

— Лизи...

Лизи отвори вратата и тръгна по стъпалата надолу.

— Лизи! — изкрещя Ейми и изтича след нея.

Тя се спря и се обърна.

— Питай него, момичето ми. Настани се и го питай.

Ейми остана стъписана, обзета от необясним страх. Лизи задържа погледа си няколко секунди върху нея, а после изрече нежно:

— Мили Боже, момичето ми! Мога да ти кажа само, че това, което е намислил Джиф Уелдън, едва ли ще ти остави време за романтичните мечти да откриеш и отгледаш детето на Кип Уелдън.

ТРЕТА ГЛАВА

Пътят блестеше от утринния скреж, докато Ричард Бодън караше колелото си към „Уайдеил Хол“, без да бърза. Зад седалката бе прикрепена здраво голяма платнена чанта. Тя бе доста тежка и лесно би могла да го изпрати в пропастта, ако увеличише внезапно скоростта.

Бодън беше едър човек и го съзнаваше. „С голям кокал“ — това беше определението на майка му. Мисълта за нея го накара да се усмихне.

Отсреща се появи колона от черни коли, които бавно напредваха към него. Той удари спирачка, спусна единия си крак на земята и слезе от колелото, за да застане почтително, докато го отмине кортежът.

Върху покрива на старомодната катафалка бяха наредени венци. Мирис на хризантеми се разнесе из въздуха и Бодън почувства облекчение, щом траурната процесия се отдалечи. Тя му напомни, че е съвсем сам на света. Бе загубил първо родителите си, а после и Грейс. Напоследък полагаше големи усилия да не се замисля за миналото. Имаше толкова много работа. И днес трябваше да бъде в каменоломната и да наблюдава хората, вместо да кара велосипеда си към „Уайдеил Хол“ с надеждата да види гостенката на стария Уелдън.

Отново се качи на велосипеда. Всъщност, не трябваше да изпитва угризения, че ще отсъства от кариерата. Щяха да се справят отлично и без него един ден. Джордж Шипстоун беше добър ръководител, който можеше да контролира работниците не по-зле от самия него. Ричард докосна задния джоб на панталона си, за да се увери, че не е забравил мобифона си. Рядко ходеше някъде без него — бизнесът винаги заемаше най-важното място в мислите му.

Намали скоростта, преди да завие от шосето към тясната алея, водеща към „Уайдеил Хол“.

От комина на каменната къща на пазача се издигаше дим. Около портата се виеше жълтеникав жасмин и увисваше надолу по стената. „Има опасност зимният мраз да го попари“ — мина през ума на Ричард Бодън. Но цветята не бяха по неговата част, за разлика от мрамора.

Мраморът не повяхваше и не умираше в края на всеки сезон. Той оставаше вечен... Това беше съвсем различна работа. Замисли се за ангела и за сребристо зеленикавите жилки, които минаваха през мраморните му крила. Беше истинско чудо, че пораженията са толкова леки, като се вземеше предвид, че Гейбриъл бе паднал от такава височина, когато гръмотевицата бе поразила параклиса на „Уайдеил Хол“.

По силата на навика прехвърли наум инструментите в платнената си чанта: длето, шило, телена четка, шублер, различни пили, пемза... Днес щеше да започне работа върху счупеното крило и може би щеше да се отбие до „Уайдеил Хол“ към обяд. Лизи Аберкромби винаги би намерила време да му приготви чаша чай.

Зърна познатата фигура, която идваше откъм „Уайдеил Хол“, и като отклони вниманието си от пътя, попадна в една дупка и едва не загуби равновесие.

Джифърд Уелдън крачеше бавно, добре загърнат в палтото си от туид, което се развяваше около коленете му. Ричард спря и слезе от велосипеда, когато наближи стария мъж. Уелдън вдишваше накъсано студения въздух и устните му бяха посинели. Погледът му обаче се развесели, щом заговори.

— Не е нужно да ми даваш награда, ако се досетя накъде си тръгнал, Ричард.

Бодън се усмихна широко.

— Този проклет ангел е влязъл под кожата ми.

— Вършиш чудеса в параклиса, като се имат пред вид пораженията. Благодарен съм ти...

Думите на Уелдън бяха прекъснати от пристъп на кашлица. Той притисна чиста бяла кърпичка към устата си и най-накрая успя да продължи:

— Противно време! Ще се радвам, когато се затопли.

— Изглежда няма да завали сняг до Коледа.

Ричард въобще не се интересуваше от времето. Вълнуваше го какво се бе случило предишния ден. Беше нетърпелив да научи новини за нея.

— Как е младата дама? Пристигна ли благополучно вчера?

Джиф Уелдън кимна и дори успя да се усмихне.

— Безопасно и благополучно! Но Лизи Аберкромби ми я измъкна изпод носа в мига, когато влезе в „Уайдеил Хол“, така че не успях да ѝ подметна за плана ни.

— Има достатъчно време пред нас...

Ричард изпита леко угризение на съвестта.

— Няма да ти омръзне да чакаш, нали? — изгледа го изпитателно Уелдън.

— Не ми е по вкуса. На уговорените бракове е отминала модата заедно с викторианската епоха, Джиф.

От гърлото на Уелдън се изтръгна сух смях.

— Едва ли е това, а? Уговорен брак? Момичето дори още не те е зърнало.

— А когато го направи, мислиш ли, че ще припадне в краката ми? Не съм в първа младост.

— Само на тридесет и седем години си. А изглеждаш много по-млад. Дори нямаш посивял косъм на главата си.

— Така че тлъстата банкова сметка и като се прибави фактът, че и косата ми е все още кестенява, ме прави добра плячка? Това ли намекваш?

— Ти ми подхвърли тази идея, Ричард, а аз се надявам, че Лизи Аберкромби вече е подшушнала на Ейми за окаяното ми финансово състояние.

Лицето на въззрастния мъж се изкриви и той погледна рязко към небето.

— Отново този проклет хеликоптер! Господ знае, какво толкова интересно намира около „Уайдеил Хол“. Втора седмица вече кръжи като огромен бръмбар.

Ричард Бодън също погледна към навъсеното небе.

— Късметлия! Бих искал да съм там, горе.

— Можеш да си го позволиш, ако наистина го желаеш.

— И какво бих правил с хеликоптер?

— Ще летиш, разбира се.

— Напразно пилеене на пари.

— Ти си мъдър човек, Ричард. Когато бях млад, прахосвах парите два пъти по-бързо, отколкото ги печелех. — Уелдън направи гримаса. — И така се озовах на улицата на бедните.

— Все още имаш „Уайдеил Хол“.

— Не е кой знае какво наследство за Ейми, нали? Особено, в това състояние.

Ричард се облегна тежко върху велосипеда.

— Виж, не мога да продължавам да изразходвам средства за нещо, което никога няма да притежавам. Аз съм бизнесмен, Джифърд. Трябва да зная къде точно е мястото ми. Необходима ми е някаква гаранция, ако започна да възстановявам имението, и не ме удовлетворяват дребните работи, които съм предприел в параклиса.

Възрастният мъж въздъхна и изпитото му лице се изопна и посивя. Бавно поклати глава.

— Женитба! Това е единствената гаранция, Ричард, доколкото аз виждам нещата. Ейми ще бъде твоята гаранция, защото тя ще наследи „Уайдеил Хол“. Нали когато ти предложих този план преди около месец, ти се стори, че може да се реализира.

— Преди месец тя беше от другата страна на Атлантическия океан. Сега е тук — от плът и кръв.

— И наперена, и бодлива като таралеж. И със свое собствено мнение, което не съм очаквал.

— Но още не е научила нищо за обстоятелствата, нали?

Уелдън настръхна.

— Какво имаш предвид?!

Ричард Бодън осъзна, че думите му бяха схванати погрешно.

— Джифърд, съжалявам. Нямах предвид това, което си помисли. Личният ти живот си е твоя работа. Под „обстоятелства“ имах предвид „улицата на бедните“, както сам се изрази преди малко.

Уелдън вдиша няколко пъти болезнено влажния въздух и Ричард го съжали.

— Не трябва да излизаш навън в ден като днешния.

— Имам да свърша някои неща. Дънкан ме очаква. Ще прегледаме някои сметки, а и се тревожа за него. Не е добре.

— Ами, тръгвай тогава.

Ричард Бодън си помисли, че старият трябваше да обръща повече внимание на собственото си здраве и на къщата, която имаше опасност да се срути над главата му, отколкото на стария си приятел, адвокатът Дънкан, който живееше в къщата на пазача надолу по пътя.

— Може би ще се отбия в параклиса по-късно...

— Ще работя върху Гейбриъл.

— Не можеш ли да наричаш проклетото нещо с някакво друго име?

— Старите навици трудно умират. Гейбриъл е единственият ангел, за когото някога съм чувал. Не съм ходил на неделно училище като дете. Бях прекалено зает с мечтите си да стана шампион по бокс.

Уелдън се изсмя рязко.

— Твърде зает да изпробваш юмруците си на всеки юначага, който се е изпречил на пътя ти, или поне така съм чувал. Изглежда си бил истинско страшилище някога. Но вече не си, нали?

— Младежката ми енергия трябваше да се насочи в упоритата работа след смъртта на баща ми, Джифърд. Сега получавам удовлетворение от парчетата скали.

— Заслужава си, момче. Заслужава си.

— Да, Джифърд. И аз го разбрах.

Ейми с изненада откри, че бе спала добре, когато се събуди на следващата сутрин.

Лизи Аберкромби вероятно я бе чула да се движи из стаята си, защото закуската ѝ бе готова и тиганът върху горещата печка я очакваше, щом влезе в голямата кухня с под от каменни плочи. На масата имаше обаче прибори само за един човек.

— Няма ли да закусиш с мен, Лизи? — попита Ейми.

— Закусвам в седем — отговори икономката.

— Ами чичо Джиф?

Лизи постави бекон, наденички и едно пържено яйце в затоплената чиния.

— Той никога не закусва — пие само чаша чай.

— О, да. Спомням си. Така и не разбрах защо чичо Джиф не е изгладнял рано сутрин. Като мен например.

— Вълкът не си мени нрава, детето ми — усмихна се мрачно Лизи, докато наливаше чаша силен, горещ чай.

— Не си забравила, че съм истинско прасенце на закуска.

Ейми взе вилицата и ножа и се приготви да се пребори със свинската наденичка.

— Имаш нужда да понапълнееш. Беше си същата и като дете. Все ядеше, ядеше, ядеше и не наддаваше нито килограм.

- И слава Богу! Харесва ми да съм слаба.
- Мъжете обичат жените да са малко по-закръгленички.
- Не искам мъж.
- Ще поискаш.
- Никога!

Красивото лице на Кип Уелдън все още преследваше сънищата ѝ и Ейми побърза да смени темата.

— Къде е чичо Джиф сега. Мисля, че снощи бях доста груба с него. Трябва да му се извиня.

Лизи пристъпи до масата и скръсти ръце на гърдите си.

— Госпожице Ейми, може би вчера всички ние изрекохме неща, които не трябваше да казваме.

— Ти наистина ми подхвърли нещо доста смущаващо.

— Нещо, което не ми влиза в работата. Трябваше да си държа устата затворена.

Ейми привърши с яденето и отпи голяма глътка чай. Направи гримаса и остави чашата.

— Каква беше тази кисела физиономия, госпожице?

— Захар! Свикнала съм да е без захар. Ние винаги пием кафе...

— В страната на янките? — присви устни Лизи. — И наричаш това цивилизовано? Чаша кафе рано сутрин на празен стомах?

Ейми се засмя.

— Когато си в Рим, прави като римляните!

— Тук пием чай.

— И така, тук ще пия чай. Няма да ме отрови.

Тя стана и дръпна стола си назад.

— Предполагам, че си забравила как изглежда истинското яйце — измърмори Лизи. — В Нова Англия имат ли кокошки?

— Обикновено закусваме с палачинки.

— Палачинки! Ха! Палачинките са за последния ден на карнавала.

— Палачинки и сироп от кленов сок! Страхотно е! Аз наистина обичам да закусвам сутрин. Когато отидох да живея в Щатите, Кейт и Марти ме заведоха в една захарна фабрика близо до Мейн, за да видя как се приготвя сиропът.

Лизи започна да прибира масата и Ейми понечи да ѝ помогне.

— Хей! Това е моя работа — предупреди я икономката. — Защо не излезеш да се поразходиш наоколо?

— Сама? Все още не си ми казала къде е чичо Джиф.

— Отиде до Дънкан Уорд. Спомена ми нещо, от което да ти настръхне косата. Щял да отвори „Уайдеил Хол“ за туристи, за да припечелел малко пари.

— Старият господин Уорд все още ли практикува като адвокат?

Лизи изсумтя.

— Адвокатите престават ли някога да бъдат адвокати? Те се раждат адвокати и умират адвокати. От тях не можеш да очакваш нищо друго, освен високопарни приказки.

— Не го харесваш, нали? — подхвърли Ейми.

— На чичо ти няма да му се понравят панталоните ти — изглежда я раздразнено възрастната жена.

— Джинсите ми? Защо пък не?

— Защото е старомоден, ето защо.

— Просто се опитваш да извърташ, за да не отговориш на въпроса ми за Дънкан Уорд.

— Не. Не го харесвам. — Лизи прибра тигана с трясък. — Дънкан Уорд не е направил нищо, за да ме накара да го харесам.

— Той все още ли живее в имението? В онази малка, уютна къща?

— Да. Без наем, както обикновено.

— Чичо Джиф би трябвало да е доволен, че има някой там. Щеше да се разруши, ако бе стояла празна през всичките тези години.

— Не съм на същото мнение — процеди икономката. — Дънкан Уорд, въпреки годините си, все още е запазил здрав разсъдък си. Преди да се усетим, ще убеди чичо ти да превърне „Уайдеил Хол“ във ваканционен къмпинг.

— Но ти снощи спомена, че нямало пари, Лизи. Все пак трябва да се предприеме нещо.

— Той ще увещае Джиф да вземе заем от банката отново.

— Чичо Джиф не би задлъжнял...

— Не би ли? Нямам вяра на този Уорд. Ако можех само да го изритам!

— Лизи, защо просто не седнеш и не ми разкажеш какво става тук, вместо да ми правиш тези смътни намеци?

— Не е моя работа да ти разказвам. Искрах само да те предупредя — отвърна икономката и започна да мие чиниите.

— Но...

— Никакво „но“, госпожице Ейми. Няма да ти кажа нищо повече, освен да бъдеш много предпазлива и разумна. Вече си голяма. Всъщност, въобразяваш си, че си пораснала и че не можеш да бъдеш манипулирана, но внимавай. Ти си добро момиче, обаче си твърде импулсивна. Зная, че би направила всичко, за да спасиш „Уайдеил Хол“, но не забравяй едно нещо: къщата е просто камъни и хоросан. А камъните не ги боли, за разлика от човешкото сърце.

— „Уайдеил Хол“ наистина означава много за мен, Лизи.

Ейми се приближи до икономката и сложи ръка върху рамото ѝ.

— Зная, че ми мислиш доброто, но ако имението е наистина в такова окаяно състояние, както твърдиш, тогава трябва да обмислим всичко, което би могло да ни бъде от полза.

Лизи пусна гъбата в горещата вода и въздъхна.

— Понякога... — изрече бавно, — понякога е по-добре да оставим нещата такива, каквито са. Времето, госпожице Ейми, времето руши камъните. Къщата е стара. „Уайдеил Хол“ е построен през шестнадесети век. Не можеш да очакваш, че ще е вечен.

— Но аз очаквам точно това, Лизи. Разбираш ли, „Уайдеил Хол“ ме приюти, когато целият ми свят се преобърна наопаки. „Уайдеил Хол“ ме прие в каменното си сърце, когато загубих родителите си. И ако времето неумолимо руши къщата, то аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да я възстановя.

— Всичко?!

В погледа на Лизи се появи за миг странно презрение. Двете жени се изгледаха продължително, после Ейми каза спокойно:

— Да, Лизи. Наистина мисля, че бих направила всичко.

Икономката отново се обърна към мивката.

— Направи го тогава — измърмори тя. — Хайде, направи го.

— Ще говоря с чичо Джиф.

— Да. Така ще е най-добре — отвърна с облекчение Лизи.

— Мисля да отскоча до къщата на Дънкан Уорд. Бихме могли да се върнем заедно с чичо Джиф и...

— Няма да направиш подобно нещо, момиче!

Икономката сложи задебелите си от работа костеливи ръце на кръста си и погледна заплашително.

— Защо не? — зае отбранителна позиция Ейми.

Бузите на възрастната жена почервенияха.

— Защото така! — натърти агресивно тя.

— Защото какво? Хайде — подразни я Ейми, — кажи ми поне една основателна причина да не отида при господин Дънкан Уорд и да не го попитам какво става с наследството ми.

— Само това ли те интересува, момиче? Проклетото наследство? Ейми не можеше да повярва на ушите си.

— Разбира се, че не, Лизи! Не можеш ли да разбереш кога се шегувам?

— Тук отдавна никой не се е шегувал.

Икономката пак се обърна към мивката и усърдно започна да търка една загоряла тенджерка. После подхвърли през рамо:

— Защо не се огледаш наоколо, преди да се конфронтираш с чичо си? Не мислиш ли, че е по-добре, отколкото да го причакваш пред къщата на адвокатата Уорд?

— Хей, това наистина е хубава идея. Ще започна от параклиса.

— А защо не започнеш от къщата? Защо трябва да душиш около купчина камъни, обрасли с мъх?

— Защото искам да видя до каква степен е разрушен. Да разбера дали не може да се направи нещо. Ако представлява опасност за някого, ще трябва да се събори и да се изхвърлят боклуците. Не си ли съгласна с мен?

Лизи Аберкромби изтри ръцете си с една кърпа и после каза почти безизразно:

— Има и друг, който се интересува от параклиса, госпожице Ейми. Един господин Бодън. Той извършва някои възстановителни работи там.

Любопитството на Ейми се възбуди.

— Защо? Какво право има той на това?

— Приятел е на чичо ти, мъж от камък — това му дава право — отвърна рязко Лизи. — А що се отнася до първия ти въпрос, момиче, предполагам, че е влюбен в този проклет ангел Гейбриъл.

— Мъж от камък? Колко потресаващо! Така ли изглежда този господин Бодън? Изтрита, посивяла статуя? Мъж от камък! Харесва

ми, Лизи. Но кой е ангелът Гейбриъл?

Лизи погледна към тавана с примирение.

— Господин Ричард Бодън е вдовец, собственик на мраморна кариера в Хатън ин дъ Деил, а Гейбриъл е ангелът, който бе поставен над олтара в стария параклис!

— По дяволите! Спомням си този ангел... — сбърчи вежди Ейми. — Но не си спомням за никакъв Бодън.

— Няма да се откажеш докато не узнаеш всички подробности, нали? — въздъхна Лизи, отиде до голямото огнище с желязна решетка и се настани на един плетен люлеещ се стол близо до благодатната топлина.

— По дяволите! Забравих за този стол...

— Непрекъснато ли трябва да ми повтаряш това „по дяволите“, госпожичке?

— Съжалявам. Хайде, Лизи. Разкажи ми повече за „мъжа от камък“.

— Не го наричай така — намръщи се възрастната жена. — Използвах просто този израз, с който съм свикнала. Той е добър, интелигентен, работи упорито.

Ейми направи гримаса.

— Досаден?

— Не, не е.

— Харесва ми шофьорът на чичо Джиф — Просто Греъм.

— Просто?

— Предупреди ме да не го наричам „господин“ и каза, че е просто Греъм.

— Бил е прав, момиче. Джиф не би останал доволен, ако фамилиарничиш с прислугата.

— Той е шофьор, за Бога, а не роб в окови!

— Както не трябва да използваш „по дяволите“, така не казвай и „за Бога“. Джиф ще те обвини в богохулство.

Ейми въздъхна дълбоко и се почувства потисната.

— Лизи, вече съм почти на двадесет и четири години. Твърде съм голяма, за да ми се напомня непрекъснато какво мога и какво не мога да говоря.

— Той все още е твой настойник.

— Не! Не е. О, не ме разбирай погрешно, Лизи. Уважавам чичо Джиф и не бих направила нещо, с което да го нараня. Но правото му да ми бъде настойник свърши, когато Кейт и Марти ме осиновиха. А това беше много отдавна. След Коледа, ако чичо Джиф държи да поостана още, ще видя дали не мога да изкарам малко пари. Учила съм за учителка, Лизи, и обичам децата — особено малките, които са толкова сладки.

— Трябват ти твои собствени деца...

Ейми избухна в смях.

— Нуждая се от свои деца, колкото от дървен крак, Лизи. Ще имам достатъчно време да помисля за съпруг и деца, когато приближа тридесетте.

— На двадесет и три е време сериозно да се замислиш за бъдещето си — строго рече икономката.

— О, Лизи! Не бъди толкова отегчителна.

— Заблуждаваш ме, нали? Виждам през теб, момичето ми. Просто ме заблуждаваш.

— Може би ще се влюбя в този загадъчен мъж от камък.

— Ха! Това ще бъде чудо, дете, макар че ще достави удоволствие на Джиф.

— Защо? — озадачи се Ейми.

Лизи се изправи рязко.

— Нямам достатъчно време да седя и да се занимавам с клюки.

Ейми също стана и хвана икономката за лакътя.

— Лизи, какво имаше предвид, като каза, че ще доставя удоволствие на чичо Джиф, ако се влюбя в мъжа от камък?

Лизи сърдито я плесна по ръката.

— Ох! Това пък за какво беше? — проплака Ейми.

— Задаваш твърде много въпроси, момиче!

Ейми очевидно нямаше намерение да се отказва.

— Добре! Ще отида и ще попитам чичо Джиф.

— Не! — почти извика Лизи и изпусна един капак от тенджерата на пода.

Той издрънча и се търкулна по каменните плочи. Ейми го вдигна и наклони глава на една страна.

— Е? Сега ще ми кажеш ли?

Лизи силно поруменя.

— Той има пари. Това е всичко, което имах предвид, момиче...

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че чичо Джиф ще ме продаде срещу най-големия залог? Мили Боже! Да не живеем в средновековието!

— Никой не възнамерява да те „продава“.

Сбръчканото лице на икономката се изкриви болезнено.

— Хей! Изглеждаш притеснена. Какво толкова казах?

— Нищо...

Лизи взе капака на тенджерата от ръцете на Ейми и тръгна към мивката.

Настъпи продължително и неловко мълчание. Ейми обмисляше току-що чулото и изведнъж нещата започваха да се връзват. „Но това е абсурдно! Женитбите не се договарят вече в Англия!“

Лизи стоеше гърбом. Ейми я наблюдаваше, питайки се дали щеше да ѝ каже нещо повече за Джиф Уелдън или за Ричард Бодън. След известно време ѝ стана ясно, че тя няма намерение да продължи.

Тихо се приближи до нея.

— Изглежда улучих право в целта, а?

Икономката извърна глава настрани.

— Мислиш, че си предала чичо Джиф, нали?

— Не знаеш дори и половината от всичко...

— И ти няма да ми кажеш? Права ли съм?

— Не ми е работа. И без това казах повече, отколкото трябваше.

— Излизам!

Възрастната жена кимна.

— Внимавай покрай реката. Пълноводна е.

— Вече не съм малко момиче — отвърна по-меко Ейми.

Излезе на двора и се загледа в парка на „Уайдеил Хол“. Долу в ниското, река Истън се гърчеше като черна змия сред ливадите, завиваше около няколко плачещи върби, проправяше си път през тръстиките и се надсмиваше величествено над полуразрушените скални отломъци, струпани покрай нея, за да укротят стремителния бяг на водите ѝ, преди да достигнат до долината.

Ейми обходи с поглед старинния мост, по който бе минала преди по-малко от двадесет и четири часа. Той беше изграден от големи

плоски камъни и нямаше парапет. Беше доста тесен и тя си припомни, че чичо ѝ Джиф все се бе заричал, че ще го разшири, когато му остане време, но това така и не бе станало. Може би параклисът нямаше да е толкова опустошен, ако пожарната кола бе успяла да пристигне навреме. Ейми се намръщи, осъзнавайки колко уязвима бе къщата, изолирана напълно от цивилизацията. Този непригоден, старомоден малък мост силно ограничаваше достъпа на съвременни превозни средства до нея.

Някакво бучене я накара да вдигне глава и да се загледа в хеликоптера, който кръжеше над имението. Прикри очи с ръка, но след минута-две пръстите ѝ започнаха да замръзват и тя ги мушна обратно в джобовете на вълненото си палто. Тръгна към горичката в полите на хълма, където се бе сгушил параклисът.

Беше свежа, хладна утрин и откъм Аспен Тор — най-високият хълм в този район — се носеха бели облаци към долината. Ейми стигна до реката и свърна към параклиса, решила, че ако случайно господин Ричард Бодън беше там, щеше го попита... Но какво поточно щеше да го попита? Не можеше просто да отиде при него и да му каже: „Носят се слухове, че вие сте най-сериозният претендент за ръката ми, господин Бодън.“

Присви очи към голите клони на букаците и дъбовете и зърна сивата, покрита с каменни плочи, камбанария. Сърцето ѝ подскочи от радост. Щом тази част от параклиса все още се крепеше, тогава пораженията сигурно не бяха чак толкова големи.

Когато обаче го разгледа по-добре, Ейми замръзна на мястото си. Той представляваше нещо като скелет, беше една обгорена развалина. И въпреки че основните стени все още се държаха, на мястото на изящните витражи — една от забележителностите му — сега зееха тъмни дупки.

Масивната врата бе опушена и висеше тъжно на една-единствена панта. Каменните колони и арките се бяха превърнали в купчина камъни. Покривът се бе срутил, но гредоредът му бе непокътнат, макар и целият обгорял.

От унищожителния жар на пожара оловото от покрива се бе стопило, а после се бе втвърдило в някаква безформена маса сред отломките.

Ейми си помисли, че ако беше пролет, мястото сигурно нямаше да изглежда така тъжно. Тревата щеше да е изпъстрена с нарциси, кукуряк и див зюмбюл около стволите на вековните дървета. Килимът от диви цветя щеше да заличи свлачищата от земна маса към реката. Сега обаче всичко изглеждаше напълно запустяло и Ейми нямаше желание да се лута сред камарите от камъни и чакъл.

Тъкмо понечи да поеме обратно към „Уайдеил Хол“ и да дочака чичо си Джиф, когато едва доловимо стържене сред руините привлече вниманието ѝ. Заслуша се — звукът се повтори. Ейми предпазливо тръгна към вратата и се вмъкна през пролуката, където колоната бе напълно разрушена. Звукът беше ритмичен — като че ли някой режеше с трион. Тя си проправи път сред изпочупените дъски — единствените останки от църковните скамейки — после спря и притаи дъх.

Стърженето идваше оттам, където някога бе била стаята на свещеника — в най-отдалечения край на параклиса.

Отново тръгна бавно по посока на шума. Тесният коридор миришеше непоносимо на мухъл. Докато се приближаваше, не се чу никакъв звук — като че ли някой бе застанал от другата страна и се слушваше, както тя правеше от тази. Ейми се усмихна. „Сигурно е «мъжът от камък». Трябва да е той.“ Хвана дръжката от ковано желязо и я натисна.

Вратата се отвори с противно изскърцване.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той не се обърна, докато го наблюдаваше, застанала на прага.

Алабастровият ангел бе сложен легнал върху нещо като пейка и мъжът се бе надвесил над него, опитвайки се да измери едно крайче от крилото му. В едната си ръка държеше шублер, а в другата молив.

— Ела и седни, Джифърд — измърмори той. — Сложил съм ти стол близо до печката — кимна леко към ъгъла на малката стая.

Мъж от камък, точно такъв беше. Чувството за хумор на Ейми надделя.

— Наричали са ме как ли не — проточено изрече тя, — но никога не са ме бъркали с мъж, надхвърлил шестдесетте.

Ричард Бодън вдигна рязко глава.

— Проклятие!

Съсредоточеността му изчезна, моливът се изплъзна от пръстите му и се търкулна на пода.

— Надявам се, Гейбриъл ще ви прости това специално подбрано възклицание — подхвърли Ейми, докато затваряше вратата.

Пристъпи напред и протегна ръка.

— Аз съм Ейми Уелдън. А вие, доколкото разбирам, сте господин Бодън.

Приличаше ѝ на човек, току-що ударен по главата с дървен чук, който всеки момент ще загуби съзнание.

— Изглежда ви оказвам някакво особено въздействие. Права ли съм?

Ейми направи още няколко крачки към него с протегнатата ръка.

— Да разбирам ли, че англичаните казват по този начин „здравей“ или би трябвало да бъде студено и кратко като „Как сте?“

Той се оживи и голямата му ръка стисна нейната.

— По дяволите! Съжалявам. Просто не ви очаквах.

— Трябваше ли да си определя час за среща, за да ви видя? — иронизира го Ейми.

— По дяволите! По дяволите, не!

— Госпожа Аберкромби ми се кара, когато използвам изрази като „по дяволите“. Мислех си, че съм единственият човек в Англия, който казва „по дяволите“, а сега откривам и свой съмишленик — засмя се тя, застана до пейката и се загледа в ангела. — Какво правите на Гейбриъл?

Вдигна поглед към лицето на Ричард Бодън. Това, което видя, ѝ хареса — волева брадичка, спокойни кафяви очи, добре изразени черти. „Значи това е мъжът, който възнамерява да се ожени за мен...“

Реши да не подхваща този въпрос. Поне засега...

— Ами...

Той като че ли бе стъписан от присъствието ѝ, но бързо си възвърна самообладанието.

— Чичо ви не ви ли е казал? Опитвам се да поправя крилата му. Едното се е отчупило по време на пожара. Изглаждам го и го дълбая отново, но част от него се е загубила, затова го сравнявам с другото. Вижте... Тъкмо измервах колко голямо е липсващото парче, когато се появихте.

— Как ще свалите крилото?

— С плоско длето. Не искам да рискувам да повредя тази страна. Тя е сравнително запазена.

Гласът му бе приятно мек. Говореше като добре образован човек.

— Може ли да го докосна?

— Разбира се.

Ричард понечи да отстъпи назад, за да ѝ направи място, но импулсивна както винаги, Ейми не го изчака и ръката ѝ се допря до неговата.

Лекото боцкане в пръстите ѝ напомни за времето, когато Кейт решише косата ѝ. Тя се наелектризираше и полепваше по четката. „Заредена си с електричество, скъпа — казваше ѝ Кейт Уелдън. — Това означава, че съм те хранила правилно през всички тези години. Прациш от здраве.“

Ейми се засмя.

— Извинявайте. Предполагам, че съм предозирала витамините си.

В погледа на Ричард проблеснаха весели пламъчета. Тя установи, че имаше изразителни очи — нещо, което не се срещаше у много мъже. И много мъже не биха разговаряли с нея така

непринудено, без да се стараят на всяка цена да я впечатлят. Беше освежаваща промяна да говори с човек като Ричард Бодън. И трябваше да си признае, че той нямаше нищо общо с представите ѝ за него — а това пък бе окуражаваща мисъл!

Ейми погали крилото на ангела.

— Топло е. Предполагах, че ще е студено. Винаги съм си мислила, че мраморът е студен.

— Това е алабастр — поясни той. — Той е по-мек и е много по-лесно да се обработва.

— О, така ли?

Ейми наклони глава и го изгледа. Беше висок над метър и осемдесет. Караше я да се чувства малка и женствена. На устните ѝ импулсивно се появи усмивка.

— Харесвате алабастръра, нали?

— Как се досетихте, мис? — иронизира я Ричард.

— Говорите за него като за жена — отговори сериозно тя.

Забеляза в очите му бдителност.

— Не ми обръщайте внимание. Аз съм майсторка на нетактични забележки, господин Бодън.

— Можем ли да забравим „господин“? Искане ми се да вярвам, че бихме могли да станем приятели и да си говорим на „ти“.

— Как те наричат приятелите ти? Ричард? Рики?

— А как биха ме наричали в Щатите? — засмя се той.

Ейми се замисли няколко секунди.

— Боди, предполагам. Хубаво, силно име, нали?

— Искане ли да ме наричаш така?

Тя поклати глава и направи гримаса.

— Чичо Джиф ще получи удар. Как те нарича той?

— Ричард в повечето случаи. Понякога „момчето ми“...

— Боже Господи! — избухна в смях Ейми.

— Зная. Зная. Едва ли „момчето ми“ е най-подходящото обръщение — доста отдавна съм скъсал с детството си.

— Не си толкова стар, Ричард.

Тя изведнъж стана сериозна. Винаги се бе гордяла, че умее да преценява добре характерите на хората. Сега бе убедена, че у Ричард Бодън имаше нещо, което никога нямаше да му позволи напълно „да порасне“.

— Днес щях да намина покрай „Уайдеил Хол“ да ти се представя — каза той.

Ейми му хвърли лукав поглед.

— В такъв случай, значи съм ти спестила доста усилия. Горкият човечец. Можеш ли наистина да изкачиш този стръмен хълм?

Непринуденият му смях отекна сред старите каменни стени. Беше истински. Хареса й.

— Някой вече ти е говорил за мен, нали? Знаеше и името ми.

Ричард се наведе да вземе молива, който бе изпуснал на пода преди малко.

— Лизи Аберкромби. Предполагам, че старият Гейбриъл е бил доста зле?

Погледите им се срещнаха над алабастровата статуя.

— Отчупен нос, няколко драскотини и тази повреда на крилото, но все пак е имал късмет. По някаква случайност е паднал назад през прозореца, като по този начин е избегнал силния огън.

— Какво ще правиш с него? Едва ли би могъл да стои сред целия този безпорядък?

Той започна да измерва отново малкия детайл на крилото.

— Ще възстановя параклиса в свободното си време.

— Казваш го така, като че ли е работа за пет минути.

— Ще ми трябва помощ, разбира се, но момчетата от кариерата няма да имат нищо против малко извънредна работа.

— Ще им платиш, за да дойдат тук?! — възкликна Ейми.

— Дал съм си това обещание — сви рамене Ричард. — Както и да е, на човек му трябва хоби. И тъй като досега не съм имал, параклисът ми стана хоби.

— Как се запозна с чичо Джиф? — полюбопитства тя.

— Аз съм каменар, Ейми. Продавам гипс за строителни цели и търгувам също с местния камък, от който е построен и „Уайдеил Хол“. Чичо ти ме помоли да направя оценка на някои възстановителни работи в имението. Не зная дали си забелязала, но...

— Къщата се разпада! — прекъсна го Ейми. — Да. Лизи Аберкромби ми каза.

— Джифърд искаше да се поправи западното крило, но то трябва и да се укрепи. Не е никак безопасно.

Тя кимна мълчаливо.

— Това бе само върхът на айсберга — продължи Ричард. — Когато видях в какво състояние е „Уайдеил хол“, посъветвах чичо ти да предприеме по-съществен ремонт, вместо да се занимава със западното крило. В края на краищата, то може да бъде съборено, без това да окаже пагубно въздействие върху къщата. Не разбрах защо Джифърд искаше да хвърля пари за нещо, което очевидно не може да се поправи.

— Колко ще струва ремонтът на „Уайдеил Хол“?

Той се загледа в ангела и присви устни.

— Приблизително ли да ти кажа в стотици хиляди или искаш точно?

— Пфу! — пъхна ръце в джобовете си Ейми. — Значи наистина е сериозно?

— Ще огледаме къщата отново. С Джифърд, разбира се, ако искаш. Ще ти направя списък какво трябва да се направи. Можеш естествено да поискаш и друга, независима оценка.

Тя поклати глава.

— Не смятам, че ми трябва друга. Предполагам, че мога да ти се доверя, господин Бодън.

Ричард понечи отново да се заеме с крилото на ангела, но се сети нещо и остави инструментите.

— По дяволите! Бях забравил. Имам нещо за теб. Щях да го донеса в къщата днес следобед и да го оставя на Лизи Аберкромби.

— За мен?! — изненада се Ейми.

— Малък подарък по случай завръщането ти у дома. Ако го приемеш, разбира се.

— О, господин Бодън, колко мило!

„Това опит да ме подкупи ли беше?“ — запита се тя и изпита вина заради тази мисъл. Не ѝ приличаше на човек, който би прибегнал до хитрости. Досега бе бил много внимателен с нея и много откровен.

Гласът му прозвуча сериозно.

— Предпочитам да ме наричаш Боди, отколкото господин Бодън, Ейми.

— Ричард би било по-учтиво, не мислиш ли? — отговори малко смутено Ейми.

— Някак си няма да бъде естествено за теб, нали?

„Има невероятна интуиция“ — осъзна тя и се засмя.

— Не! Ако трябва да съм напълно откровена, няма. Напомня ми за по-голям брат.

— Не ми се нрави мисълта да ти бъда по-голям брат.

В плътния му глас прозвучаха шеговити нотки.

— Боди би ме подмладило с години. Тренирах бокс, когато бях млад. Ако те познавах тогава, щях да излизам на ринга като „Големият Страшен Боди“! Как го намираш?

— Щяло е да ти подхожда — усмихна се Ейми.

Той се загледа в нея за няколко секунди, замислен дълбоко. После рязко се обърна и отиде до нишата в ъгъла, където малка тумбеста черна печка разпръскваше повече дим, отколкото топлина. Взе един найлонов плик, върна се и внимателно ѝ го подаде над Гейбриъл.

— Погледни го. Кажу ми, ако ти харесва. Ако не, мога да ти направя нещо друго.

Ейми надникна в плика.

— Мрамор! Не... не ми казвай... Алабастър, нали?

Тя пхна ръка вътре и докосна предметите със странна форма.

— Топли са като крилото на Гейбриъл — усмихна се. — Какво е това? Всъщност, вътре има две парчета алабастър. За какво служат?

— Нещо като подставки за книги. Предположих, че след като си щяла да бъдеш учителка в САЩ, сигурно обичаш да четеш. Дай! Ще ги извадя.

Ейми остави найлоновия плик встрани и пое едната подставка от ръката му. Дъхът ѝ секна, докато я разглеждаше. На противоположната ѝ страна бяха гравирани миниатюрни личица на деца от всички раси. Малките щастливи личица бяха преплетени, а естественият цвят на алабастъра бе използван умело, за да се постигнат светлите и тъмни оттенъци на кожата им. Ейми не бе виждала нещо, по-красиво изработено. Свенливо и съвсем не с обичайния си наперен вид тя изрече:

— Никога не ми е било подарявано нещо толкова прекрасно, през целия ми живот...

Ричард прекъсна с жест благодарностите ѝ.

— Надявах се, че ще ти харесат. Впрочем, гавирах тези лица, като си мислех, че може би ще ти напомнят за децата, на които си щяла

да преподаваш в училище. Джифърд ми каза, че си се била отказала от работата си, за да дойдеш тук...

— Ти си гравирал това?!

— Ами, защо не, след като изкарвам прехраната си с камъни.

Тя спонтанно докосна грубия му, вълнен пуловер.

— В Щатите можеш да натрупаш истинско състояние с този талант!

— Това е просто хоби! — отвърна Ричард, вперил поглед в ръката ѝ.

Ейми се почувства доста глуповато. Държеше се така фамилиарно с него, но ѝ се струваше съвсем естествено да го направи... и беше съвсем непреднамерено. Изненада се от себе си. Отдръпна ръката си, мушна я в джоба на палтото си и я сви в юмрук.

„По дяволите, каква глупачка съм! — помисли си. — Той може би се опитва да ме прилъже с разни подаръчета, за да смекчи съпротивата ми и да ме направи по-податлива... Може би е съчинил пред чичо Джиф някоя сълзлива история, че се нуждае от съпруга, която да се грижи за него на старини. Да! Този Боди лесно не би се разделил с парите си, а чичо Джиф ще изпадне в отчаяние, че не е успял да направи необходимия ремонт в «Уайдеил Хол». Впрочем, не би ли било съвсем логично Боди да му предложи сливане?“

Представи си разговора на двамата и техния заговор: Брак с Ейми, стари приятелю, Джифърд, а в замяна парите ми за „Уайдеил Хол“; „Каква прекрасна идея, момчето ми. Ейми вече е почти на двадесет и четири. Време е да се задоми“.

— Хей, Ейми, какво толкова се замисли?

Тя се сепна и вдигна рязко глава. Бяха застанали съвсем близко един до друг. Усети, че бузите ѝ пламнаха. „Дали не съм се издала с нещо?!“ Помоли се, Ричард да не бе успял да прочете мислите ѝ и смутено започна да се отдръпва назад към вратата.

— Аз... аз трябва да се връщам.

— Беше удоволствие да се запозная с теб. — Не направи опит да я задържи той. — И не забравяй поставките за книги. Надявам се, че ще ти бъдат полезни.

„Полезни! Та те са просто изящни!“ — мина ѝ през ума. Съмняваше се дали въобще щеше да се осмели да ги използва.

Усмихна му се, наведе се, взе найлоновия плик и го притисна до гърдите си.

— Благодаря за жеста.

— Можеш ли да намериш обратния път до вкъщи?

— Разбира се. В училище спечелих награда по ориентиране.

— Ела пак.

Ейми кимна. Искаше ѝ се да остане още, но трябваше да спазва благоприличие.

— Всеки ден ли си тук?

— За съжаление, не. Трябва да ръководя бизнеса си — каменоломната в Хатън ин дъ Деил. Обикновено успявам да идвам тук само през уикенда.

— Тогава сигурно няма да те видя през следващите дни.

— По всяка вероятност е така.

Тя изпита някакво необяснимо разочарование. Харесваше ѝ да разговаря с Ричард Бодън. Имаше усещането, че можеше да ѝ стане добър приятел, ако разбира се, искаше само приятелство от него...

Отвори вратата и пристъпи в тесния коридор. После се спря и се обърна.

— Между другото, може би трябва да ти кажа нещо още в началото.

— Така ли? — напрегна се Ричард.

— Вероятно си разбрал от чичо Джиф, че съм отказала предложение за работата в едно бостънско училище.

— Ами, да. Джифърд каза, че...

Ейми го прекъсна рязко.

— Ще ми пазят мястото шест месеца. Нямам намерение да оставам в Англия. Тук съм само на посещение и нищо повече.

— Тогава може би трябва да изясниш това с чичо си Джиф — отвърна много спокойно той.

— Прав си — засмя се Ейми и допълни замислено: — Още сега ще го направя.

ПЕТА ГЛАВА

— Мое скъпо момиче, ти не знаеш какво говориш.

Усмивката на Джифърд Уелдън по време на вечерята бе така глуповато снизходителна, сякаш срещу него седеше петгодишно дете.

— Чичо Джиф, това е сериозно! — с усилие потисна раздразнението си Ейми.

Очевидно бившият ѝ настойник си бе въобразил, че все още може да контролира живота ѝ. Той продължи да се храни, като режеше картофите в чинията си на съвсем малки парченца.

— Но ти не можеш да се върнеш обратно в Америка. Едва си пристигнала тук.

— Не съм казала, че ще се върна веднага. Казах само, че директорът на училището ще ми пази мястото до лятната ваканция. Тогава възнамерявам да се прибера, чичо Джиф. И това е съвсем сериозно.

— Изяж си вечерята, добро момиче.

Усмивката му започваше да я вбесява. Ейми захвърли вилцата и ножа върху чинията и си пое дълбоко дъх, готова да спори с него отново. Трябваше някак си да го накара да проумее, че вече не е малко момиченце.

— Изяж си салатата, дете. И билетът е превъзходно. Ще поздравя госпожа Аберкромби за кулинарните ѝ умения.

— Наистина си непоносим! Не можеш да ме оковеш във вериги и да ме задържиш тук!

Очите му светнаха.

— Жалко, че нямаме подземие в „Уайдеил Хол“. Можех да те хвърля в него, скъпа моя, докато се поохладиш малко.

Ейми се опита да възприеме думите му като сполучлива шега и стисна зъби.

В този момент влезе икономката.

— Пудинг? — попита тя, като ги изгледа последователно.

Ейми избухна в смях, който много приличаше на истеричен.

— О, Лизи!...

— Какво толкова казах? — скръсти ръце икономката и я изгледа начумерено.

— Пудинг.

— Не обръщай внимание на Ейми, Лизи — намеси се Уелдън. — Тя е в странно настроение.

— Чичо Джиф тъкмо заплашваше да ме заключи в подземие и точно в този момент се появяваш ти и ме питаш дали искам пудинг.

— Говориш несвързано — измърмори Лизи. — А сега, искаш ли захаросан джинджифил или не?

— Би било чудесно, Лизи — отвърна вместо Ейми Джиф Уелдън с противно сладникав глас. — И трябва да ти направя комплимент за вечерята...

— Пиле. Съвсем обикновено пиле — процеди Лизи. — И не си мисли, че можеш да ме спечелиш на своя страна с ласкателствата си. Жените имат права, Джиф Уелдън. Не са длъжни да понасят покровителственото поведение на работодателите си.

— Ти си много повече от прислуга, Лизи, и добре го знаеш.

— Даваш ми заплата! — тросна се икономката. — И аз се трудя за теб. Ясно ли е?!

Ейми стана и започна да прибира масата. Възрастната жена я спря с жест.

— Седни, момиче!

— Аз не искам пудинг, Лизи. Ще дойда в кухнята да измия съдовете.

— Това не е твоя работа!

— Никога ли не си чувала за разделяне на задълженията? — засмя се Ейми и понесе няколко чинии към кухнята.

— С какво си го разгневила? — попита я Лизи, щом двете останаха сами.

— Казах му, че ще се върна в Щатите след няколко месеца. Изглежда е останал с впечатлението, че ще остана тук завинаги.

— Лош ход.

Икономката отиде до старомодното огнище и изсипа остатъците от чиниите в огъня. Пилешките кости зацвърчаха.

— И защо трябваше да правиш това? Не знаеш ли, че иска да останеш тук за постоянно?

— Не мога. В Бостън ме чака работа.
— Той е възрастен човек. Не можеш ли да го прикоткаш малко.
— Какво, по дяволите, означава „да го прикоткам“?
— Да го поглезиш! Да го оставиш да прави, каквото си поиска.
— С цената на моя живот? — поклати глава Ейми.
— Неговият живот е почти към края си, момиче.
Ейми се извърна рязко от мивката и около нея се разхвърча пяна.
— Лизи, не трябва да говориш такива неща!
— Защо тогава си мислиш, че ти писах?
— Когато прочетох писмото ти, си помислих, че чичо Джиф е на смъртно легло. Но той не е. Лизи той ли те накара да ми го изпратиш? За да ме върне тук?
— Не, той не знае, че съм ти писала. Смята, че си пристигнала във ваканция по собствено желание.
— Доста непочтено от твоя страна, Лизи!
— Не споменавай отново, госпожице, за връщане в Щатите.
— Ако искаш да знаеш, идеята да кажа на чичо Джиф бе на Ричард Бодън.
Лизи я изгледа продължително с присвити очи.
— Не ти трябваше много време да тръгнеш след него, нали?
— Беше в параклиса. Не съм тръгнала на лов за мъже, за Бога! Икономката размаха пръст.
— Предупредих те да не използваш изрази като „за Бога“ тук! Ейми зае предизвикателна поза.
— Ричард Бодън не ми се кара за изразите, които използвам. И Ричард Бодън повтаря „по дяволите“ толкова често, колкото и аз.
— Ричард Бодън се вписва в представите ти за добри маниери, така ли, госпожице учителке?
— Нямам нищо против него! — отвърна Ейми и отново се зае да мие чиниите, разплисквайки вода наоколо.
Чу Лизи да излиза от кухнята и стъпките ѝ по дългия каменен коридор заглъхнаха към трапезарията.
— Защо не ядем всички тук — попита я, когато тя се върна, — тримата? По-уютно е, отколкото тази мрачна, обкована с дъски трапезария.
— Обкована с дъски? Това е ламперия, момичето ми. Внимавай господарят да не те чуе, че я наричаш „обкована с дъски“.

— Тъмна и зловеща, с отвратителни синкави петна — потрепери Ейми.

— Синкавите петна са от влагата. Ричард Бодън твърди, че ни трябва добра изолация. Очевидно, когато „Уайдеил Хол“ е строен преди около триста години, не са знаели за тези неща.

— Не трябва да се храниш сама, Лизи.

— Аз съм прислуга, госпожице Ейми.

— Не ме наричай, госпожице Ейми, за Бога! Мразя това, наистина!

— Каза отново „за Бога“, момиче!

— Имам чувството, че съм се върнала в Средните векове — намуси се Ейми. — Можеш ли да престанеш да ми правиш забележки, че ругая от време на време?

Лизи сви костеливите си рамена.

— Предполагам, че не.

Тя взе чиста кърпа и започна да подсушава чиниите и приборите.

— И така! Какво мислиш за него? За Ричард Бодън? — попита лукаво.

— О, „мъжът от камък“... — отвърна загадъчно Ейми.

— И ти имаш едно въображение!

Икономката подреди чиниите без никакво усилие на най-горния рафт в бюфета и изсумтя.

— Мъж от камък! Не трябваше да те питам.

— Хубав е. Всъщност, харесах го. Подари ми поставки за книги. Сам ги е гравирал.

— Поставки за книги?!

Лизи разпери ръце и застана насред кухнята с отворена уста.

Ейми се засмя.

— Не одобряваш ли да получавам подаръци от Ричард Бодън?

— Ами... не съм очаквала. Обикновено изглежда така свит.

— Аз пък не останах с такова впечатление. Лизи, кажи ми какво е станало със съпругата му?

— Починала е. Отдавна, през осемдесетте. Някакво усложнение по време на бременността.

— Бременност! По дяволите! Не ми е идвало на ума за деца. Той няма, нали?

— Не. Щяло да им бъде първото, ако Грейс и детето били оживели. Веднъж ми показа нейна снимка.

Ейми присви очи.

— Значи вие с Ричард сте в добри отношения, така ли?

— Би могло да се каже...

Лизи съсредоточено изтриваше приборите и ги подреждаше в едно чекмедже.

— О, хайде, Лизи! Разкажи ми за него. Трябва ли да измъквам с ченгел всяка дума от устата ти?

— Не зная повече — вдигна рамене възрастната жена. — Понякога се отбива на чаша чай, когато работи в параклиса.

— Мога ли да го поканя на вечеря?

— Защо не. Изглежда, започваш да се държиш като господарка тук, американска госпожице.

— Какво се опитваш да намекнеш?

— Задаваш твърде много въпроси. Това намеквам.

Лизи затвори с трясък чекмеджето и закачи кърпата на стената.

— Сега, ако не възразяваш, си отивам в стаята, за да гледам „Коронейшън стрийт“. Нещо против?

— „Коронейшън Стрийт“? Това да не е някой от онези блудкави филми за кралицата?

— Ела и виж сама, госпожице Всезнайке — отвърна сухо икономката. — Мисля, че ще ти хареса.

— Така ли?

— Да! Някои от героите са точно като теб — пъхат си носовете в работите на другите, независимо на каква цена. Но кой знае, може пък да научиш нещо ново.

Джифърд Уелдън се съгласи Ричард Бодън да дойде на вечеря, но каза, че той лично ще му отправел поканата. Ейми остана разочарована. Надяваше се, че ще може да му телефонира, но чичо ѝ не искаше и да чуе за това.

— Не е твоя работа, момичето ми. Редно е аз като домакин да се свържа с него.

— Но нали аз ще бъда домакинята?

— Ти, Ейми, си моя гостенка.

Джиф Уелдън бе категоричен и нямаше смисъл да се спори с него. Ейми осъзна, че наистина не бе нищо повече от гостенка, дори и да наследеше един ден „Уайдеил Хол“.

Снегът заваля две седмици преди Коледа. Загледана през прозореца на спалнята си в студеното и безрадостно утро, Ейми потрепери и си представи с носталгия централното им отопление в Бостън. Облече набързо първите неща, които намери в двукрилия старинен гардероб: черно поло, черни джинси и вълнен пуловер на червени райета. Реши, че бе задължително да си обуе ботуши, след като възнамеряваше да излезе на дълга разходка. Всъщност, тя правеше това всеки ден през седмица, откакто бе пристигнала в имението. Обхождаше цели мили пеш, за ужас на Лизи Аберкромби и чичо си Джиф.

След като закуси сама в кухнята, защото Лизи бе заета с двете жени, които идваха от селото, за да чистят, тръгна към просторния хол. Зърна чичо си да влиза в своя кабинет в края на студения каменен коридор от другата страна на хола, но реши да не го безпокои.

Загледа се в портрета на Барбара Уелдън над камината и присви рамене.

— Е, Барби, старо момиче — промърмори, — изглежда компанията ми не е включена в разписанието на никого тази сутрин. Предполагам, че ще изкача онази малка планина ей там, а?

— С кого си въобразяваш, че говориш?

Ейми се завъртя рязко. Лизи Аберкромби винаги вдигаше шум, когато се приближаваше, а сега се бе появила така тихо — като че ли от нищото.

— По дяволите, Лизи! Изплаши ме.

Вниманието на Ейми бе привлечено от странните пухкави розови пантофки на краката ѝ.

— Какво, за Бога, си обула?

— Пантофки, не виждаш ли!

— Обикновено те чувам, като идваш.

— Днес съм измръзнала.

— О! Разбирам.

— А и надзиравам онези двете от Хоукууд. Оставила съм ги да работят в различни крила на къщата. Щом са заедно, започват да

клюкарстват и не вършат нищо. Ако нося пантофи, мога да пропълзя до тях и да ги хвана, че мързелуват.

— Искаш ли да ти помогна, Лизи?

— Това ли питаше и госпожата там горе? — кимна многозначително икономката към портрета на Барбара Уелдън.

— Какво е станало с нея, Лизи?

Ейми отново впери очи в картината, която винаги я бе очаровала.

— Заминала си е. Или поне това съм чула. Било е, преди да дойда тук.

— Но защо? Защо си е тръгнала?

Лизи сви рамене.

— Как бих могла да зная?

— Скандал ли е станал?

Ейми някак инстинктивно усещаше, че Лизи криеше нещо.

— Виж какво, развели са се. Какво повече ти трябва да знаеш?

— Но той сигурно я е обичал. Все още държи портрета ѝ тук.

— Любов! Любовта не означава нищо.

— Е, винаги съм знаела, че не си най-непоправимата романтичка на света, но...

— Какво „но“, госпожице Ейми? Любовта е просто начин на природата да подсказе на тялото, че хормоните му са наред. Това е любовта. За вас младите всичко е много примамливо, но идва време, когато човек се събужда за действителността и признава, че любовта не е и наполовина толкова забавна, колкото я представят.

— Тя изглежда доста самотна там горе, Лизи.

— Е, и? Самотна е? Това достатъчно основателно ли е да започнеш да говориш на една картина?

— Казвах ѝ, че възнамерявам да изкача планината.

— Каква планина?

— Аспен Тор. Големият хълм на север от „Уайдеил Хол“.

— Зная кой хълм е Аспен Тор, момиче. Не е необходимо да ми обясняваш.

— Той така ме очароваше през няколкото месеца, докато живеех тук като дете. Обожавах да го наблюдавам покрит със сняг. Когато заминах за Америка, си обещах, че ако някога се върна отново, ще го изкача.

— Ти си напълно, абсолютно си луда! Защо ти е да правиш това?
— сложи Лизи свитите си юмруци на кръста.

Ейми си бе измислила теория за тази нейната поза. Предполагаше, че така икономката можеше да заема повече място от обикновено и следователно хората ѝ обръщаха по-голямо внимание.

— Искам да го изкача, защото е там. Не е ли това причината, поради която повечето от хората изкачват планините?

— Е, няма да избяга. Ще продължи да бъде там и когато времето се оправи. Но този хълм едва ли може да се нарече планина. Стигала съм до върха много пъти.

— Искам да поснимам малко.

— Фотографии?

Ейми прихна.

— Мили Боже! Какво по дяволите е това „фотографии“?

— Снимки. Така ги наричахме, когато бях малка.

— Говоря за видеофилм, Лизи.

— Видео?

— Да! Видео! Малка черна кутия, каквато ние нямаме в „Уайдеил Хол“.

— Тогава какъв е смисълът да снимаш видеофилм, щом не можем да видим резултата?

— Ще купя видеокасетофон. Можем да го вържем към малкия ти телевизор, нали?

— О, не!

— Защо пък не?

Лизи размаха заплашително пръст.

— Няма да закачаш нищо електрическо към телевизорчето ми, госпожице Ейми. Не искам нещо новоизлюпено да го взриви.

— О, Лизи! Толкова си старомодна. Нищо няма да взриви твоето телевизорче, за Бога.

— Нещата се взривяват, откакто ти пристигна, дете. Виж само как се държиш — първо с чичо си, а после и с мен. Вие американците сигурно не се славите с особена тактичност, нали?

Ейми направи ледена физиономия и изрече бавно:

— Ти си измисли предлог, за да ме извикаш тук Лизи. Очаквах чичо Джиф да е прикован на легло, а какво заварих? Сприхав стар човек, който изглежда не се тревожи и не се притеснява за никого и за

нищо, освен за „скъпоценната“ си къща — това заварих. И докато сме на тази тема, ще ми кажеш ли честно, защо ме помоли да дойда?

— Не би ме разбрала — вирна нос Лизи и се престори на обидена.

— Лизи! Искам отговор! Не съм дете. Не можеш да ми нареждаш: „Направи това, направи онова“ — и да очакваш да се подчинявам на заповедите ти без никакви въпроси.

Ейми заобиколи икономката и тръгна към стълбището. На първото стъпало се спря и повтори:

— Лизи! Трябва да получа отговор!

Лизи Аберкромби я погледна в очите.

— Мислиш, че съм луда, нали?

— Започвам да мисля, че лудата съм аз — да прекося Атлантическия океан с такава бързина, заради едно нищо.

Обикновено бледото лице на Лизи бе силно поруменяло.

— Някога имаше и господин Аберкромби — изрече тя най-последно.

— Какво общо има това?

— Сънувах сън...

— Всички сънуваме, Лизи.

— Не и такъв. Този беше лош. Истински. И не беше първият, разбираш ли?

Ейми започна да губи търпение.

— Лизи, какво по дяволите, става тук?!

— Изживявахме тежък период — аз и господин Аберкромби. Казваше се Том, между другото...

— И кога беше това?

Икономката направи гримаса.

— Преди години. Двадесет... или двадесет и две, кой да ти ги брои след толкова време.

— И?...

— Сънувах, че бях понесена от вихрушка в някакъв тунел. Покрай мен профучаваха влакове със сто мили в час и тогава, точно когато зърнах светлина в края на тунела, пред мен се изпречи тухлена стена и го затвори. И аз се ударих право в нея.

Ейми забеляза ужаса в очите ѝ и каза по-нежно:

— Всички сънуваме подобни сънища, Лизи.

— На следващия ден Том се хвърли на един железопътен мост точно пред експреса...

— Господи! — промълви Ейми и се отпусна на стъпалото.

— Преди два месеца сънувах друг сън...

Ейми усети как кръвта ѝ се смразява.

— Този път беше малкият каменен мост на реката — продължи някак безизразно Лизи. — Ти беше малко момиченце и тичаше откъм къщата на Дънкан Уорд. Вилнееше страховита буря и ти изглеждаше уплашена. Нали знаеш как е в сънищата, госпожице Ейми — искаш да помогнеш, но си закован на едно място, неспособен да се помръднеш...

Ейми кимна и изрече хрипливо:

— Продължавай, Лизи. Разкажи ми края.

— Точно когато стигна реката и понечи да стъпиш на моста, той бе отнесен от водната стихия. Остана там... Стоеше на единия бряг на реката, а Джифърд Уелдън се смееше безумно на другия.

— И какво стана? — потрепери Ейми.

— Онзи проклет ангел Гейбриъл... — почти изхлипа Лизи. — Онзи, по който Ричард Бодън така се е вмениачил... Той внезапно се появи. Като че ли изплува от придошлата река. Оживял, но загадъчен — не какъвто е в действителност, просто голямо парче алабастр. Първо погледна към теб и протегна ръце. Аз се опитах да изкреция, да те предупредя да не отиваш към него. Но не можех да отроня нито думичка. И ти му подаде ръка, но... Но той като че ли промени решението си и се обърна към чичо ти. Чичо ти ей така си стоеше на брега, когато крилата на ангела го прегърнаха... И тогава се събудих...

Ейми имаше усещането, че по гръбнака ѝ се стича разтопен лед. Скочи на крака и се втурна към Лизи. Двете се прегърнаха и останаха безмълвни така няколко минути.

— Какво означава това, Лизи? — прошепна най-сетне Ейми.

— Господ знае, не и аз. Всичко, което зная, е, че изпитвах същото чувство, както когато моят Том умря.

— И казваш, че се е случвало и преди... преди съпругът ти да почине?

— Много пъти. И винаги със същия резултат.

— Смърт? О, Господи, Лизи, плашиш ме!

— Правилно ли постъпих, като ти писах, дете? — погледна я в очите икономката.

Ейми кимна сковано.

— Лизи, излизам. Разбираш ли? Отивам до Аспен Тор. Трябва ми време да поразмисля...

— Бъди изключително внимателна покрай тази река...

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Ейми излезе, увита в топлото си палто с качулка и яркожълтия вълнен шал, тя отново дочу шума от хеликоптер, който очевидно кръжеше над „Уайдеил Хол“. Спря се до моста над реката, присви очи и погледна нагоре към върховете на дърветата, които ограждаха опожарения параклис.

„Защо ли, по дяволите, постоянно обикаля над къщата?“ — мина ѝ през ума.

— Ейми, на телефона! От Америка е! Търсят те! — прекъсна мислите ѝ гласът на Лизи.

Тя мигом забрави за хеликоптера и се втурна назад. Влезе задъхана в големия хол и грабна слушалката.

— Кейт! Толкова е хубаво, че ми се обаждаш! Получи ли писмото ми?

— Още не, детето ми. Всъщност, не съм го и очаквала толкова скоро. В края на краищата, там си само от една седмица.

— Изпратих го с въздушна поща.

— Не се тревожи. Ще пристигне. Какво правиш, момичето ми?

— Нищо особено! Как е Марти?

— Добре е. Каза ми да не те притеснявам, но аз нямам търпение да узная дали не си открила някакви сведения за самоличността на Кити...

Ейми почувства вина, че досега не бе направила никакъв опит да открие приятелката на Кип.

— Страхувам се, че все още нямам новини от този фронт — отвърна сконфузено. — „Уайдеил Хол“ е доста изолирано място. Не успях да отида до някой от големите градове, където бих могла да направя някакво разследване.

— Струва ми се, че не би могла да откриеш нищо в Дербишайър. Вероятно тази Кити е от Линкълншайър, където е била разположена частта на Кип.

— Да, възможно е. Но Линкълншайър е близо също до Норфолк, а и Нотингам не е изключен като вариант.

— Скъпа, поставила съм ти почти непосилна задача, осъзнавам го, но моля те, опитай се да я намериш...

— Добре, Кейт, ще отида в Хатън още сега. Това е едно доста голямо селище и би трябвало да има библиотека. Ще издиря всички местни вестници от областта, където е бил Кип. Ще пусна обява и ще чакам отговор. Как ти се струва?

— Добре, детето ми.

Ейми усети облекчението на Кейт и изпита желание да я прегърне.

— Пази се. Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща й искрено.

— Истинска напаст съм, нали?

— Разбира се, че не си.

— Ще ти се обадя отново. Следващата седмица, а?

— Страхотно. Ще очаквам с нетърпение.

Ейми затвори апарата и замислено започна да гризе долната си устна.

Движещият се едва-едва малък автобус сигурно беше поне на петдесет години. Двигателят му вибрираше, а спирачките му скърцаха оглушително всеки път, когато спираше, за да вземе нови пътници.

Хатън се намираше високо над селцето Хатън ин дъ Деил, където бе каменоломната на Ричард Бодън. Беше доста оживено градче с пешеходни зони и магазини. Библиотеката, макар и малка, бе добре обзаведена и Ейми откри телефонни указатели за всеки район от Англия. Бързо преписа адресите и телефонните номера на всички вестници в Линкълншайър и Норфолк в близост до онази част от брега на реката, където Кип се бе удавил. След като свърши това, установи, че има доста време до тръгването на автобуса ѝ обратно за Хоукууд. Седна в една малка, кокетна закусвалня и отпивайки бавно от кафето си, започна да наблюдава хората по улицата.

Изведнъж почти физически почувства, че някой я гледаше втренчено отвън.

— Ричард!

Едрият мъж, забеляза устните ѝ да изричат името му. Очите му проблеснаха и по лицето му се изписа удоволствие. Махна ѝ с ръка и в отговор Ейми му се усмихна сърдечно и подканващо.

Той влезе вътре, поръча си кафе и внимателно го отнесе до масата ѝ.

— Здравей!

Ейми седеше, подпряла по детски брадичката си с длани. Палтото ѝ бе разкопчано, а отдолу се подаваше червен пуловер и дълъг жълт шал.

Ричард се настани срещу нея.

— Помислих си, че сънувам, когато те видях. Какво, за Бога, правиш тук?!

Ейми отпи голяма глътка кафе и блажено притвори очи.

— Ммм! В „Уайдеил Хол“ не пият кафе. Почти бях забравила вкуса му.

Той се засмя.

— На пазар ли беше?

— Пообиколих тук-там — присви рамене Ейми. — А ти?

— Фризерът ми почти се изпразни.

Тя направи гримаса.

— Лизи Аберкромби сигурно ще получи нервна криза. Ще си помисли, че съм се загубила. Не знаех, че ще се наложи да чакам два часа за обратния автобус.

Ричард извади мобифона си от задния си джоб и го сложи на масата.

— Обади ѝ се да я успокоиш.

— Предполагам, че тя знае колко мудни са автобусите тук — поколеба се Ейми.

— Изкарай, ако искаш, мен виновен, че си изпуснала по-ранния автобус. Гърбът ми е широк и ще издържи хокането на Лизи Аберкромби.

Ейми взе мобифона.

— Достатъчно ли е да избира само номера?

— Оттук трябва и код — нула, дванадесет, деветдесет и осем.

Ричард я наблюдаваше внимателно, докато говореше с икономката, и когато тя понечи да затвори апарата, той се пресегна и го грабна от ръката ѝ.

— Лизи, аз съм Ричард Бодън. Ще докарам Ейми с ландровъра. Не я чакайте за вечеря, ще хапнем нещо тук — рече бързо в мембраната и прибра мобифона обратно в джоба си.

— Но това е истинско нахалство!

В очите на Ейми лумнаха гневни пламъчета.

— Ами ако не искам да ме закараш?! Може би предпочитам да се върна с автобуса. Случайно да ти е минала тази мисъл през главата, господин Бодън?!

— Ще бъде тъмно като в рог, когато автобусът те остави на миля от „Уайдеил Хол“ — отвърна спокойно той. — Не ми харесва идеята ти да извървиш целия този път до имението съвсем сама. Предвиждат се снеговалежи и ако снегът се усили, автобусът въобще няма да стигне и дотам.

— Все пак, нямаш право да се разпореждаш с живота ми! — поруменя Ейми.

— Съжалявам, Ейми.

— Не си ми пазач, за Бога!

Тя се изправи, закопча палтото си и уви шала около врата си.

Ричард я изгледа укорително.

— Трябва да си намериш кола.

— Опитай се да втълпиш това на чичо ми — намръщи се Ейми. — Непрекъснато ми повтаря, че съм можела да наредя на Джон Греъм да ме откара, където пожелае и когато пожелае.

— Защо тогава си взела автобуса? Защо не използваш шофьора на чичо си?

— Не обичам да давам заповеди, господин Бодън — отвърна ледено тя.

— Май не обичаш и да получаваш.

Ричард се прокле мислено в мига, когато думите се изплъзнаха от устата му. Нямахше намерение нито да я дразни, нито да се държи прекалено покровителствено. Просто искаше да е сигурен, че се е прибрала благополучно вкъщи.

Не желаше спорът им да се задълбочава и затова реши да отстъпи.

— Окей, Ейми. Приятно пътуване.

Стана и излезе с широки крачки на улицата.

Навън се поспря и се обърна, за да види дали го е последвала. Не беше — бе седнала отново на масата и допиваше кафето си.

Обзе го раздражение. „Не може да продължава така, ако искам да се оженя за нея! Впрочем, наистина ли искам за съпруга толкова независима жена? Та тя въобще не прилича на Грейс...“

— По дяволите! — изруга гласно, приведе рамене и вдигна яката на дебелото си палто.

„Тя е опърничава, а аз съм твърде стар за подобни игри. Да си хваща проклетия автобус и да върви после пеш почти цяла миля по тъмната алея до имението. Щом може сама да се грижи за себе си, нека го прави.“

Ричард се отправи към площада на стария пазар, който служеше за паркинг през седмицата. Колата му бе паркирана близо до една заледена локва. В тъмнината не забеляза локвата, стъпи върху леда и кракът му се подхлъзна.

— Проклятие!

Залитна, удари неволно с длан капака на ландровъра и алармата се задейства.

— Проклятие!

Минаха няколко минути, преди да успее да отвори вратата, да се наведе вътре и да спре пронизителния вой, който се разнасяше над целия паркинг. После долови друг звук наблизо — някой се смееше.

Ейми стоеше на няколко крачки от него и му се присмиваше, отметнала глава назад. Никога досега не бе чувал женски смях като този и лошото му настроение се стопи почти мигновено.

Изправи се и я изгледа.

— Не разбирам какво чак толкова смешно има тук? — опита се да бъде сериозен.

Тя се преви на две, направи усилие да притихне, но не постигна особен успех.

— Е, ти не се безпокой — рече Ричард, скръсти ръце и се облегна на ландровъра. — Мога да си стоя тук и да замръзна до смърт, докато ти се забавляваш.

Постепенно пристъпът ѝ на смях попремина, но Ейми все още не можеше да овладее изражението на лицето си. Бръкна в джоба си, извади вълнена ръкавица и изтри очите си.

— Беше толкова... толкова смешен... като се подхлъзна в тази локва...

Той потисна усмивката си и остана сериозен.

— Харесва ти тази комедия? Обичаш фарсовете? Напомни ми да разсипя крем карамел някой ден върху панталона си.

— О, Ричард! — поклати глава Ейми. — Не съм се смяла толкова, откакто отлетях от Бостън.

— Следващият път, когато изпаднеш в депресия, ми се обади. Ще се подхлъзна на бананова кора.

— Ричард Бодън, с моето шутовско чувство за хумор и с твоето безизразно лице мисля, че ще бъдем страхотна двойка.

— Двойка ли каза? — повдигна вежди Ричард. — Бих могъл да схвана това погрешно. Като предложение за женитба, например.

Ейми изтрезня моментално.

— Виж! Не съжалявам, че се смях, но искрено се радвам, че не си счупи крака или нещо друго, като се подхлъзна.

— И аз съм доволен. Както се смееше, нямаше да си ми от голяма полза при нещастен случай, нали?

— О, но аз наистина съм добра при оказване на първа помощ, господин Бодън.

— Радвам се да го чуя, госпожице Уелдън.

— Бих ти била благодарна да ме закараш до вкъщи, ако предложението все още е в сила.

— Първо ще бъде до моя дом. Покупките ми на задната седалка са за фризера.

— Окей! — съгласи се Ейми, заобиколи колата и се настани отпред.

Ричард седна зад волана.

— Хващам се на бас, че колата ти е с централно заключване — подхвърли Ейми.

Той кимна.

— Знаех си! Всичко при теб е в крак с времето — мобифон, аларма на фургона. Мисля, че само „Уайдеил Хол“ е останал непроменен. Всички останали са прекрачили в двадесети век отдавна.

— Фургон ли? — изръмжа Ричард и погледна снега, който се сипеше на парцали от тъмното вечерно небе. — Фургон, а? Наистина ще трябва да те научим на малко обноски, Ейми. Старият ми

ландровър със сигурност би възразил да го наричат обикновен или градински фургон!

Ейми си тананикаше, докато излязоха от Хатън и се отправиха към Хатън ин дъ Деил. Снегът се удряше в предното стъкло и полепваше по него.

— Каква е тази мелодия? — обади се Ричард.

Тя престана да тананика и обърна глава към него.

— Толкова ли лошо пея? Не познаваш ли темата от „Бодигард“?

— „Бодигард“? Това нещо по телевизията ли го дават?

Ейми звънко се засмя.

— Филм е. Нима поне не си чувал за него? Мили Боже, има го дори на видеокасети, толкова е стар!

— Не мога да кажа, че го имам.

— Сигурно се майтапиш.

— Не гледам много филми — отвърна сухо Ричард.

— Боже Господи! Нямате ли стереокина тук?

— Не в Хатън, а със сигурност не и в Хатън ин дъ Деил. В Хоукууд има само една кръчма.

— По дяволите! Няма кино?! А зимата настъпва. И какво ще правя тук по цял ден?

— Няма много неща за правене, ако снегът се задържи — кимна към предното стъкло Ричард.

Чистачките успяваха да изчистят само две ивици и то бе заснежено почти цялото.

— Имаш ли спалня за гости, ако се наложи да остана през нощта? — попита Ейми в тъмното.

— Имам три спални, но е абсолютно сигурно, че няма да прекараш нощта в някоя от тях.

— Защо не? Няма да ме изхвърлиш на снега, нали?

Той я изгледа.

— Ако останеш при мен, на сутринта чичо ти ще чука по вратата ми с пушка в ръка, придружен от свещеника.

— Нима не си заслужава? — не успя да се въздържи и да не го подразни Ейми. — Ще получиш „Уайдеил Хол“ като утешителна награда, че си ме взел.

Ричард помълча минута-две, преди да й отговори.

— Някой те е информирал, така ли?

— Още първия ден, щом пристигнах.

— Сега знаем позициите си.

— О, аз знаех твоята, преди още да те срещна. Просто търсех подходящ случай да подхвана този разговор.

Той не каза нищо и скоро ландровърът спря пред голяма самостоятелна къща в средата на главната улица на Хатън ин дъ Деил. Беше построена от сиви тухли, с покрив от каменни плочи и високи комини. Изглеждаше солидна и здрава, с прекалено големи френски прозорци от двете страни на широка дъбова врата и традиционни вертикални прозорци на втория етаж. По улицата имаше и други къщи, построени от същите сиви тухли, но те бяха прилепени две по две и не бяха толкова големи като тази. От другата страна на пътя се забелязваше редица от каменни сгради, накацали нагоре по хълма. До прозореца на една от тях имаше коледно дърво с блещукащи разноцветни лампи, а на вратата бе окачена табелка: „Продава се“.

Ейми погледна часовника си и установи, че бяха пристигнали за по-малко от десет минути. Мина ѝ през ума, че пътьом не бе забелязала дори и следа от каменоломната.

Щом паркира плътно до тротоара, Ричард Бодън слезе и извади две найлонови торби от задната седалка. Ейми също излезе от колата сред вихрушка от сняг и предложи да му помогне.

— Не. Сам ще се оправя — отвърна той. — Хайде, последвай ме.

— Дай ми поне ключа си да отключа.

— Казах ти, че ще се справя.

Ейми не настоя повече. Последва го по тясната чакълена пътека и изчака на стъпалата, докато отвори. Вътре къщата беше тъмна. Ричард изгупа снега от ботушите си до вратата.

— Ей сега ще светна, за да виждаш къде стъпваш.

След миг я заслепи ярка светлина от блестящ викториански кристал. Ейми застина на прага, поразена от великолепието на широко старинно махагоново стълбище. После пристъпи във фойето, застана под полюлея и го огледа с възхищение.

Ричард остави найлоновите торби и проследи реакциите ѝ.

— Истински е, нали? — заслони очи с длан Ейми.

— Знаеш ли нещо за старинните предмети?

— Да, но не колкото Кейт. Кейт би дала дясната си ръка за този кристал. Представата ѝ за рая е да прекара един ден на „Бийкън Хил“ в

търсене на антикварни предмети.

— Кейт?

— Кейт Уелдън. Тя и Марти ме осиновиха, когато чичо Джиф реши, че не може да се справи с дете около себе си.

— А „Бийкън Хил“?

— „Чарлз стрийт“, всъщност. Това е равнинната част на „Бийкън Хил“ в Бостън — истински рай за ценителите на старинни предмети като Кейт. Тя е почитателка на всичко от викторианската епоха. И твоят полилей е такъв, нали?

— Така казваше и майка ми.

— Това е къщата на майка ти?

Ричард се усмихна малко тъжно.

— Да, но мама е мъртва от почти двадесет години, а пък татко си отиде две години преди това.

— Мама... Това звучи хубаво. Хубаво и приятно.

— Мама беше такава.

Отвън нахлу студено течение. Ейми се обърна и затвори тежката входна врата. Върху килима бе навял сняг. Той започна да се топи и се превърна в блестящи капчици вода от топлината на големия модерен радиатор, монтиран на стената.

— Хей! Централно отопление! — възкликва Ейми, потривайки ръце. — Бях забравила какво е това.

Ричард се засмя и отново взе найлоновите торби.

— Ела с мен в кухнята. Трябва да оставя продуктите във фризера.

Ейми остана на прага и го проследи с поглед как подрежда пакетите със замразени зеленчуци и готова храна в големия хладилен шкаф в другия край на просторното, удобно помещение, което Ричард наричаше кухня. Беше боядисано предимно в топли цветове и очевидно бе планирано така, че да запази духа на къщата. Медта и кованото желязо му придаваха своеобразен уют. Печката беше кремава. Когато Ричард подреди покупките си, отвори една от солидните ѝ врати и изсипа вътре пълна кофа с въглища. Огънят се разгоря.

Ейми почувства благодатната топлина и влезе в кухнята.

— Харесва ли ти? Не е съвсем по американски, предполагам, но това съм аз.

„Голям“, „солиден“ и „независим“ — бяха трите определения, изникнали в съзнанието ѝ. Да, къщата съвсем определено бе придобила отпечатъка на Ричард Бодън.

— Страхотна е! Може ли да я разгледам цялата?

— Като се навечеряме, ако искаш. Съвсем обикновена е.

— Не е това, което си представях... за теб.

— И какво си си представяла?

— Нещо наистина съвременно. Нещо голямо и разпръснато, върху твой собствен парк. Вероятно с плувен басейн също.

Ричард потръпна престолено.

— Колко ужасно.

— Приличаш на човек, който се движи в крак с времето. Предполагах, че си си построил модерен дом, а вместо това откривам, че живееш в старата си викторианска семейна къща.

— Дядо ми я е построил. Изградил е и цялата улица.

— Разкажи ми повече — заинтригува се Ейми.

— Няма какво — отвърна лаконично той. — Съблечи се, защото от теб започва да се издига пара.

Ейми свали палтото и шала си и му ги подаде.

— Косата ти цялата е мокра. Разтопените снежинки приличат на диаманти по нея.

— И твоята е същата — усмихна се тя, протегна ръка и разроши тъмните му кичури.

Ричард хвана китката ѝ, гледайки лицето ѝ в упор. Ръката ѝ се изви и се преплете с неговата. Кожата му бе топла и Ейми усети стегнатите му мускули.

— Силен си...

— Това е от физическия труд.

— Мъж от камък, а?

Той изведнъж стана сериозен.

— Можеш ли да се омъжиш за мен? — попита тихо.

Ейми бе шокирана от директния му въпрос и бавно се отдръпна.

— Е, Ейми, можеш ли да се омъжиш за мъж като мен? — повтори нежно Ричард.

— Не възнамерявам да се омъжвам за когото и да било — отвърна тя, хипнотизирана от погледа му.

— Не, дори и ако с това ще спасиш „Уайдеил Хол“?

— „Уайдеил Хол“ е под грижите на чичо ми — отсече Ейми, полагайки усилия гласът ѝ да прозвучи равно.

— Но имението е твоео наследство. Нищо ли не означава за теб?

По гърба ѝ пролазиха тръпки. Изведнъж се почувства много самотна и ѝ стана студено.

— Ти ли накара Лизи да ме повика?

Ричард поклати глава.

— Не съм аз, Ейми. Не, не съм аз. — Усмихна се, но очите му останаха сериозни.

Тя сведе поглед.

— Не трябваше да започваме този разговор... — отрони едва чуто.

Ричард окачи палтото ѝ върху облегалката на един стол и го придърпа до печката, за да изсъхне по-бързо.

— Обичаш ли печено с картофи? — побърза да смени темата. — Къкри във фурната цял следобед.

Той също свали палтото си и остана по пуловер — съвсем обикновен, бежов, вълнен пуловер.

Изглеждаше добре в него. Очевидно не беше суетен. Не приличаше на никого от мъжете, които Ейми познаваше. Очароваше я.

— Звучи чудесно...

Тя се постара да увеличи разстоянието помежду им. Внушителният ръст и близостта му смуцаваха мислите ѝ. Много неща в него ѝ напомняха за величествените борове и белите планини в дома ѝ. Ричард Бодън бе дете на природата. Вероятно Кейт и Марти щяха да го приемат сърдечно.

— Тук ли се храниш? — помъчи се да произнесе безгрижно. — Аз обичам да ям в кухнята с Лизи в „Уайдеил Хол“.

— А в Америка?

Ричард започна да слага чинии, чаши и прибори на полираната дъбова маса.

— Имаме си барче за закуска, а вечеряме пред телевизора.

— Телевизорът е добре да си е на мястото.

Той напълни един електрически чайник с вода и го включи.

— Имаш телевизор?

Ричард се засмя.

— Аз не съм Джиф Уелдън и имам телевизор. В хола е. Просто не си създадох навика да ям и да гледам телевизия едновременно.

— Не забелязах каменоломната ти, докато пътувахме насам.

Ейми се приближи до масата и се настани върху тапицирания резбован стол.

— Защото не минахме покрай нея. От другата страна на селото е. Архитектите не приемат добре идеята каменоломните да навлизат в частна територия.

— О, не се и съмнявам, че е така.

Водата завря и Ричард приготви чай. „Дали някога ще свикна с тези безкрайни чаши чай?“ — помисли си Ейми. Впрочем, ако бе искрена пред себе си, тези чайни „ритуали“ май започваха да ѝ харесват.

Ричард Бодън извади кафяв глинен съд от фурната, който изглеждаше доста тежък. Повдигна леко капака му и мирисът, който се разнесе, накара Ейми да преглътне от глад.

— Ммм. Мирише доста апетитно.

Той постави обратно капака и се подпря на масата, загледан в нея.

— Ейми... — започна, после спря и се втренчи в ръцете си.

— Искаш ли аз да наляя чая?

— Какво? — сякаш се сепна Ричард.

— Изрече името ми и като че ли забрави мисълта си. Просто се чудех дали не искаше да наляя чая, докато ти сервираш задушеното.

— По дяволите, не! Не съм забравил какво щях да кажа. Просто се колебаех как да го кажа.

— Използвай обикновени думи — подкани го тя с усмивка. — Разбирам ги най-добре.

— Не искам никакви недоразумения между нас, Ейми. Не искам никакви тайни. Тайните винаги изплуват на повърхността в най-неподходящия момент, не мислиш ли?

— Аз не съм потаен човек, Ричард Бодън. При мен получаващ това, което виждаш. Така че, ако не ти харесва...

— Не се шегувай, Ейми! — рече ѝ дрезгаво Ричард.

— Хей! Какво толкова казах?

— Говоря за себе си.

— О! Нима имаш тайна, Ричард?

— Само от теб. Всички останали я знаят.
— Защо тогава не е достигнала до мен?
— Защото не съм ти я казал. И се съмнявам, че Джиф или Лизи Аберкромби ще го направят.
— Трябвало ли е да ми кажат? — изглежда го озадачена Ейми.
— Джиф няма. Джиф иска да повярваш, че съм добра партия.
Джиф иска парите ми за „Уайдеил Хол“.
— Зная. Нелепо е наистина...
— И аз няма да вложа пари в нещо, което няма възвръщаемост.
Тя кимна.
— Да. И това ми е ясно. Не мога да те обвинявам...
— Ще ме оставиш ли да довърша?!
Ричард се изправи и удари с юмрук по масата.
— За Бога, Ейми, ще ме оставиш ли да ти кажа?!
— Да ми кажеш какво? Каква е тази голяма тайна? Че искаш да се ожениш за мен, заради наследството, това ли?
— По дяволите, не!
Той прекара нервно ръка през гъстата си тъмна коса.
— Не, не, не! — натърти гневно. — Нещо, което мисля, че трябва да знаеш, преди да се обвържем повече.
— Ти си преоблечен граф Дракула? — иронизира го Ейми. — Това ли е голямата ти тайна? Ако е така, аз също ще ти споделя моята — винаги съм била влюбена в Дракула.
— Някога можеш ли да бъдеш сериозна? — въздъхна той.
Изглеждаше притеснен и Ейми мигновено съжали, че го бе подразнила.
— Забрави чувството ми за хумор. Давай, кажи ми тайната си. Предполагам, че ще ме шокира, каквато и да е тя.
— Убих човек... Ти сега вечеряш с убиец.

СЕДМА ГЛАВА

Мислите бързо се редуваха в главата ѝ. Първата беше, че е сама в къщата с него, а снегът се сипеше навън и ако се вярваше на това, което бе чувала за английските зими, можеше да заседне тук дни наред.

После я осени втора мисъл: беше гладна и това вкусно ядене не биваше да се пренебрегва.

Както обикновено, практичността ѝ надделя.

— Седни и ми разкажи. Но преди това би ли ми сипал от печеното?

Ричард я изгледа с нежност, която ѝ се стори доста трогателна. Той бавно седна, напълни една широка чиния с агнешко и зеленчуци и ѝ я подаде.

— Благодаря — пое я със спокойни ръце Ейми.

— Не забелязах да се разтрепериш — вметна Ричард.

— Предполагам, че щеше да си в затвора и да излежаваш присъдата си, ако се е доказало, че си виновен — отвърна тя.

— Слава Богу, не се стигна дотам.

— И така, кого си убил?

Ейми си взе от месото, сдъвка го и примижа от удоволствие — стори ѝ се много вкусно.

— Един мъж, с когото се биех.

— Заради жена? — поруменя тя.

— По дяволите, не! Казах ти, че бях боксьор на младини.

— Значи е било законно?

— Убийството никога не е законно, Ейми.

— Май не се изразих правилно. Искях да кажа, че не е било предумишлено убийство, нали?

— Бях полудял. Той ми подметна нещо грубо точно преди мача по адрес на момичето, за което щях да се женя. Не биваше да излизам на ринга. Човек не трябва да мрази противника си. Боксът е спорт и рингът не е място, където можеш да излееш омразата си.

— Разкажи ми за момичето.

Ричард се навъси.

— Лизи ми обясни, че си вдовец. Ако те боли да говориш за нея...

— Аз бях този, който предложи да нямаме тайни — усмихна се бледо той. — И Грейс не е тайна. Почина преди десет години.

Ейми остави виллицата си и престана да се храни.

— Ти си я обичал.

Не беше въпрос, а констатация — по изражението на лицето му го бе разбрала.

— Да. Обожавах я.

— Тя как реагира на това, че си убил човек?

— Накара ме да престана да се боксирам. Заплаши ме, че няма да се омъжи за мен, ако не се откажа. Всъщност, аз щях да го направя и без друго.

— Добър боксьор ли беше?

— Страшно добър.

— Съжеляваш ли, че си се отказал?

Ричард направи гримаса.

— Не, сега не. Осъзнах, че един ден навярно щях да срещна някого, който е по-добър от мен. И тъй като съм чувал за ужасните неща, които се случват на боксьорите, сметнах, че съм се отървал щастливо. Това ме накара да осъзная колко е ценен човешкият живот. Тогавя се заклев, че никога, никога няма да вдигна ръка срещу когото и да било, независимо какво ми е сторил.

— Не мога да си представя, че на някого му се харесва да се бие.

— Но ти си боец — подразни я той. — Като те гледам само как се бориш с чичо си Джиф, а и с мен!

— Това е различно — използвам разума си, а не юмруците.

— А сега разумът не ти ли подсказва да се отървеш от Ричард Бодън?

Ейми се замисли върху думите му за няколко секунди.

— Бих искала да е толкова просто. Харесвам те, Ричард, но няма да ме принудят да направя толкова важна стъпка като женитбата нито заради теб, нито заради чичо си Джиф, а и със сигурност не, заради „Уайдеил Хол“.

— Имаш ли си някого в Америка?

Спомени за Кип нахлуха в съзнанието ѝ като рояк пчели: Кип я учи да кара велосипед, когато бе малка; Кип, седнал до нея в планетариума „Хайдън“; Кип я води на симфоничен концерт в Бостън; Кип ѝ купува домашно приготвен сладолед на „Масачузетс авеню“; Кип в униформата на американската армия; Кип заминава за Англия...

— Не... — успя да отговори съвсем честно, — няма никой в живота ми.

— А имало ли е?

Ейми се загледа в чинията си, но апетитът ѝ вече бе изчезнал. Все пак се насили да изяде порцията си.

— Ейми? — подкани я Ричард. — Чакам отговор.

— Всъщност, нямаш никакво право да ми задаваш такива въпроси, нали? — вдигна глава тя и го изгледа гневно.

— Не искам да отварям стари рани, а просто да узная дали пътят е чист.

— Чист за какво?

— Чист за мен, за да се опитам да те опозная — отвърна ѝ спокойно Ричард.

— Ти си като онова проклето куче с кокала, Ричард Бодън. Знаеш го, нали?

Ейми отмести чинията си, облегна се на стола и пяхна ръце в джобовете на черните си джинси.

— Ейми, искам да се ожения за теб — изрече бавно и отчетливо той.

Тя вдигна поглед към тавана и измънка:

— Аз не те обичам. Никога няма да те обичам. Не мога да те обичам.

— Откъде знаеш това?

Ейми предчувстваше, че следващите няколко минути ще бъдат мъчителни за нея.

— Кип Уелдън по закон беше мой брат — започна тя. — Казах ти, че бях осиновена от Кейт и Марти Уелдън. Марти е по-малкият брат на чичо Джиф.

Ричард кимна и преплете пръстите на ръцете си.

— Зная всичко това. Но Кип Уелдън не е бил твой кръвен брат, а само син на Кейт и Марти.

— Да, така е. Но фактът, че бяхме отгледани почти заедно, ме възпря да му разкрия какви са истинските ми чувства.

— Влюбила си се в него, така ли?

Прозвуча ѝ толкова обикновено, толкова банално: „Влюбила си се в него...“

— Казваш го така, като че ли съм претърпяла някаква лека злополука! — разгорещи се Ейми. — Нещо като падане от колело или във вода!

— Влюбването води до почти същите последици — изрече невъзмутимо Ричард. — Когато паднеш от велосипед се удрияш, когато паднеш във водата, си мислиш, че ще се удавиш. Съдейки от моя личен опит, любовта боли и любовта те кара да потъваш понякога.

— Да! Точно така, нали? Болка и потъване. Но кога престава да боли? И кога изплуваш отново?

— Постепенно се примиряваш и с едното, и с другото.

Ейми извади ръце от джобовете си и се удари с юмрук по гърдите отляво.

— Все още ме боли, обаче! — извика поруменяла. — След повече от две проклетни години все още ме боли, че никога не му казах. А сега е мъртъв. И става още по-лошо от факта, че... че...

Тя замлъкна. Бе казала много повече, отколкото възнамеряваше, пък и осъзна, че Ричард бе преживял същото. Сигурно знаеше, как се чувства човек в такова положение, въпреки че бе имал ма разположение десет години „да се примири“.

Той се приведе и ѝ протегна ръка през масата. Ейми дори не се помръдна.

— Хайде — подкани я Ричард. — Сложи ръка в моята.

— Защо? — погледна го навъсено тя и се сви на стола.

— Просто го направи!

Ейми неохотно постави ръката си в дланта му.

— Окей. А сега какво?

Ръката му се уви около нейната.

— Какво чувстваш? — попита я.

— А ти какво имаш предвид?

— Просто ми кажи. Държа ръката ти. Какво чувстваш?

— Физически или психически?

— Физически.

Ейми прие играта, защото за нея това бе игра. Не означаваше нищо да държи ръката ѝ така. Отдавна бе преминала фазата на романтичното тийнейджърско стискане на ръцете.

— Топла е... и силна, и загрубяла ръка. Работиш с ръцете си. Това чувствам — ръка на работник. Жилава. Голяма... Колко точки печеля дотук?

— Забрави да кажеш „жива“. А аз съм точно това, Ейми, *жив*. А Кип Уелдън е *мъртъв*.

Тя освободи ръката си.

— Да — изрече злощастно. — Но и дори да беше жив, пак нямаше да ме иска. Запознал се е с едно момиче тук, в Англия... И то забременяло от него, докато аз линеех в Америка и потъвах в златни сънища.

— Както казах, любовта боли — напомни ѝ Ричард.

— Зная. Зная също, че никога няма да мога да се влюби в друг. Затова казах, че никога няма да те обикна. Няма да позволя да се случи отново, разбираш ли? Сега съм по-мъдра.

— Разбирам как се чувстваш.

— Нима?!

— Добре. Не ми вярвай. Но аз също имам своите притеснения.

Чувството ѝ за хумор се прояви.

— Твърде си разумен, за да имаш притеснения.

— Ако бях разумен, нямаше да убия онзи мъж, Ейми.

— Това е различно. Било е чиста случайност. Нещастен случай.

— Ако бях разумен, Грейс нямаше да забременее. Ако не беше бременна, кръвното ѝ налягане нямаше да се променя така. Днес може би щяха да я спасят, но преди десет години нямаха необходима техника за точна диагноза и тя получи тежък инсулт.

— Ричард, съжалявам... — промълви Ейми, макар да съзнаваше, че всякакви думи са излишни.

— Всичко е наред. Десет години са много време и аз изплувах на повърхността, след като бях потънал. Но трябва да знаеш едно нещо, Ейми. Въпреки че възнамерявам да се ожена за теб, не искам да имаме деца. Не бих могъл да преживея същото отново.

— Тогава всичко свършва, преди да е започнало — засмя се тя нервно. — Защото аз обожавам децата, Ричард. В Бостън щях да започна работа с деца, която се надявах, че ще е за цял живот.

Завършила съм специално колеж за учителка. Очаква ме добра работа — да преподавам на най-малките. И ако някога се омъжа, ще искам да имам мои собствени деца — поне четири.

— Тогава, аз не съм мъжът за теб — облегна се назад Ричард и впери очи в нея с тъжна усмивка.

— Не съм си и помисляла, че си.

Ейми стана и започна да прибира чиниите и приборите. Той скочи на крака.

— Остави ги! Не трябва да правиш това.

— Винаги помагам на Лизи при миенето на съдовете в „Уайдеил Хол“ — отвърна Ейми и тръгна към мивката.

— Не! — сложи ръка на рамото ѝ Ричард и я спря.

— Не ми заповядвай какво да правя! — процеди тя.

— Не ти заповядвам. Просто имам машина за миене на чинии.

Ейми остави съдовете и се почувства глупаво.

— Би трябвало да се досетя, нали си толкова съвременен — засмя се тя. — Ричард, никога не съм срещала друг като теб през целия си живот...

Обърна се към него, като все още се смееше, и всичко се случи за миг.

Ричард я хвана за раменете и тъмнокосата му глава се наведе надолу. Остана изненадана, когато въз коравите му устни се сляха с нейните в страстна целувка. Притисна се до него от страх да не се подкосят краката ѝ и от силата му, а после продължи да се притиска, защото ѝ хареса допирът на тялото му до нейното.

Ейми изведнъж проумя, че това витаеше във въздуха през цялата вечер. Приятна тръпка стопли слабините ѝ. Отдавна не бе позволявала на никого волности със себе си — и никога преди, като сега. Разбира се, бе ходила на срещи, от време на време ѝ се бе случвала по някоя целувчица в тъмнината, но никога не бе стигала толкова далеч.

Устните ѝ се прилепиха още по-плътено към неговите. Притвори очи и усети как дланите му се плъзгат по гърба ѝ. Беше възбуден. Чувстваше го. Обсипваше с целувки лицето ѝ, шията, ушите, преди да се върне отново към устните ѝ.

Ейми се отдаде на удоволствието от това, което ставаше. Не беше прекалено целомъдрена, но беше девствена. И възнамеряваше да си

остане такава. Нямахме начин да загуби самоконтрол. Знаеше съвсем точно какво прави.

Ричард също. След известно време нежно притегли главата ѝ към рамото си и започна да я гали, допрял устни до косата ѝ. Тялото му бе напрегнато. Ейми не смееше да шавне.

Постепенно той започна да се успокоява и ѝ прошепна тихо:

— Време е да те закарам у вас.

— Да... — отвърна тя, някак доволна, че не ѝ се извини за случилото се.

Откъснаха се бавно един от друг. Ейми прокара пръсти през косата си, вперила очи в лицето му. Беше сдържан и спокоен.

— Започваш да изплуваш на повърхността?

— Да. Предполагам...

„Но тук любовта няма никаква роля“ — осъзна тя.

ОСМА ГЛАВА

До Коледа снегът се стопи и времето стана меко.

Джиф Уелдън покани Ричард на коледната вечеря. Бяха изминали почти две седмици, откакто Ейми го бе видяла за последен път — когато я бе докарал от Хатън ин дъ Деил до „Уайдеил Хол“ в онази снежна нощ.

През тези две седмици тя имаше да свърши много неща — да купи подаръци за Лизи и чичо си Джиф, да изпрати колети до Америка за Кейт и Марти и т.н.

Когато попита Лизи как да украси къщата, икономката се изсмя и я нарече луда.

— Никой не празнува на Коледа — обясни ѝ тя. — Не и в „Уайдеил Хол“.

— Но утре е двадесет и четвъртият ми рожден ден — отвърна Ейми. — И в Бостън винаги си украсяваме елха.

— Коледата е за децата! Нелепо е да имаш рожден ден точно тогава.

— Но аз съм най-голямото дете на света! — заинати се Ейми.

И без да обръща внимание на Лизините протести, взе малкия автобус до Хоукууд и купи елха от пазара.

— Сигурно е два метра. Как я домъкна дотук? — попита икономката, като я видя.

— С автобуса. Усмихнах се прелъстително на шофьора и той ми помогна да я сложим в отделението за багаж.

— Дръзка си като дявол. На мен никой никога не ми помага, когато пазарувам в селото и нося огромните чанти. Трябваше ли да платиш пълна такса за това дърво?

— Необходимо е да изглеждаш малко безпомощна — отвърна Ейми и избухна в смях, като си представи, че Лизи би могла да го направи.

Икономката поклати глава.

— Е, домъкна го дотук. И сега какво?

— Ще го поставя в някоя дървена кофа в трапезарията и после ще го украся със свещи. Взех цяло пакетче с четиридесет свещички, когато ходих вчера на покупки в Хатън.

— Значи затова Джон Греъм те закара с колата — вметна Лизи. — Върна се доста натоварена.

— Да — отвърна Ейми, но всъщност беше взела Джон Греъм по съвсем друга причина.

Не искаше отново да попадне на Ричард Бодън, както миналия път. Не искаше да остава съвсем сама с него. Все още не. Той щеше да дойде на вечеря утре, но това не я притесняваше особено, тъй като Лизи и чичо ѝ Джиф щяха да бъдат наблизко.

Външната врата внезапно се отвори и Джиф Уелдън влезе, като потриваше ръце и се оплакваше от студа.

Ейми се надигна от дивана.

— Ще ти приготвя нещо горещо за пиене, чичо Джиф, а ти седни до огъня.

Уелдън погледна навън, преди да затвори.

— Пак този проклет хеликоптер! — промърмори сърдито. — Непрекъснато кръжи наоколо. Имам чувството, че някой шпионира „Уайдеил Хол“. Чудя се, защо биха правили това?

— Аз ще ти сваря какао — намеси се Лизи. — Нищо не загрева по-добре от чаша какао с мляко.

Джиф Уелдън впери зъл поглед в елхата на пода.

— Какво е това?!

— Коледно дърво, чичо Джиф.

Ейми го хвана за ръка и го поведе към камината, където горящите сухи цепеници разпръскваха благодатна топлина. Помогна му да съблече палтото си и го настани на дивана.

Той се взираше в елхата като замаян.

— Защо? — попита, когато Лизи отиде в кухнята. — Защо ни е притрябвала елха? В тази къща не е слагано коледно дърво през последните двадесет години.

— Тогава е крайно време да се възстанови традицията — отвърна Ейми. — Купих и свещички за нея, чичо Джиф. Ще убедя Лизи да ми помогне да украсим трапезарията днес следобед. Нямах нищо против, нали?

— Утре е рожденият ти ден, дете, така че не мога да ти откажа нищо, нали?

В този момент за пръв път, откакто бе пристигнала в Англия, той ѝ изглеждаше по-човечен и Ейми му се усмихна признателно.

— Мислех си, че си забравил за рождения ми ден.

— Не. Не бих направил това.

— Ще отида да закача палтото ти в коридора.

Джиф Уелдън кимна разсеяно.

— Да. Да, дете. Закачи го. После се върни. Имам нещо за теб.

Когато Ейми се върна, старият човек бе застанал по средата на стаята, отново вперил очи в коледната елха.

— Ще нападат иглички навсякъде — промърмори той.

— Ще ги почистя, ако нападнат — отвърна Ейми.

Джифърд остана така още няколко секунди, после се обърна към портрета на Барбара Уелдън над камината.

Ейми се приближи до него, чудейки се дали се бе замислил за времето, когато бе имал съпруга, и дали бе тъжен сега, защото се чувстваше самотен.

Джифърд Уелдън бръкна в джоба си, извади малка кутийка от полирана черупка на костенурка и ѝ я подаде.

— Не е нова. Но не можем да отменим рождения ти ден без нещо за спомен, нали?

Тя я отвори внимателно. Вътре имаше красива брошка с емблемата на Шотландия, изработена от масивно злато и аметист.

— О, чичо Джиф! Прекрасна е! Благодаря ти — усмихна се мило Ейми.

Уелдън не обърна особено внимание на благодарностите ѝ.

— Надявам се, че ще ти донесе щастие.

Извърна глава и погледна отново портрета.

— Повече щастие, отколкото на нея — добави мрачно.

— Тя... тя е принадлежала на...

— На Барбара, да.

За пръв път ѝ споменаваше за жената от портрета над камината.

— Абсолютно ли си сигурен, че искаш това бижу да стане мое? Искам да кажа, че то вероятно е свързано със спомени за теб.

— Спомени! — изсмя се горчиво Джифърд. — Да... спомени. Но не я искам Ейми. Купих я за нея. Тя също не я искаше. Остави я тук,

когато си замина за Шотландия.

Ейми го докосна по рамото, но той се отдръпна и олюлявайки се леко, тръгна към огъня. Походка му бе несигурна.

— Чичо Джиф... внимавай!... — извика тя след него.

Главата го болеше и цялата стая се въртеше около него. Погледна портрета — тя се усмихваше триумфално отвисоко.

— Ти ме измами...

Все още чуваше писъците ѝ: „Мразя те... Мразя те!“.

Но невинаги бе било така...

С Дънкан се разхождаха в Хайд Парк през една септемврийска неделна вечер. Той изпадна в отвратително настроение, когато му каза, че заминава за месец.

— Ти си глупак, Джифърд, истински глупак, ако обръщаш внимание на клюките!

— След като са стигнали до ушите ми, и другите ще ги научат — отвърна Джифърд.

— Тогава бъди като мен и не им обръщай внимание.

— Не мога. Трябва да мисля за кариерата си. Кой ще иска хирург като мен да го пипа...

Гласът му заглъхна.

— Виж, Дънкан, на четиридесет и две години съм. Не мога да си позволя скандал. Трябва да се грижа за „Уайдеил Хол“, поддържането на имението ми коства цяло състояние.

— Тогава го продай и си купи апартамент в Лондон.

Джифърд потрепери.

— Не мога да понеса дори мисълта да живея в Лондон постоянно. Трябва ми убежище — място, където да се усамотявам. Понякога ми се иска да зарежа всичко и тогава „Уайдеил Хол“ ми помага да преодоля кризата и да гледам отново напред.

— Искаш ли нещата между нас да свършат?! — попита гневно Дънкан Уорд.

Винаги реагираше така — дори и при най-дребното недоразумение. Понякога Джифърд се питаше, защо ли въобще се бе

захванал с този проклет човек. Но много добре знаеше отговора — защото го обичаше...

Разрешението бе една ваканция в Шотландия. Трябваше да се махне от Лондон. От „Уайдеил Хол“ също — имението, което поглъщаше и последното му пени. Нуждаеше се от пълна промяна, докато реши какво да предприеме, за да прекрати разпространението на мълвата за хомосексуалността му. Не можеше да продължава така. Беше лекар и познаваше добре симптомите. Вървеше бързо към нервно разстройство и това беше като капак на другите му проблеми.

Беше посещавал фермата в Пъртшайър и преди — преди пет години. Не бе необходимо да пише писмо, нито да телефонира, за да попита дали могат да го приемат пак. Някак инстинктивно чувстваше, че ще бъде добре дошъл, и очакваше с нетърпение отново да се срещне с Рос и Алисън Макензи.

И с дъщеря им Барбара...

Между него и младото момиче се беше зародило сърдечно приятелство през месеца, който бе прекарал в семейство Макензи преди пет години.

Джифърд бе усетил, че девойката го намираще за привлекателен, и кой знае какво би могло да се получи, ако той бе способен на такава връзка с жена, каквато имаше с Дънкан Уорд.

Влакът спря на малката гара, сгушена в подножието на хълмовете, обрасли с вековни борове.

Джифф взе такси до фермата на Макензи в Гленочри, на около десет мили източно от хълмовете. Щом зърна в далечината гранитната къща, построена в сърцето на долината, той се напрегна в приятно очакване, но когато колата наближи фермата, не забеляза никакви следи нито от хора, нито от животни.

Обзе го мрачно предчувствие.

— Това местенце изглежда безлюдно — рече през рамо шофьорът на таксито. — Някой очаква ли ви, господине?

— Не съвсем... — намръщи се Джифърд Уелдън. — Можете ли да ме почакате тук, докато проверя дали има хора наоколо?

— Да. Нямам какво да правя до следващия влак, а той е след няколко часа.

Джифърд отиде до вратата и почука силно. В къщата цареше пълна тишина. Мина под прозорците и се опита да надникне вътре, но

навсякъде бяха спуснати плътни пердета. Пробва задната врата — беше заключена. После се отпрати към краварника и изведнъж дочу шум.

— Има ли някой тук? — извика и се послуша.

В отговор последваха стъпки и една стара дървена порта изскърца.

— Барбара!

Джифърд изпита огромно облекчение, че я вижда, но като се приближи, забеляза, че е плакала.

— Барбара... Не ме ли помниш?

Носеше ниски обувки и черна вълнена рокля, която едва прикриваше коленете ѝ. Стори му се, че доста се е променила. Когато я бе видял за последен път, беше на осемнадесет, а сега изглеждаше по-възрастна и от самия него.

— Джифърд?!

Черните ѝ очи се оживиха.

— Баща ти вкъщи ли е? Или майка ти? Може би трябваше да ви пиша, за да разбера дали е удобно...

— Да отседнеш при нас отново?

— Да... Но фермата ми се струва някак запустяла.

Джифърд кимна към къщата.

— Никой не ми отговори, когато почуках на вратата.

— Няма никой тук.

— Никой?... — озадачи се той.

Барбара пристъпи напред.

— Аз също тъкмо заминавах. Просто исках да хвърля един последен поглед.

— Но защо? Да не би баща ти да е продал фермата? И къде отиваш?

Тя се усмихна бледо.

— Почакай малко, Джифърд. Задавай въпросите си един по един. Първо, татко почина миналата пролет...

— О, толкова съжалявам, скъпа!

Барбара махна вяло с ръка.

— Годината беше лоша. Мама се изтощи до смърт от непосилен труд. Сърцето ѝ не издържа — отиде си преди месец. Положих невероятни усилия да задържа фермата, но накрая бях победена.

— Продала си фермата?! — не повярва на ушите си Джифърд.

— Не мога да се справя сама, Джифърд. Както и да е, не е моя, за да я продавам. Татко я бе взел под аренда. Сега собственикът си я иска обратно.

— Но къде ще живееш?

Тя сви слабичките си рамене.

— В приют.

— В приют?

— Останах без дом, Джифърд. Трябва да отида някъде.

Джифърд я отведе в Единбург в една странноприемница. Взеха си отделни стаи. Барбара като че ли напълно бе загубила интерес към живота. Нямаше семейство, нямаше дом и след като бе прекарала целия си живот досега в такова отдалечено и изолирано от света място, нямаше и близки приятели, към които да се обърне за помощ.

Докато прекарваха безцелно дните си в Единбург, на Джифърд му хрумна идеята, че ако се сдобиеше със съпруга, това би могло да спре мълвата за връзката му с Дънкан Уорд. Кариерата му щеше да бъде спасена, щеше да бъде уважаван и все пак ще можеше да има Дънкан...

Подхвана тази тема, но на Барбара каза само това, което сметна за необходимо — че се нуждае от домакия в имението си „Уайдеил Хол“ в Дербишайър. Повече не й трябваше да знае. Предложи й женитба. Нямаше какво да губи, а можеше много да спечели, като доведе съпруга в дома си.

Отначало Барбара не искаше да напуска Шотландия, но очевидно след няколко дни размисли.

— Не очаквам... да ме обичаш, Джифърд. Все още — не. Но може би някой ден...

Той я хвана под мишница и двамата бързо се прибраха в странноприемницата под поройния дъжд.

— Договорихме се, нали? Ти ще станеш госпожа Уелдън и ще ме направиш много щастлив мъж?

— Да!

Барбара му се усмихна, а тъмните ѝ очи блестяха в есенния здрач.

— Да, Джифърд. Ще ти бъда добра съпруга, обещавам.

— Лизи! Лизи! Помогни ми. Бързо! — изпищя Ейми.

Стъпките на икономката отекнаха по каменния коридор откъм кухнята.

— Господи, дете! Защо е тази суматоха?

— Припадна или нещо подобно... — отвърна бледа като платно Ейми.

Джифърд Уелдън лежеше неподвижно до камината.

— О, небеса!

Лизи се втурна през просторния хол и коленичи до стария мъж.

Ръцете на Ейми трепереха.

— Оставих го в легнало положение... Все още диша. Добре ли постъпих, Лизи?

Икономката потърси пулса на шията на Уелдън и кимна.

— Какво стана?

— Гледаше портрета и като че ли загуби съзнание. Успях да го хвана, докато падаше, но въпреки че е толкова слаб, за мен беше прекалено тежък да го задържа на крака.

— Ще се оправи.

Лизи взе едната ръка на Джиф и започна да я разтрива.

— Откъде знаеш? Не трябва ли да повикаме лекар? — попита Ейми.

— Случвало се е и преди. Някакъв припадък. Ще го оставим така няколко минути. Пулсът му е слаб, но равномерен.

— О, Лизи...

— Не се плаши, дете. Той е стар човек.

— Не е стар, Лизи — само е прехвърлил шестдесетте. Според днешните стандарти не е стар.

— На шестдесет и осем е, госпожице Ейми. А някои мъже остаряват много преди тази възраст. Джиф Уелдън е един от тях. Беше стар, още когато го видях за пръв път, а тогава едва ли имаше повече от петдесет.

Старецът се размърда, изстена и клепачите му потрепериха. Лизи престана да разтрива китката му и се усмихна на Ейми.

— Виждаш ли. Идва на себе си. Какво ти казах? Ще се оправи.

— Все пак мисля, че трябва да го прегледа лекар...

Икономката поклати глава.

— Той не иска лекар. Затова не го тревожи, защото иначе може да припадне отново. Просто го остави да дойде на себе си. После ще му дадем нещо топло за пиене и всичко ще се забрави.

Ейми се изненада, че чепатият нрав на Джифърд Уелдън се прояви толкова бързо, след като той дойде отново в съзнание. Той седна върху студените каменни плочи в огромния хол и отблъсна ръцете на двете жени.

— Каква суета! Каква суета — измърмори мрачно. — Просто се подхлъзнах върху камината, за Бога!

— Чичо Джиф, ти... — поде Ейми.

— Припадна за няколко секунди — намеси се Лизи, — но сега си добре. Нека да те заведем до дивана.

Джиф потърка челото си и изкрещя:

— Жена! Истинска напаст! Остави ме да се оправя сам! Напълно съм способен да използвам краката си!

Лизи се изправи не твърде грациозно.

— Добре! — процеди тя. — Оправяй се сам, стари човече. Аз се връщам в кухнята. А ти, госпожице, по-добре ела с мен — нареди гневно на Ейми.

— Но...

— Казах, че идваш с мен! Разбра ли? Ще оставим този стар сърдитко да се погрижи сам за себе си.

— Лизи, не можем да постъпим така...

— Да, можем!

Лизи я сграбчи за рамото и прошепна в ухото ѝ:

— Прояви малко такт, скъпа. Той е смутен, че си го видяла слаб и уязвим.

Ейми погледна икономката с разбиране.

— Аз... аз ще дойда да ти помогна — заекна тя.

Лизи я поведе навън, а Джиф Уелдън, стенойки тихо, се изправи на треперещите си крака, загледан след тях.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На Коледа Ричард Бодън дойде на вечеря в „Уайдеил Хол“ и по изключение Лизи седна на масата заедно с всички. Ейми ѝ бе помогнала да приготвят менюто. Вечеряха на свещи в неприветливата, облицована с дъбова ламперия, трапезария.

Ейми бе малко неспокойна преди срещата си с Ричард, но скоро откри, че опасенията ѝ са били неоснователни. Ричард с нищо не намекна за случилото се в къщата му в Хатън ин дъ Деил и към края на вечерта тя почти започна да вярва, че си бе въобразила, че я е държал в обятията си и я целувал през онази снежна зимна нощ преди малко повече от седмица.

Джифърд Уелдън беше в добро настроение. Ричард бе пристигнал в „Уайдеил Хол“ с ландровъра си и затова не пи никакъв алкохол. Лизи предложи да поиграят на карти, когато привършиха с храненето. После се завързаха приятни разговори и вечерта изтече неусетно.

Ричард реши да си тръгне към единадесет часа и Ейми го изпрати до вратата. Когато облече палтото над тъмния си костюм, той извади от дълбокия си джоб малко пакетче, обвито в кафява хартия, и ѝ го подаде.

— Отвори го сутринта — каза ѝ и добави: — Не знаех, че имаш рожден ден днес. Иначе щях да ти донеса и цветя.

— Не е необходимо. Рождените дни престават да бъдат вълнуващи, след като навършиш двадесет години.

Очите му заискриха.

— Караш ме да се чувствам стар.

Наведе се и я целуна леко по челото.

— Лека нощ, Ейми.

— Това ли е всичко, което ще получа? Докосване по челото? — подхвърли тя дяволито.

— Аха. Засега!

Бяха сами — чичо й Джиф си бе легнал, а Лизи оправяше кухнята.

— Чудесно! — помъчи се да прикрие разочарованието си Ейми.
— Може би ще се видим пак през коледната ваканция?

— Съмнявам се. Освен ако не дойда да поработя малко върху Гейбриъл.

Тя се навъси леко.

— Този проклет ангел!

— Ревнуваш ли? — разсмя се Ричард.

— О, да!

Ейми притисна пакетчето, което й бе подарил, към гърдите си.

— Какво има вътре?

— Би трябвало да се досетиш по формата.

Той закопча палтото си и се обърна към вратата.

— Предполагам, книга...

— Улучи от първия път — „Стриване на камъни и каменоломните в Пийк Дистрикт“.

— Така ли... — разочарова се Ейми.

— Не, можеш да промениш изражението си. Пошегувах се.

— О, Ричард!

— Сега ще лежиш будна цяла нощ и ще се чудиш какво е, нали?

— Нищо подобно. Още щом си тръгнеш, ще отворя пакета.

Той направи иронична гримаса.

— Е, слава Богу, че поне не похабих хубава коледна хартия за увиване.

— Аз пък нямам какво да ти дам...

Ейми изведнъж се почувства неловко, защото не бе очаквала, че ще й донесе подарък за Коледа.

— Не се тревожи — отвърна весело Ричард с ръка вече на бравата. — Така ми оставаш задължена, нали? А тази мисъл ми се нрави.

Когато той отвори вратата, отвън нахлу студен въздух и Ейми потрепери.

— Не излизай. Ще се простудиш с тази сладка, тясна рокля — подхвърли Ричард.

Не й се искаше да си тръгва и тя се опита да го задържи.

— Харесваш ли ме с рокля?

— Изглеждаш страхотно, каквото и да облечеш.

— Със сигурност знаеш как да не направиш комплимент, нали?

Още секунда и щеше да си е тръгнал.

— Целуни ме — подкани го Ейми. — Не зная как да те възприемам, когато си в такова настроение. Бъди като през онази вечер. Тогава ще зная как да се държа с теб.

Ричард срещна погледа ѝ.

— Искаш да бъда предсказуем, госпожице, така ли?

— Искам да ме притиснеш, да ме целунеш силно и хубаво, и истински...

С две крачки бе до нея и Ейми го гледаше с очакване — очите ѝ бяха смели и блестящи. Почувства, че владее положението, както и през онази вечер в Хатън ин дъ Деил.

Ръката му се плъзна около кръста ѝ и той я притегли към себе си.

— Силно и хубаво, и истински? Така ли?

Ейми кимна и притвори очи. За нея това бе игра и вече си бе създала правилата. Силно и хубаво, и истински — така я бе целувал през онази снежна нощ в средата на декември. Но тя бе задържала сърцето си скрито от него, защото то вече бе отдадено спонтанно на Кип. Кип обаче така и не бе узнал, че го бе обичала.

Едната ръка на Ричард Бодън бе плътно прилепнала към гърба ѝ, а с другата той хвана брадичката ѝ. Тялото ѝ бе напрегнато, бе изпълнено с очакване на мимолетното удоволствие, което целувките му веднъж вече ѝ бяха доставили.

Устните му се докоснаха до нейните, но този път бяха нежни. Нямаше и следа от грубата им страст, която бе почувствала преди. Те се допираха до нейните едва-едва, но тази целувка я накара да се задъха от сладостта ѝ. Тялото ѝ реагира бурно, то копнееше за повече. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му. Ричард Бодън беше голям и покровителствен. Можеше да накара целия свят да се му се подчини, стига да пожелаеше.

Устата му се сляла напълно с нейната и Ейми си пое дълбоко дъх, за да разтвори устни и да му позволи още по-голяма интимност.

Наистина странни копнежи обземаха тялото ѝ и те нямаха нищо общо с това, което някога бе изпитвала към Кип. Не беше „среща на момче и момиче“, а нещо чисто физическо, плътско. Нещо, което

съвсем не беше нито очаквала, нито желала — разгарящ се плам, надигаща се страст, която я завладяваше...

Внезапно изпита отвращение от себе си, възприемайки поведението си като предателство спрямо Кип. Любовта ѝ към Кип бе невинна, докато мъжествеността на Ричард Бодън — силна като земята и огъня, като слънцето и луната — отнемаше невинността ѝ. „Мъж от камък!“ — мина ѝ през ума. Това определение за него беше съвсем подходящо. Принуди се да реагира остро на прегръдката и целувките му, станали вече прекалено интимни и сладни. Отскубна се от обятията му и се олюля назад, допирайки опакото на ръката си към устните си, като че ли с този жест щеше да изтрие целувките му. Той се засмя.

— Сега разбираш ли защо те целунах по челото? Предполагам, че е по-безопасно.

Ейми се обърна, побягна и се спря, едва когато захлопна силно вратата на спалнята си. Облегна се задъхана на твърдото дърво и вперил очи в електрическата крушка над леглото си, която разпръскваше ярка светлина.

Устните ѝ продължаваха да тръпнат дълго след като си бе легнала, свита на кълбо като уплашено дете. Опитваше се да заспи, но бе прекалено възбудена, за да потъне в сън, и всеки път, щом затвореше очи, пред нея изплуваше лицето на Ричард Бодън...

Коледните празници отминаха, а после отминаха и новогодишните.

Ейми всеки ден очакваше отговор на обявите, които бе пуснала в половин дузина вестници, излизащи покрай източното крайбрежие на Англия, но тази Кити бе все така неоткриваема, както и преди.

Чичо ѝ Джиф изглеждаше още по-болнав със застудяването на времето и гъстата мъгла, която забулваше Аспен Тор през по-голямата част от деня.

Хеликоптерът прекрати ежедневните си полети и Ейми установи, че ѝ липсва бученето на това огромно „насекомо“, което жужеше непрекъснато над „Уайдеил Хол“. Разхождаше се дълго и направи безброй видеофилми за английската зима, за да ги покаже на Кейт и Марти, когато се върнеше в Америка. Ако ходеше да пазарува в Хатън,

молеше Джон Греъм да я придружава. Отбягваше стария параклис и щом телефонът иззвъняваше, оставаше Лизи или чичо си Джиф да вдигнат слушалката. Но Ричард Бодън така и не се обади и постепенно дните ѝ започнаха да стават отчайващо дълги.

Към средата на януари пристигна писмо и тя забеляза, че чичо ѝ Джиф бе озадачен, когато я повика при себе си и ѝ го подаде.

— Прочети го и ми кажи какво разбираш от това, момичето ми.

Ейми го прочете, после го и препрочете.

— Странно... — отрони накрая.

— Чувала ли си някога за това списание, наречено „Дайъри“? Защото аз не съм!

Тя се засмя.

— Не би и могъл, чичо Джиф, Това е едно от онези лъскави издания, предназначени за жените с кариера. Зърнах го по павилионите в Хатън. Сравнително ново месечно списание, но изглежда доста популярно.

— Но защо биха искали да пишат за „Уайдеил Хол“, дете?

— Редакторката обяснява, че всеки месец възнамерявали да представят по някое по-интересно имение. Но не величествените замъци на херцозите и благородниците, а къща, в която живеят истински хора.

— Но откъде тази редакторка, тази госпожа Катрин Блейк, е узнала за нас?

Ейми сви рамене и му върна писмото.

— Не зная, чичо Джиф, но все пак мисля, че идеята е страхотна.

— Така ли?

Старецът се загледа навъсено в тънкия лист хартия.

— Чудя се какво ли ще каже Лизи Аберкромби за това? Може би трябва да попитам нея.

— Ако решат да напишат материала, обещават, че ще платят за привилегията да направят няколко снимки и да разговарят с теб. Хиляда лири са твърде добра сума, за да се отхвърлят — изрече замислено Ейми, имайки предвид окаяното състояние на „Уайдеил Хол“.

Тя бързо пресмяташе наум колко изолационни материали биха се купили за хиляда лири, макар и да съзнаваше, че що се отнася до имението, те бяха просто капка в морето.

Джиф Уелдън въздъхна.

— Не съм убеден, че с хиляда лири ще стигнем твърде далече, Ейми.

— Но все пак ще бъде забавно.

— Забавно? Да изложим живота си на показ пред фотообективите и светкавиците им, да допуснем чужди хора да душат наоколо?

— Все пак, става въпрос само за три дни. А и някои от тези списания са доста дискретни — успокой го Ейми. — Честно, чичо Джиф, не мисля, че трябва да се притесняваш. А и ще бъде чудесно да видим „Уайдеил Хол“ върху корицата на истинско първокласно списание, нали?

— Не зная... — отвърна Уелдън и тръгна към кухнята, поклащайки глава. — Ще видим какво ще каже Лизи. Тя е доста разумна за такива неща...

Катрин Блейк се чувстваше добре отпочинала и готова за предстоящия работен ден след дълбокия сън и горещата сутрешна вана. Усмихна се като си припомни, как бе попитала за стая с душ, когато бе телефонирала преди два дни. Бяха ѝ отговорили, че „Хоукууд Армс“ не разполага с такива.

Бяха я обзели лоши предчувствия и се бе замислила дали да не си направи резервация в най-близкия голям град, но той беше на десет мили, а Катрин държеше да бъде колкото се може по-близо до „Уайдеил Хол“. Знаеше, че няма да има време за губене, а „Хоукууд Армс“ според картата се намираще на няколко минути път с кола от имението, което я интересуваше. Тогава бе решила да отседне в странноприемницата и сега не съжаляваше.

Чудеше се дали той ще бъде тук тази сутрин. „Той“ беше чернокосият, черноок загадъчен мъж — единственият друг гост, освен нея, отседнал в тази тиха долина на Дербишайър.

Седеше сам в ъгъла до вратата, когато Катрин пристигна предишната вечер. Беше дълбоко замислен, почти навъсен. И беше единственият мъж в малкото ресторантче, който не ѝ отправяше „нежни“ погледи. Вероятно това я бе накарало да му обърне по-особено внимание. Катрин бе свикнала да я гледат, а в това закътано

селце в сърцевината на Пийк Дистрикт една висока, привлекателна и модерно облечена брюнетка със сигурност бе рядкост.

Сега непознатият седеше на малка маса до прозореца, когато тя влезе в ресторантчето. Закусваше и като че ли не я забеляза, когато Катрин се настани на съседната маса срещу него.

След малко вдигна глава и тя му се усмихна, но мъжът се намръщи и само и кимна. На дневната светлина Катрин можеше да го прецени по-добре, отколкото снощи. Косата му бе късо подстригана, а лицето — бледо и характерно. Беше слаб, почти кльощав, с дълги крака, свити под стола, и бели, добре поддържани ръце, които боравеха с ножа и вилицата, като че ли правеха дисекция на тяло, а не режеха парче бекон.

— Хубава сутрин, нали? — обади се Катрин, колкото да каже нещо.

Осъзнаваше, че щом щяха да бъдат заедно тук следващите два дни, атмосферата можеше да стане доста напрегната, ако непрекъснато се пренебрегваха.

Той привърши със закуската, облегна се назад и се загледа през прозореца към околните хълмове.

— Да — отвърна разсеяно.

Вниманието на Катрин бе привлечено от съдържателката, която ѝ поднесе закуската — огромна кана чай и чиния, препълнена с всичко, което не се препоръчваше от съвременната медицина. Загледа се в купчината храна пред себе си, чудейки се откъде да започне. Откакто се бе откъснала от родния си край преди осемнадесет месеца, не бе виждала подобна закуска.

Чу тих смях и погледна към съседната маса.

— Да не би да ви изглеждам така, сякаш имам нужда от подсилване? — подхвърли иронично.

— Не и на мен — отвърна той.

Гласът му ѝ напомни за хълмовете, обрасли с трева, за мириса на боровете, езерата и долчинките на Шотландия, където прекарваше ваканциите си като дете.

— Но — добави предупредително мъжът, — ще бъдете подложена на безмилостен разпит от госпожа Хилаби, ако не си изядете всичко.

— О, не! — простена Катрин.

— Тук казват, че малко тлъстина те предпазва от студа.

— Недейте! — умолително изрече тя, като взе ножа и вилицата.

— За Бога, не ме плашете! Не мога да понеса мисълта да ме изтезават, ако оставя малко храна в чинията си. А и когато си бях у дома, обикновено закусвах така...

— Но сега сте елегантно градско момиче.

Непознатият дори успя да се усмихне.

— О! Личи ли ми?

— През няколкото седмици, откакто съм тук, съм видял само жени с ботуши и якета.

— Няколко седмици?

Катрин започна да се храни, а после спря, за да размисли.

— Е, тлъстините май все още не са ви придали вид на преждевременно застаряващ човек.

— Нито съм се простудил.

Той допи чая си, дръпна стола си назад и стана. Катрин продължи да се храни.

— Значи ще ви видя пак тук, нали?

Мъжът се поколеба, преди да си тръгне.

— Предполагам — усмихна му се тя.

Госпожа Хилаби — съдържателката на „Хоукууд Армс“ — бе доста разговорлива, когато дойде да прибере чиниите.

— Говорихте ли с господин Пауъл? Той е много мил и симпатичен, когато го опознаете.

Катрин кимна.

— Разменихме няколко думи.

— От Шотландия е. Фотограф. Очевидно е доста известен със снимките си — прави ги от въздуха. Направи и на странноприемницата. Нямам търпение да я видя как изглежда отгоре.

Катрин бе заинтригувана.

— Казахте, че името му е Пауъл? — сбърчи чело. — Да не би да е Марк Пауъл? Този Марк Пауъл, с когото ние работим. Има фототека в Лондон и често използваме снимките му в нашето списание. Не съм го виждала, но винаги съм си представяла, че е много по-възрастен от вашия гост.

— Не зная нищо за това, госпожице Блейк. Ще трябва да попитате него, предполагам — засмя се госпожа Хилаби. — Може да

ви повози с хеликоптера си, ако го помолите учтиво. Каза ми, че летял над Дербишайър и правел снимки за книгата, която пишел. Изглежда е впечатлен от „Уайдеил Хол“, защото непрекъснато ми задава въпроси за имението.

— Какво съвпадение. Точно там имам среща тази сутрин — в „Уайдеил Хол“.

— Вие двамата трябва да се сприятелите — намигна съзаклятнически съдържателката.

Катрин се засмя, но не и отговори нищо. В момента в живота ѝ имаше много по-важни неща от това да си свали някой мъжкар.

Непознатият я завари неподготвена час по-късно, точно като си отключваше колата. Бе застанал до един голям сребристо чер мотоциклет, подпрян на каменната стена, ограждаща ливадата, която се простираше от паркинга на странноприемницата до реката.

— Чух, че отиваш към „Уайдеил Хол“ — заговори ѝ на „ти“ като на стара позната.

Катрин се ядоса и мислено се закани на госпожа Хилаби.

— Разбирам, че си си поприказвал със съдържателката — отвърна сухо.

— Госпожа Хилаби е очите и ушите на света.

Той направи няколко широки крачки и се приближи.

— Хубава кола.

— Да.

— Какво ще кажеш, ако дойда с теб? Летял съм много пъти над „Уайдеил Хол“, но ще бъде хубаво да го видя и от земята.

— Съжалявам! Имам среща с господин Уелдън. Няма да бъде учтиво, ако се появя с пълна кола туристи, нали?

— Мога да мина за твой фотограф. Всъщност, няма да имам нищо против да направя няколко снимки. Ще ти ги предоставя да си избереш за списанието.

Катрин се изкуши, фотографията не беше силната ѝ страна — беше много добра в интервютата. А и фотоапаратът, който носеше, не беше професионален. Бяха ѝ поръчали само да интервюира възрастния господин и да направи няколко пробни снимки. В момента нямаше нищо определено предвид за „Уайдеил Хол“. Дори ѝ костваше известно усилие да заинтригува списанието с това имение. Ако обаче

успееше да напише хубав материал, тогава може би щяха да склонят да направят цялостно представяне.

Катрин беше благодарна на съдбата, че бе успяла да стигне дотук. Отчаяно бе търсила повод да посети „Уайдеил Хол“ и това като че ли бе единственото разрешение. Обявата във вестниците по източното крайбрежие беше обезпокоителна.

Спомни си колко несигурна и застрашена се бе почувствала, когато леля Мери ѝ се бе обадила по телефона.

— Кити, скъпа, дали е възможно някой от семейството на Кип Уелдън в Америка да се опитва да се свърже с теб? — бе попитала тя.

Сърцето на Катрин се бе свило от уплаха. В Лондон не я познаваха като Кити. Тази част от живота ѝ бе приключена — отдавна го бе решила.

— О, лельо, надявам се, не. Не и след цялото това време. Мислех си, че родителите на Кип са се отказали да ме търсят.

— Е, ти така мислиш, нали? Особено, след като не отговори на молбите им в пресата да им се обадиш след катастрофата.

Катрин се бе поколебала за миг.

— Не можех да рискувам, лельо. Ами ако бяха се опитали да ми отнемат бебето?

— Как е малката?

— Добре е, лельо. Много добре.

— Да ти изпратя ли обявата, Кити?

— Да, моля те. Така ще е най-добре.

— Поне ще можеш сама да я прочетеш и после да решиш какво да предприемеш.

— Да, лельо. Така ще направя.

Адресът на подателя на обявата във вестника беше „Уайдеил Хол“ в Дербишайър. Катрин никога не бе чувала за това имение. Трябваше да потърси някоя си госпожица Уелдън. Знаеше, че Кип имаше чичо някъде в Дербишайър, но не бе чувала този чичо да има дъщеря или пък сестра. Питаше се коя ли бе тази госпожица Уелдън от „Уайдеил Хол“, която така настойчиво я търсеше. Бе решила да играе без рискове и когато бе открила, че „Уайдеил Хол“ е старинна къща, строена преди векове, бе успяла да убеди главния редактор на списанието да ѝ разреши да проучи имението за евентуално цялостно представяне.

Останалото след това ѝ бе изглеждало лесно.

Сега обаче, докато преценяваше възможността да вземе Марк Пауъл със себе си, почувства лека несигурност. Мразеше да постъпва така подло. Щеше да е много по-добре, ако можеше да отговори на обявата по честен и пряк начин. Но страхът, че родителите на Кип ще започнат да ѝ създават неприятности заради детето, не я напускаше. Те бяха загубили единствения си син и съвсем естествено бе да пожелаят да узнаят дали някаква частица от него не продължаваше да живее.

Всъщност, беше им останало момичето, което бяха осиновили преди години. Кип винаги ѝ бе говорил за Ейми с голяма топлота и без съмнение, бе обожавал по-малката си сестра.

— Е? Ще ме включиш ли в историята си или не? — прекъсна мислите ѝ Марк Пауъл.

Катрин се сепна и се върна към действителността. Той очакваше отговора ѝ. Може би щеше да ѝ е от полза да има някого до себе си в тази своя мисия.

— Окей — съгласи се накрая. — Само не се изпречвай на пътя ми. И ако собствениците на имението имат възражения, че се появяваме двамата, сецаш се какво да направиш тогава.

Марк се усмихна и се настани на предната седалка.

— Ще бъда незабележим — увери я той. — Можеш да разчиташ на тактичността ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше студен ясен ден в края на януари и Ейми бе застанала до прозореца на спалнята си, загледана към долината, където река Истън блестеше като сребърна змия под зимното слънце. Ейми наблюдаваше лъкатушещият път с редиците дървета покрай него, водещ от къщата на Дънкан Уорд към „Уайдеил Хол“, в очакване да зърне колата на Катрин Блейк.

След първото писмо, което бяха получили, бяха уточнени в телефонни разговори с Лондон подробностите какво точно искаше списанието, бяха потвърдени датите на посещенията и евентуалния хонорар. През по-голямата част от изминалата седмица Лизи бе надзиравала непрекъснато двете чистачки от Хоукууд, докато те търкаха, дезинфекцираха и лъскаха подовете и мебелите, докато обираха и последната паяжина в къщата, за да може „Уайдеил Хол“ да е готов за срещата си с медиите.

Ейми съзря проблясване на стъкло и иззад завоя между голите дървета се появи автомобил. Тя прекоси тичешком стаята си и се спусна надолу по стъпалата.

— Лизи! Тя идва! Видях кола...

Икономката, практична както обикновено, отвърна:

— Като пристигне, ще позвъни. Не виждам смисъл да отваряме външната врата и да нахлуе студен въздух.

— Не се ли вълнуваш, Лизи?

Ейми я прихвана през талията в изблик на ентузиазъм и я завъртя около себе си.

Лизи се освободи от нея и оправи престилката си.

— За Бога, момиче, та тя е само една репортерка!

— Но е нещо различно. „Уайдеил Хол“ ще бъде показан в списание. Той го заслужава. Такава красива старинна къща!

— А ти, госпожице, май се отегчи до смърт напоследък, а? Поправи ме, ако греша.

— О, Лизи, разбира се, че не съм отегчена. Не и от „Уайдеил Хол“. Но трябва да признаеш, че по това време на годината, с тези непрогледни нощи и къси дни, може да ти бъде малко...

— Отегчително! Да, точно и това казах току-що. Отегчена си, признай си.

— Не бих казала „отегчена“, а само малко самотна.

Катрин Блейк си имаше компания. От предната врата на малката синя спортна кола слезе някакъв мъж, докато журналистката бе все още зад волана. Ейми тръгна през двора да ги посрещне.

Спътникът на Катрин Блейк бе висок, слаб и чернокос. Когато Ейми зърна лицето му, остана поразена от блестящите му тъмни очи. Ако беше жена, с такива очи сигурно щеше да е ослепителна красавица, а той дори не бе особено симпатичен. Кожата му бе прекалено бледа, а косата твърде къса. Като че ли не си бе направил труда да се обръсне тази сутрин, а джинсите, полото и карираното му яке изглеждаха доста измачкани. Движеше се с лекота, на рамото му висеше скъп фотоапарат и оглеждаше старата къща с професионална вещина.

Катрин Блейк бе висока почти колкото Лизи Аберкромби, но докато икономката беше изпита и съсухрена, лицето на Катрин бе леко заоблено и тялото ѝ също. Носеше права бежова пола и дълго сако в същата гама, а обувките ѝ бяха по-скоро удобни, отколкото модерни. Беше си сложила съвсем дискретен грим.

Тя пристъпи напред и Ейми ѝ подаде ръка.

— Вие сте госпожица Блейк нали?

— Наричайте ме Катрин.

Журналистката погледна към старинната дъбова врата на къщата, като че ли очакваше някой друг да я посрещне.

— Чичо Джиф е вътре. Студеното време не понася на дробовете му. Аз съм Ейми — Ейми Уелдън.

Катрин замръзна на мястото си.

— Какво има? — забеляза смущението ѝ Ейми.

— Нищо... нищо — съвзе се бързо репортерката. — Вие сте американка. Не очаквах...

Ейми се засмя.

— Да, тук съм само във ваканция. Мисля, че е страхотно „Уайдеил Хол“ да бъде показан на света, така да се каже.

— Да. Надявам се, че нещата ще потръгнат — отвърна тихо Катрин. — Сигурна съм, че редакторката ми ще се заинтересува, когато види колко внушителна е старата къща.

— Довела сте и фотограф, забелязвам...

Ейми хвърли отново поглед към слабата, мрачна фигура на спътника ѝ, който изглежда преднамерено стоеше на разстояние от тях.

Все още малко смутена, Катрин добави:

— Надявам се, не възразявате, че доведох Марк Пауъл. Срегнах го в странноприемницата на селото, където отседнах снощи. Очевидно е там от известно време. Много добър фотограф и е доста известен в Лондон — истински професионалист, а не аматьор като мен.

Вече по-спокойна, тя се обърна и извика:

— Марк, ела да се запознаеш с госпожица Уелдън.

— Наричайте ме Ейми, моля.

Мъжът не се помръдна от мястото си.

— Не ми обръщайте внимание — изрече той с шотландския си акцент. — Използвах само превоза дотук. Ако вие или чичо ви не желаете някой да се навърта наоколо, мога да се поразходя надолу покрай потока през следващите два часа.

Ейми отново си помисли, че той тенденциозно се държеше по този начин, като отказваше дори да се представи.

— Не е поток, господин Пауъл, река е. Река Истън, ако трябва да сме по-точни.

Той я изгледа заинтригуван.

— Вие не сте оттук, нали?

— Не, от Бостън съм, САЩ.

— Плюс за списанието — приятният му глас прозвуча доста саркастично. — Какво по-примамващо заглавие, Катрин? „Янки в Двора на крал Уелдън“!

Учтивото изражение на Катрин се стопи.

— Марк! Достатъчно! — скастри го тя. — Зная по-добре от теб какво обичат читателите. А те не искат подобни клишета.

— По-добре и двамата да влезете вътре — предложи Ейми, въпреки че не ѝ се искаше да има никакви допирни точки с мъжа.

Не го хареса. Беше едновременно враждебен и високомерен.

Тръгна към просторния хол, където чакаха Лизи и чичо ѝ Джиф. Когато представи журналистката на чичо си и икономката, се обърна и

остана изненадана, че Марк Пауъл не ги бе последвал.

— Спътникът ви сигурно е тръгнал край „потока“, както и обеща — каза на Катрин с усмивка.

— И по-добре!

Усмивката на репортерката бе пресилено весела, а облекчението ѝ — очевидно.

Ейми не преставаше да се пита дали придружителят ѝ твърде дръзко не си бе въобразил, че присъствието му в „Уайдеил Хол“ ще се посрещне с добро око.

— Той наистина е добър фотограф — изрече Катрин, сякаш разгадала мислите ѝ. — Един от най-известните съвременни аерофотографи.

— Аеро... — повториха като ехо Джиф Уелдън и Ейми.

Катрин кимна.

— Доколкото разбрах, има собствен хеликоптер.

Ейми погледна към чичо си, който смръщен бе присвил устни.

— Значи, това е човекът, който ни тормози седмици наред — изрече бавно той.

Стомахът на Ейми се сви странно. Нещо ѝ подсказваше, че пристигането на Марк Пауъл днес не бе съвсем случайно, че то е било планирано, както и че за непрекъснатото му кръжене над „Уайдеил Хол“ с хеликоптера е имало причина.

— Добре ли го познавате? — попита тя.

— Въобще не го познавам — отвърна Катрин. — До вчера не го бях виждала, но да си призная, името му ми беше познато, фотографските му способности са известни на хората в нашия бранш и когато ми предложи да дойде тук и да ми помогне... Ами — разпери безпомощно ръце, — какво можех да му кажа? Особено, като ме попита направо дали може да пътува с мен до „Уайдеил Хол“ тази сутрин...

— Вижте, ще ви оставя с чичо Джиф за малко. Имате да обсъждате много неща — рече Ейми.

— Ще направя по чаша хубав чай — обади се икономката.

— За мен не, Лизи.

Ейми с бързи крачки се отправи към стълбището.

— Мисля, че ще се разходя до параклиса и ще проверя дали Ричард е там.

Джиф Уелдън и Катрин Блейк тръгнаха по коридора към кабинета, говорейки си за времето. Репортерката очевидно бе допаднала на възрастния човек.

Лизи настигна Ейми и ѝ прошепна:

— Не ми харесва този господин, който пристигна с нея.

— На мен също, Лизи. Но като че ли е решил да си почине един ден.

— Надявам се. Не ми се нрави да се навърта около къщата.

— Чичо Джиф и госпожица Блейк май имат за какво да си говорят. Едва ли ще забележат отсъствието ми за около половин час.

— Отиваш да търсиш „мъжа от камък“, така ли?

— Не съвсем, Лизи... Просто си мислех, че чичо Джиф и Катрин трябва да останат насаме, за да обсъдят как ще се представи материалът в списанието.

Икономката присви очи.

— Добре ли ти вървят нещата с господин Бодън?

Сърцето на Ейми се сви, но успя да отвърне с безгрижен тон:

— Предполагам.

— Виждала ли си го от Коледа?

— Не. А ти?

Ейми вирна предизвикателно брадичка, защото не ѝ се искаше Лизи да подема отново глупавите си разговори за женитба.

— Не, не съм. Може би трябва да му телефонираш. Той обикновено не стои настрани от „Уайдеил Хол“ толкова дълго.

— Защо, по дяволите, трябва да му телефонирам, Лизи?!

Едрите рамене на икономката се повдигнаха.

— Може да е болен. Той живее съвсем сам в онази голяма къща в Хатън ин дъ Деил.

— Живее на главната улица в селото. Може да повика през прозореца всекиго, който минава оттам, ако е болен. Има и телефон.

— Ами ако е паднал по стъпалата и си е счупил крака.

— Е, ако е направил това по Коледа, да е умрял от глад досега.

Мина почти цял месец — отвърна троснато Ейми.

— Костелива си като орех. Точно това си, госпожице!

— Да! — хукна по стъпалата тя.

— Къде отиваш?

— Да си взема палтото и шала. Излизам на разходка.

Ричард не беше в параклиса.

Ейми често си бе мислила за него през изминалите седмици. С времето обаче онези смущаващи целувки по Коледа бяха започнали да избледняват от паметта ѝ.

Усмихна се, тръгвайки си от руините. Не бе очаквала томчето с романтична поезия, когато разопакова пакетчето на сутринта след коледната нощ. Това бе последното нещо, което предполагаше, че би могла да получи от такъв практичен човек. Сложи томчето върху поставката от алабастр на бюрото си до прозореца, но там то изглеждаше самотно, затова от едната му страна постави речник, а от другата — дневника си.

Впрочем, и така ѝ изглеждаше самотно!

Вечер лежеше в леглото си и четеше някои от стиховете. Беше стара книга, с великолепна подвързия от кафява кожа и с позлатени букви. Вътре имаше надпис:

„Продължителната саможертва може да превърне сърцето в камък.“

И Ричард се бе подписал под думите на Уилям Батлър Йейтс, изказани преди толкова много години.

Ейми знаеше, че посланието бе предназначено само за нея. Знаеше, че то се отнася за упоритата ѝ вяност към паметта на Кип Уелдън. Би се заклела също, че това е и причината Ричард да не ѝ се обади толкова дълго.

Изчакваше. Тя със сигурност нямаше да направи първата крачка за продължаване на приятелството им. Харесваха ѝ нещата такива, каквито си бяха. Макар и вътрешно да си признаваше, че Ричард я привличаше, никога нямаше да му позволи да го узнае.

След като излезе от горичката, в която се намираше параклисът, засенчи очите си с длан и се загледа в надигащата се мъгла около билото на Аспен Тор.

— Не е особено подходящ ден за снимки — сепна я тих и леко подигравателен глас.

Ейми рязко се обърна. Марк Пауъл се бе подпрял върху ствола на едно дърво, обрасло с мъх, и я наблюдаваше.

— Откъде изникна?! — процеди тя и въпросът ѝ прозвуча така, сякаш той беше нещо като току-що изпъзляло изпод камъните влечуго.

Марк Пауъл тръгна бавно към нея.

— Бях в гората зад параклиса, когато зърнах жълтия ти шал между дърветата.

— Аз... аз трябва да се връщам в „Уайдеил Хол“.

— Не си тръгвай.

Фотоапаратът му бе изваден от калъфа и висеше на гърдите му. Той го хвана и го вдигна към лицето си.

Ейми му обърна гръб, кипяща от гняв. „Какво си въобразява той, по дяволите! — изруга мислено. — Че ще му позволя да ме снима, когато на него му се прииска?“

— Завърти се!

Гласът му бе повелителен.

Ейми си тръгна, без да го погледне.

Дочу пукането на сухите съчки под краката му покрай реката, докато я следваше. Знаеше, че се опитва да я провокира, за да я принуди да се обърне.

— Срамежливи сме за фотообектива, нали? — подхвърли ѝ, като я приближи.

— Разкарай се!

— Не искаш ли да се видиш като господарка на имението на хубава снимка в средата на списанието?

— Не! Аз не съм господарката на имението!

— Чух, че ще станеш някой ден.

Ейми ускори крачките си.

— Хей — извика ѝ Пауъл. — Би ли поговорила с мен?

— Прибери първо тази фотокамера!

Чу го да закопчава кожения калъф.

— Добре — промърмори фотографът, — сега вече си в безопасност.

Тя се спря до един дънер, вероятно повален преди много години, стъпи върху него и го изгледа отвисоко.

— Кралицата разглежда своето владение — подхвърли присмехулно Марк Пауъл.

— Защо ме ненавиждаш? — попита Ейми.

По бледите му бузи избиха червеникави петънца.

— Кой е казал, че те ненавиждам?

Той пъхна ръце в джобовете на карираното си яке и се втренчи в нея.

Ейми почувства превъзходството си над него — бе го смутила, ако въобще бе възможно де се смути такъв арогантен тип.

— Имаш предубеждения. А аз не харесвам мъже с предубеждения към жените.

— Предпочиташ сладникавите, които ти правят комплименти през цялото време, нали?

— Предпочитам мъжете, които са истински — тросна се тя, като вече все по-трудно се владееше.

— И аз не спадам към тази категория?

— Не те познавам. Но се надявам, че това, което виждам, не е истинската ти същност. Ако пък е така, струва ми се, че наистина имаш голям проблем.

— Ау, каква малка психоаналитичка си, госпожице Уелдън!

— Обичам да си мисля, че умея добре да преценявам човешката природа, това е всичко.

— Отдалечаваме се от темата обаче.

Той отиде до брега на реката и остана загледан във водата, която се носеше към долината. После попита небрежно през рамо:

— Задълго ли си тук в Англия?

Тя скочи от ствола и се приближи до него.

— Предполагам, за около два месеца.

— Значи си на почивка?

— Нещо подобно. Не съм се връщала тук от дванадесет години.

— В Бостън сигурно е много различно.

— Да. Познаваш ли Бостън?

— Само през фокуса на фотообектива.

Марк Пауъл се обърна и се усмихна, но черните му очи останаха сериозни и преценяващи. Усмивката не стигна до тях.

Нещо в тези очи изнервяше Ейми. Като че ли го бе познавала отпреди, но в друг живот...

— Изпратиха ме да направя книга със снимки за Новия Свят преди година и половина — добави той.

— За Америка?! — изненада се Ейми.

— Ммм. Не е обичайното ми амплоа. Банално. Старото и новото. Знаеш тези неща — две снимки на една страница. Едната правена преди сто години, другата — съвременна, цветна на същото място.

— Струва ми се интересно, господин Пауъл, и не съвсем банално.

— Не е необходимо да използваш мозъка си за тази работа обаче.

— Разбирам. А ти обожаваш предизвикателствата, нали?

— Добрият фотограф е артист.

— Аз предпочитам видеото — най-безцеремонно заяви Ейми.

— О! Така ли? — презрително изсумтя Марк.

Иронията му я разгневи отново.

— Пак ще те попитам — защо ме ненавиждаш?

— Горкото малко, богато момиче. Не мога да понасям жени, които седят със скръстени ръце и берат плодовете на другите. Които никога не си помръдват дори и пръста да си помогнат сами.

— Изгуби ме за събеседник — процеди Ейми и тръгна към „Уайдеил Хол“. — Не знаеш нищо за мен и въпреки всичко сипеш глупави твърдения.

— Окей, ти ще наследиш всичко това, когато старият умре, нали?

— Предполагам. Включително и плесена — допълни многозначително тя.

— Все пак, местенцето е страхотно — гора, един Господ знае колко акра пасища и къща — мечта. Но дори най-добре скроените планове и така нататък, и така нататък...

Ейми се спря и се обърна.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш?

Марк ритна една туфа заледена трева и я изгледа продължително.

— Никога не можем да сме сто процента сигурни в този живот, нали, госпожице Уелдън?

Ричард Бодън мина бавно по моста с ландровъра си и се отправи към стария параклис. Пътят се стесняваше много преди да стигне до полуразрушената постройка и той паркира под дърветата на една поляна.

Излезе от колата и веднага го лъхна свежият студен въздух. Загледа се в далечината към Аспен Тор, чийто връх бе забулен от тъмен облак. После погледна към долината и до бързата река зърна някакво ярко цветно петно.

Усмихна се. Не беше виждал отдавна Ейми, но този жълт шал би трябвало да е нейният.

Сви ръце на тръба до устата си и извика:

— Ейми! Ейми!

Беше твърде далече, за да види изражението на лицето ѝ, но тя се обърна рязко, позна го и му махна. После тръгна към него.

Ричард забеляза, че с нея имаше още някой, който я последва. „Мъж?“ Намръщи се и присви очи, за да го разгледа по-добре. Не беше Джиф Уелдън. Този стъпваше твърде леко. Освен това, Джиф Уелдън никога не би облякъл такова крецящо яке на бели и червени карета.

Ейми взе тичешком последните стотина метра. Бузите ѝ бяха поруменели, а жълтият шал се развяваше зад нея.

Мъжът намали темпото си, като измина най-стръмна част от пътеката покрай реката едва-едва.

— Ричард! — изрече задъхано Ейми, когато се приближи на няколко крачки. — Ричард! Напоследък си доста рядък посетител тук.

Тя се спря, пхна ръце дълбоко в джобовете си и се усмихна приветливо. Изглеждаше доволна, че го вижда.

Непринудената ѝ сърдечна усмивка стопли сърцето му. Беше му трудно да стои настрана през изминалите седмици, но бе необходимо. Посланието му в книгата беше недвусмислено. Призракът на Кип Уелдън трябваше да се погребее и забрави напълно, преди да започнат нещо по-сериозно от лек флирт.

Ричард се чудеше кой ли бе тъмнокосият млад мъж, който се бе подпрял на едно дърво и си играеше с фотоапарата. Мрачният му поглед не се откъсваше от Ейми. На Ричард не му хареса начинът, по който я гледаше — почти опипващо.

Големите му ръце се свиха в юмруци. Беше се чувствал така веднъж и преди — но докъде бе стигнал! Потисна с усилие порива си да смачка това цинично изражение върху лицето на непознатия. „Никой няма право да се взира така в Ейми, като че ли я притежава. Кой, по дяволите, е този тип?!“

Насили се да изрече почти равнодушно:

— Не знаех, че не си сама, Ейми. Иначе нямаше да ти се обадя.
Тя погледна бегло мъжа до дървото и отметна глава.

— От Коледа насам се случиха разни неща в „Уайдеил Хол“, Ричард. Дълга история. А това е Марк Пауъл, фотограф.

Мъжът потвърди обяснението ѝ с една-единствена дума, отправена към Ричард:

— Здравей.

Ейми побърза да ги представи по етикета.

— Господин Пауъл — Ричард Бодън.

Ричард почувства известно облекчение, че тя не назовава другия с малкото му име. Първоначалното му раздражение започна да се стопява.

— Фотограф? Трябва да е интересна работа ти. Може би, би искал да надзърнеш в параклиса?

— Бях вече там и заснех почти цял филм.

Шотландският му акцент не можеше да се сбърка, но мъжът бе очевидно добре образован.

Ейми си пое дъх, преди да изрече троснато:

— Не си ми казвал, че си направил това!

— Имаш пред вид, че не съм искал позволение? — отвърна ѝ Пауъл нагло.

Ейми нямаше намерение да си навлича неприятности. Демонстративно му обърна гръб, извади едната си ръка от джоба и я сложи върху рамото на Ричард.

— Ще влезеш ли вътре? — попита го. — Ако е така, ще дойда с теб, а господин Пауъл може да се върне и сам в „Уайдеил Хол“.

Ричард кимна на фотографа и я поведе към параклиса. Когато влязоха, той запали малката печка и придърпа един стол и за Ейми.

— Заповядай, седни. Днес е студено.

Тя се доближи до прозорчето.

— Надявам се, че е разбрал намека и си е отишъл — каза неспокойно.

Ричард съблече зеленото си непромокаемо яке и го хвърли върху един кашон в ъгъла. От печката бавно започна да се разнася топлина. Той запретна ръкавите на дебелия си пуловер в цвят каки и махна найлона, с който бе завит ангелът.

— Искаш ли да ми обясниш защо той е тук?

Ейми започна да му разказа подробно за събитията в „Уайдеил Хол“, откакто не се бяха виждали.

— И всичко това е станало съвсем неочаквано? Никой никога досега не е потърсил Джиф Уелдън, за да пише за имението му?

Тя поклати глава.

— Беше напълно изненадан от писмото.

— Странно! — намръщи се Ричард. — Още по-странното е, че този господин Пауъл обикаля тук с хеликоптера си седмици наред. Не мислиш ли?

— Но репортерката изглежда истинска. А и списанието „Дайъри“ със сигурност съществува. Доста е популярно и може да се намери по всички павилиони.

— Къде е тази Катрин Блейк сега?

Ейми се загледа в ангела.

— В къщата е. Разговаря с чичо Джиф.

— Джиф видял ли е нещо от парите на списанието?

— Ще му платят петстотин лири при подписване на договора, а останалите петстотин при публикуването на материала.

— Може би не трябва да се тревожим, в такъв случай.

— Е, смея да се надявам — засмя се тя. — Обикновено съм доста доверчива, но сега... не зная.

Смехът ѝ заглъхна и Ейми се намръщи.

— Ричард, струва ми се, че нещо не е съвсем наред. Може би заради фотографа. Нещо не мога да го разбера. Всичко, което казва, ми звучи като въпрос. Побиват ме тръпки от него... Лизи също не го хареса.

— И аз трябва да призная, че не ми изглежда като най-приятелски настроеното същество на два крака.

Ричард се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тези очи... черни като нощта — потрепери тя. — Правят го да изглежда зъл като скункс понякога... а иначе са наистина красиви.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да ревнувам? „Красиви“ ли каза?

— По дяволите, Ричард! Не мислиш, че хлътвам по него, нали?

— „По дяволите“, надявам се, не — имитира я той иронично.

— Марк никога не се смее. Не и като теб.

Изражението на лицето ѝ стана по-нежно, Ейми го изгледа и наклони глава на една страна.

— Струва ми се, че го познавам отнякъде — рече замислено.

— Много хора имат прилика с някой друг.

— Кълна се, че съм го виждала и преди. Или пък някого, който прилича на него...

— Вероятно в града — ходила си няколко пъти в Хатън.

— Може би. А и той е посещавал Бостън. Каза ми, че е бил в Америка преди година и половина.

— Виждаш ли. Няма нищо застрашително в него.

Беше все още доста студено в малката стая на параклиса и Ричард забеляза, че Ейми трепери.

— Но той знае всичко за мен, Ричард. Дори знае, че ще наследя „Уайдеил Хол“ някой ден.

— Това не е кой знае каква тайна, Ейми.

Ричард се приближи до нея, хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Чичо ти ми каза преди около година, че е написал завещанието си. Остава всичко на теб. И Дънкан Уорд сигурно знае за това завещание. Предполагам, че като адвокат, вероятно той го е оформил. И Лизи знае, и навярно Джон Греъм — шофьорът. Не разбираш ли? Всеки би могъл да предостави тази информация на Марк Пауъл.

Ейми поклати глава и издърпа ръцете си от дланите му.

— Нещо не проумявам. Той... той е непознат тук. Непознат за всички в „Уайдеил Хол“ и все пак ми каза нещо доста смущаващо, Ричард. Каза, че никога не можем да сме сто процента сигурни за нищо. Сякаш се опитваше да ме сплаши. Като че ли знаеше някак си, че аз никога няма да наследя „Уайдеил Хол“.

— Ейми! Моят съвет е да престанеш да му обръщаш внимание.

— Лесно ти е да го кажеш...

— Ейми, ти трябва да забравиш думите му. Струва ми се, че е човек, който обича да раздвижва духовете, само заради самата идея да го направи.

— На мен ми прозвуча като заплаха — упорстваше тя. — Чудя се обаче, защо един непознат би искал да ме види лишена от наследство?

Ейми продължаваше да мисли за Марк Пауъл, докато изкачваше хълма към къщата около обяд. Забеляза, че малката синя кола я нямаше в двора. Надяваше се, че и фотографът си бе тръгнал, и че никога повече нямаше да се върне.

Икономката я посрещна с бодър вид.

— Срещата с журналистката даде нов смисъл в живота на чичо ти — рече й. — Тази млада и привлекателна жена го омая с вниманието си.

— Катрин Блейк е наистина приятна.

Ейми съблече палтото си и го метна върху един стол в кухнята.

Лизи се приведе и започна да вади печени картофи от фурната. На масата бяха сервирани чинии и прибори за двама.

— Джиф ще обядва навън — рече през рамо икономката. — Госпожица Блейк го натовари в онази малка кола и го отведе на обяд в „Хоукууд Армс“.

— Така ли?! — изненада се Ейми. — И той как реагира?

— С възторг.

Лизи се изправи и отнесе горещите картофи на масата.

— Лизи Аберкромби, подиграваш ми се — засмя се Ейми.

Лицето на икономката остана сериозно.

— Представяш ли си, Джифърд Уелдън да приеме принудително „платото на орача“?

— Какво пък е това?

— Ръжен хляб, бучка сирене, салата и туршия.

— Е, може би, заради хубаво личице на Катрин.

Икономката я изгледа някак странно и повдигна вежди.

— Не мисля така, госпожице Ейми. Наистина, не мисля така!

„Уайдеил Хол“ бе построен на няколко нива, съобразно естествения наклон на хълма. Имаше разклонения с по няколко стъпала, водещи към различни стаи и широки площадки с прозорци, от които се разкриваше панорамна гледка към Дербишайър. Градините бяха подредени по същия принцип — в поредица от тераси, поддържани от ниски каменни стени с перила. Всяка градина се свързваше със следващата с широки каменни стъпала. Хълмът над имението бе гъсто залесен — предимно с вечнозелени дървета,

образуващи огромен полукръг, който като че ли обгръщаше „Уайдеил“ и околностите му със зелена мантия и зиме, и лете.

Ейми обичаше най-много зимната градина. Тя беше уединена и се достигаше до нея само по една пътека, обрасла с тисови дървета. Цветните лехи тук бяха оградени от каменни бордюри, оформящи малки калдъръмени алеи между гергините и хризантемите. От времето, което бе прекарала тук като дете, си спомняше жълтите нарциси под декоративните дървета, както и розовите храсти с пурпурни цветове и меки като кадифе листенца. Днес всичко бе голо — от земята се подаваха само няколко зелени връхчета, вероятно нарциси и зюмбюли.

Следобедното слънце не топлеше особено, но Ейми не си взе палтото и шала. Предпочете да си облече дебел вълнен пуловер, панталони и ботуши, за да може да поработи. Преди да тръгне за градината, се вгледа в отражението си в дългото огледало на гардероба в спалнята. „Приятелите ми в Бостън едва ли биха ме познали“ — помисли си с усмивка. Никога преди не бе изглеждала така „пасторално“. Този пуловер с обърната яка обаче, като че ли не бе съвсем подходящ за работа в градината. Наведе се леко и яката му се докосна до брадичката и бузите ѝ. Наистина не бе най-удачният избор за градинарска дейност, но времето напредваше и скоро дневната светлина щеше да се стопи. Отиде до тоалетната масичка и видя кутията от лакирана черупка на костенурка. Всеки ден изтриваше праха от нея, поглеждаше брошката, която чичо Джиф ѝ бе подарил, и после я затваряше. Сега я откачи от лъскавата атлазена подложка и я вдигна към яката на пуловера си. Пурпурният аметист с формата на магарешки бодил прилепна върху белия ѝ пуловер и Ейми импулсивно закопча брошката върху яката.

Наведе се отново. Този път яката не падаше. Чичо ѝ Джиф едва ли би погледнал с добро око на факта, че използва подаръка му за такава цел, но това пък ѝ спести неудобството да иска от Лизи безопасна игла или да се рови сама из чекмеджетата на икономката.

Събра изсъхналите хризантеми и ги струпа в ъгъла на градината, където обикновено палеха огън, за да изгорят плевелите. Беше доволна, че вършеше нещо полезно, защото в „Уайдеил Хол“ отдавна нямаше градинари. Джон Грѐм обикновено извършваше плевенето и

подрязваше живия плет. Лизи пък му помагаше, когато ѝ останеше време.

Ейми работеше методично, като започна от най-ниското ниво. Изскубна увехналите цветя и ги отнесе до мястото, където щеше да ги изгори. После се зае с розовите храсти, но почти загуби равновесие, когато една от стените на малките тераси се разклати под краката ѝ. Огледа се наоколо и установи, че почвата се бе слегнала около каменната основа. Отстъпи назад и разгледа цялата стена. Реши да поиска мнението на шофьора какво може да се направи, за да се предпазят розите. Проправи си внимателно път назад към алеята между бодливите храсти. Като огледа още веднъж градината, се ужаси от всеобщата разруха. Лизи бе права, че времето разяждаше дори камъните в „Уайдеил Хол“. Старата къща и градините ѝ бяха оставени твърде дълго без грижи.

Марк Пауъл стоя в сянката на тисовите дървета повече от пет минути, преди тя да го забележи. Впрочем, Ейми едва ли щеше да го види, ако не бе дочула тихото изщракване на фотоапарата му, докато я снимаше.

Погледът, който му отправи, бе красноречив.

— Виновен! — призна си Марк. — Прости ми. Не можах да устоя на изкушението да те снимам поне веднъж.

Тя свали ръкавиците си, захвърли ги върху една декоративна каменна пейка и газейки кал до глезените, се отправи бързо към него.

— Би ли се чупил оттук, господин Пауъл? — изсъска в лицето му. — Нямах абсолютно никакво право да се навърташ и да шпионираш наоколо!

Смехът на фотографа прозвуча някак изкуствено.

— Искях да направя само една-две снимки, за Бога...

— Не ме интересува какво си искал. Навлязъл си в частна собственост, затова се разкарай. Хайде, тръгвай си! Ти си един противен нахалник! Първо ни шпионираш от въздуха, а после се прокрадваш тук, като се преструваш, че помагаш на Катрин Блейк...

— Нямах представа...

Марк Пауъл замлъкна, забелязвайки брошката ѝ. Гневът вземаше връх над него и той с усилие си наложи да не протегне ръка и да не

изтръгне бижутото от яката ѝ. Не беше нейна, за да я носи. Нямахте въобще право да я притежава. Но не можеше да ѝ го каже. Не можеше да ѝ каже, че откакто се помнеше, една избледняла снимка на млада жена с тази брошка стоеше на тоалетната масичка на майка му. Че тази млада жена беше неговата майка...

— Нямам представа, а? Нямам представа, за какво, господин Пауъл?

Сложила ръце на кръста си, Ейми го гледаше упорито. Той откъсна поглед от брошката и тихо рече:

— В твоите очи съм лош, нали?

— Ти просто слухтиш наоколо. Не обичам такива хора!

— Не правя нищо нередно.

Един златист кичур коса падна на челото ѝ и Ейми нервно го отметна назад.

— Нямаш право да бъдеш тук! Промъкна се и сега можеш да изпълзиш обратно навън, нали?

— Почакай минутка.

Гласът на Марк беше спокоен. Гордееше се, че никога не крещеше, нито викаше. Умееше да съдържа емоциите си. Днес обаче имаше чувството, че ще започне да реве срещу Ейми — да ѝ втълпи, че има пълно право да бъде тук. При това, много по-голямо право от нейното. Искаше светът да разбере — не само Ейми — че той е син на Джифърд Уелдън. Най-много от всичко искаше старият да го узнае. Това трябваше да го нарани, научавайки, че през всичките тези години е имал син и не е подозирал за съществуването му. Макар и малко, това щеше да е възмездието за всички страдания, на които бе подложил Барбара Уелдън.

— Защо да почакам? Кажете ми, защо да правя това? — отпусна ръце Ейми.

Изведнъж тя му се стори много изтощена и уязвима. Лицето ѝ бе изцапано с кал, дрехите ѝ — прашни. Повехнали листа и сухи стръкчета трева бяха полепнали по пуловера ѝ. „Уайдеил Хол“ очевидно означава нещо за нея — проумя Марк. — Не би била тук по това време и в такъв неугледен вид, ако не милееше за старото имение.

Почти бе готов да ѝ признае истината, но някак разбра, че сега не може да го направи. Все пак трябваше да каже нещо.

— Какъв интерес има онзи човек от параклиса към „Уайдеил Хол“?

Ейми бе изненадана от въпроса му.

— Ричард извършва някои възстановителни работи в параклиса. Има вероятност да се заеме с много повече неща и в къщата...

— Защо ще иска да прави това? Няма никакви основателни причини, нали?

Без много-много да се замисля, тя изрече:

— Ако се омъжа за него...

— Ако какво? — остана като гръмнат Марк Пауъл. — Господи! Та той е твърде стар за теб.

Ейми повдигна рамене.

— Не е твоя работа. А между другото, какво общо има тук възрастта?

— Ти си луда... — присви очи и се замисли Марк. — Но той е в изгодна позиция — този Ричард Бодън. Пипва момичето и къщата едновременно само с един удар. Това ли е идеята му?

— Господин Пауъл, мисля, че трябва да си вървиш.

— Не отговори на въпроса ми!

В черните му очи гореше враждебност.

— Няма какво да ти отговарям. Не съм длъжна да ти искам позволение за постъпките си.

— Не, но може би първо трябва да си зададеш няколко въпроса, преди да се впуснеш стремглаво в брак по сметка.

— Не зная какво имаш предвид! — изгледа го свирепо Ейми.

— Мисля, че много добре знаеш, какво имам предвид. Мисля, че трябва да се запиташ дузина пъти дали сериозно възнамеряваш да се омъжиш за него — дали той иска теб или старата къща.

Тя го изгледа още по-свирепо и Марк разбра, че думите му са попаднали в целта.

Но Ейми очевидно нямаше намерение да спори с него.

— Моля те, върви си!

— С удоволствие...

Марк Пауъл не се осмели да добави нищо повече, макар че имаше толкова много неща, които трябваше да си кажат. „Дали ще има някакво значение за нея — запита се, — ако знаеше, че аз съм син на стария Уелдън? Дали ще се стигне до брак, ако тя нямаше никакво

наследство? По дяволите! Ейми е симпатично момиче, с бъдеще. А възнамерява да се обвърже с мъж, почти два пъти по-възрастен от нея!“ Искаше му се да я сграбчи, да я разтърси и да я вразуми. Искаше всичко да се разбере, да каже и на нея, и на света, че „Уайдеил Хол“ по право му принадлежеше! Но как би могъл? Какво право имаше да измъкне всичко от нея точно под носа ѝ — всичко, което ѝ е било обещано?

Не можеше да я гледа повече в очите. Със стиснати устни и един последен поглед се обърна, а после, когато стигна до пътеката с тисовите дървета, започна да тича. Знаеше, че двамата трябваше да стоят на безопасно разстояние, докато обмисли следващата си стъпка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк Пауъл пусна няколко монети от петдесет пенса в автомата, монтиран на стената в дългия коридор между бара и фойето на „Хоукууд Армс“, и избра номера.

— Мамо?

— Сине, колко е хубаво да те чуя! Как е времето там?

— Меко... меко за февруари.

Суровите черти на лицето му се отпуснаха и той се усмихна.

— Тук в Блеъргоури има сняг. Скиорите се възползват от него, най-вече в Гленшии...

— Мамо, ще си дойда у дома за известно време, ако нямаш нищо против.

— Ще бъде чудесно, сине. Винаги си добре дошъл. Сигурен ли си, че си добре? Мислех си, че снимките, които правиш в Йоркшайър, ще траят по-дълго.

Той се засмя пресилено весело.

— Пипнах английски грип. Нуждая се от малко глезене — преднамерено отбягна отговора на въпроса й за работата му.

Обзе го чувство за вина. Тя не знаеше, че е в Дербишайър. Никой не знаеше за това. И изведнъж откри, че съвсем не се гордее от шпионирането си през последните няколко седмици.

— Ще ти проветря леглото тогава. Кога да те очаквам, момчето ми?

— Утре. Приготвям си мотора за дългото пътуване на север.

— Внимавай! Тревожа се за теб...

— Не се притеснявай. Вече съм голямо момче.

Барбара Пауъл затвори телефона и се облегна тежко върху бастуна си. Артритът доста я измъчваше този ден и изглеждаше преждевременно остаряла от болестта. Като пристъпяше бавно към прозореца на дървената си къща, тя зърна отражението си в огледалото

и изписаната болка на лицето ѝ я накара да си поеме дъх и да изправи гърба си. Нямаше да е добре синът ѝ да я види такава — почти развалина — а не бе навършила още петдесет години. Щеше да вземе едно от онези хапчета, които лекарят ѝ бе предписал. И малко грим нямаше да бъде излишен.

Огледа стаята и остана доволна от семплата мебелировка и безупречния ред. Не понасяше безредието, а Господ ѝ бе свидетел, че, преди да почине Дерек Паул, имаше предостатъчно безпорядък в живота ѝ. Мъжете според нея носеха само нещастие и страдания на жените. Е, може би не всички. Марк бе различен. Само че Марк бе част от нея — син, с когото можеше да се гордее. Дерек го бе прогонил. Далече от нея и от Шотландия.

Но Дерек не бе успял да прогони любовта от него и сега, след като Дерек бе мъртъв, Марк имаше отново дом. Сърцето ѝ се стопли, като си припомни как ѝ бе казал по телефона: „Мамо, ще си дойда у дома за известно време...“

Какво щеше да прави без Марк? Вероятно би трябвало да е благодарна на Джифърд Уелдън поне за това. Докато си приготвяше кана чай в кухнята и си стопляше супа за обяд, мислите ѝ отлетяха почти четвърт век назад във времето и болката, която таеше в себе си, постепенно отшумя. Отвори горното чекмедже на бюфета и извади голям кафяв плик. Внимателно взе от него една пожълтяла снимка. Устните ѝ се извиха в усмивка. „Господи, каква кльоцава булка съм била на брачната церемония в малкия параклис на Уайдеил Хол“ — мина ѝ през ума. Тържеството бе било скромно — само няколко поканени и всичките те познати на Джиф, защото тя нямаше собствено семейство. Но все пак бе било хубаво и добре организирано. Едва обаче гостите се бяха разотишли и сънят бе свършил — бе се сблъскала с действителността...

Дънкан Уорд им бе кум. Червенокос, студен човек — надменен адвокат, който презираше жените и никога не пропускаше да изкаже възгледите си по въпроса. Барбара го ненавиждаше — не заради мнението му, а просто защото бе най-добрият приятел на Джифърд и през трите седмици преди сватбата им бе „монополизирал“ жениха ѝ, прекарвайки с него дълги вечери или в игра на шах, или поглъщайки огромни количества уиски.

Барбара си спомни как бе принудена да търси компанията на госпожа Тили, икономката, през отегчителните непрогледни есенни вечери. Икономката възнамеряваше да напусне в края на годината и Джифърд бе дал на Барбара ясно да разбере, че трябва да научи всичко от по-възрастната жена за поддържането на реда в огромната къща.

Сега Барбара проумяваше, че бракът им бе приключил много преди да е започнал въобще. Дънкан Уорд се бе погрижил за това. Този кратък промеждутък от време, прекарано в „Уайдеил Хол“, бе отворил очите ѝ за много неща, които на двадесет и три години не бе и подозирала. Сега вече не обвиняваше себе си. Знаеше, че бракът им бе бил обречен, каквото и да бе направила — или да не бе направила. Поне си бе тръгнала със син. Но на каква цена?

Спомените я върнаха назад...

Беше втората годишнина от сватбата им. Барбара се взираше в портрета, закачен над камината в просторния хол в „Уайдеил Хол“. Портретът бе най-голямата пародия от всичко. Представяше Джифърд Уелдън като солиден стълб на обществото, женен мъж и уважавана личност. Портретът на господарката на къщата не би могъл да бъде нещо различно. Всички добри семейства в провинцията имаха такива портрети!

Джифърд се връщаше вкъщи. Чу заповедните му инструкции към коняря, после глух конски тропот. Той влезе тихо и Барбара знаеше, че е застанал до вратата и я наблюдаваше.

— Отлична прилика, скъпа. Харесваш ли подаръка за годишнината ни, след като вече е напълно завършен?

Тя отговори, без да се помръдне:

— Да. Хълмовете ми напомнят за моя дом.

— Но това тук е твоя дом!

Барбара долови неодобрителната нотка в гласа му. Напоследък се обръщаше към нея като към прислуга. Впрочем, тя добре разбираше, че е повече прислужница, отколкото съпруга. Отново изпита силен срам, като си припомни нощта преди две седмици, когато най-последно бе осъзнала, че не може да остане при него, че не може да бъде унижавана повече така.

Бяха кръстници на детето на негов колега. Малката Ейми Раули се бе настанила в скута на Барбара, а също и в сърцето ѝ. Тя се взираше с обич в детето, в пухкавото му личице и големите, сериозни очички. Копнееше за свое собствено дете, но как би могла да го има, когато съпругът ѝ дори не спеше в същата част на къщата с нея! Непрекъснато я тревожеше мисълта, че бракът ѝ не е нормален...

След кръщенето на бебето, д-р Раули и съпругата му ги поканиха да прекарат нощта у тях. Джифърд се опита да си намери извинение, но семейство Раули настояха и тогава Джифърд бе сложил край на всичките ѝ надежди — за нея вече нямаше „утре“.

Легнала в голямото двойно легло през онази нощ с Джифърд в къщата на Раули, тя се притисна до него и прошепна:

— Джифърд, искам да ти бъда истинска съпруга. Бихме могли да си имаме наше дете...

— Не! — отдръпна се той и ѝ обърна гръб.

Барбара го докосна нежно по рамото, но Джифърд още повече се отдалечи.

— Джифърд... — молеше го тя, — та ние сме женени почти две години...

Той изпъшка и ѝ нареди да заспива. Дъхът му лъхаше на уиски.

— Моля те, Джифърд...

Ръката ѝ се плъзна гальовно по гръба му. За пръв път го докосваше така. Цялото ѝ тяло пламтеше, копнееше за ласки. Искаше да бъде обичана. Искаше да получи от него нежност, да я дари с дете. Усети как тялото му се скова, после той се обърна рязко и изсъска:

— Остави ме на мира! Не те желая. Не можеш ли да разбереш?!

Барбара се сви като ранено животно, забелязала пламналото му лице под бледата светлина на луната, която проникваше през прозореца.

— Джифърд...

— Не си ли се досетила, жено? След цели две години не си ли проумяла какво става точно под носа ти?!

— Аз... не разбирам.

Тя се подпря на лакът върху възглавницата и го изгледа.

— Джифърд, трябва да поговорим... не можем да продължаваме така.

Осени я внезапна мисъл.

— Има ли... — попита колебливо, — има друга жена в живота ти? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Смехът му бе сух и противен.

— Жена? Какво ще искам от друга жена? Дънкан е, глупава гъско! Дънкан! Дънкан! Дънкан! Той е всичко, което искам — всичко, от което се нуждая. Ако не можеш да го приемеш, винаги можеш да се махнеш от живота ми! Върви си в Шотландия. Може би така ще е най-добре.

До сутринта Барбара вече си бе съставила план, а вечерта започна да го изпълнява методично. Бе приготвила разкошна вечеря и докато се хранеха, непрекъснато му наливаше шампанско и уиски. Когато стана време за лягане, Джифърд не успя да се качи по стъпалата без нейна помощ. Барбара го заведе до спалнята му и той се строполи върху леглото от махагон с червен балдахин. Голяма газена лампа светеше върху един лакиран шкаф. В „Уайдеил Хол“ нямаше електричество, но това не притесняваше особено Барбара, тъй като във фермата, където бе израснала, също нямаше никакви съвременни удобства.

„Това, което тялото не получава никога, никога и не го пожелава“ — бе казвала често майка ѝ.

Майка ѝ обаче грешеше.

След две години брак Барбара се чувстваше излъгана. Беше измамена. Искаше да има мъж, който да я прегръща, да я обича, да я превърне в истинска жена. Копнееше да стане майка. Тялото ѝ жадуваше да бъде удовлетворено, да бъде освободено от бремето на девствеността, наложено ѝ от брака ѝ с Джифърд Уелдън.

Погледна съпруга си с отвращение. Очите му бяха затворени и хъркаше тихо. Започна да го разсъблича, захвърляйки дрехите му на пода. Той не се събуди. Свали и своите дрехи и легна върху червената копринена покривка до него.

Тялото му бе силно, атлетично и топло. Ако притвореше очи, можеше да се самозаблуди, че това не е Джифърд Уелдън. Притисна се плътно към него и започна да го милва с ръце. Не ѝ трябваше дълго време, за да го възбуди. Гърбът му се приповдигна и той прошепна: „Дънкан...“

Барбара се презираше за това, което правеше, когато легна върху него и се настани внимателно върху слабините му. Така можеше да

контролира болката, която знаеше, че ще изпита. Джифърд започна да се движи ритмично и тя предпазливо се отпусна върху пениса му. Когато той болезнено потъна в утробата ѝ, Барбара се претърколи по гръб и привлече Джифърд върху себе си.

Беше твърде късно да я спре. Телата им се сляха плътно и той отметна глава назад с грозен вик.

Барбара изпита победоносна гордост. Всичко свърши за секунди, Джифърд бе напълно буден и дишаше тежко. Погледна я с неописуем ужас в очите и когато осъзна какво се бе случило, я отблъсна и стана от леглото. Започна да удря с юмрук по масичката и да хвърля из стаята, каквото му попаднеше. После се олюля и Барбара забеляза как мускулите на корема му да се напрягат. Започна да му се повдига и той се разплака. Сълзите се стичаха бързо по изпитите му бузи, докато я гледаше с отвращение. Отново се олюля и повърна върху килима.

Барбара лежеше неподвижно, триумфирайки в този единствен победоносен миг за нея. Щеше да има дете — инстинктивно усещаше, че е така. Бе прочела всичко в една книга. Трябваше просто да избере подходящото време от месеца и после да лежи спокойно около половин час...

На следващата сутрин напусна „Уайдеил Хол“ — извика си такси и накара шофьора да вземе багажа от стаята ѝ. Не би рискувала да носи тежко. Това бебе ѝ беше твърде скъпо — то бе единственото нещо, което имаше значение в живота ѝ в момента.

Ейми показа на Ричард пропуканата стена в зимната градина. Той приклепна, разгледа я и се изправи, свъсил чело.

— Възнамерявах да накарам Джон Греъм да я види, но чичо Джиф му е възложил прекалено много задачи — вдигна рамене Ейми.

— Изглежда, има малко слягане в почвата. Може би трябва да наемете някого да направи проучване на земните пластове.

— Но ти знаеш всичко за това, нали, Ричард?

— Каменодобивът е съвсем различно нещо. Това тук може да се окаже важно, а може и да е незначително. Но като се има предвид колко лошо се сляга западната кула, мисля, че наистина е необходимо проучване на земята, върху която е построен „Уайдеил Хол“.

— За това са необходими пари — напомни му тя. — А чичо Джиф няма.

— Нали ще получи пари от списанието.

Ейми въздъхна.

— Не мога да му ги взема. По дяволите, Ричард, парите едва му стигат да си плати всекидневните разходи.

— Искаш ли аз да поговоря с него?

Тя го изгледа с благодарност.

— Ще го направиш ли? На теб ще обърне внимание. Смята жените за празноглави малки същества.

Ричард ѝ подаде ръка. И сега като че ли бе съвсем естествено Ейми да сложи своята в неговата. През последните два месеца бе започнала да разчита на него. Приятелството им се бе превърнало в най-естественото нещо на света. Той повече не бе направил опит да я целуне отново, както вечерта на Коледа. Оставяше я сама да определя отношенията им и ако искаше единствено приятелство, тогава щеше да получи точно това.

Ейми се чувстваше спокойна и щастлива с него. Напомняше си непрекъснато, че това не бе любов, но ѝ беше приятно да бъдат заедно. Ходеше му на гости и той приготвяше яденето. Заведе я на театър в Хатън и веднъж в Дерби. Все още прекарваше доста време в разрушения параклис. Ангелът Гейбриъл бе реставриран сполучливо, макар вече да нямаше предишния си блясък.

Отправиха се към къщата.

— Заминавам за няколко дни — обади се Ейми. — Помниш ли, бях ти казала, че Кейт Уелдън ме помоли да се опитам да открия бившата приятелка на Кип...

— Да, помня. И какво, намери ли я?

Тя поклати глава.

— Не. Пуснах обяви във всички вестници, които излизат по източното крайбрежие, но нищо. Затова реших да отида дотам и да проверя сама.

— Може и да се получи, ако тя все още живее там. Но трябва да обиколиш толкова голям район, даваш ли си сметка за това?

— Мислех да пробвам късмета си в местните библиотеки и архиви. Те имат старите вестници на микрофилми, нали? Катастрофата

на Кип сигурно е била централно заглавие. Възможно е да открия нещо скрито.

— И си мислиш, че може би там се споменава за момичето... за Кити?

— Е, не съм голяма оптимистка.

Ейми стисна ръката му и го накара да спре.

— Виж, не искам чичо Джиф да узнае за това. Той няма да ме разбере за Кип, както ти.

— Аз разбирам, че си го обичала. Че все още го обичаш...

Ричард замълча и поклати глава.

— О, да, Ейми. Аз разбирам отлично. Искаш да намериш бебето за себе си, нали? Кити е просто примамката в капана. След като я откриеш, ще получиш, каквото искаш.

— Правя това заради Кейт и Марти! — почти извика тя. — Не можеш ли да разбереш?!

— „Твърде дългата саможертва...“, Ейми — изрецитира тихо Ричард. — Толкова скоро ли забрави посланието в онази книга?

— Сърцето ми не е направено от камък!

Ейми издърпа ръката си от неговата.

— Да, забравих посланието. И ти трябва да го забравиш също. Не беше учтиво да казваш това за мен.

— За теб няма бъдеще с никой друг, докато не се освободиш от тази мания.

— Искам единствено да го запазя в тайна от чичо Джиф. Ричард, моля те, не прави нещата по-трудни за мен, отколкото са. Трябва да измисля някакъв логичен предлог, задето възнамерявам да посетя източния бряг по това време на годината.

Той се усмихна.

— Началото на март наистина не е най-подходящият сезон за почивка, нали? Но защо не му кажеш наполовина истината, вместо цяла лъжа?

— Наполовина истината?

Ейми наклони глава и го изгледа бдително.

— Ами, твоята втора мания — да правиш видеофилми. Защо не му кажеш, че искаш да посетиш мястото, където е била разположена частта на Кип, за да занесеш на Кейт и Марти видеофилм в Америка?

Лицето ѝ засия.

— Ричард! Ти си истинско съкровище!

— Е, поне се опитвам да бъда — засмя се той.

Тръгнаха отново, заобиколиха градината покрай кухнята и влязоха в двора.

— Предполагам, че мога да взема влак от Хатън.

— Влак ли? Мили Боже, момиче, защо искаш да отидеш с влак?

— Защото нямам кола, а двеста мили са твърде голямо разстояние, за да ги извървя пеш.

— Имам идея.

— Днес си пълен с хубави идеи.

— Това е най-хубавата ми идея за тази седмица.

— Каж ми я, господин Бодън.

— Мога да те закарам. Аз имам кола.

— Имаш също и каменоломна, която трябва да ръководиш.

— Имам много добър помощник.

Ричард сложи тържествено ръка до сърцето си.

— Наистина ти го предлагам, малката ми.

Практичността ѝ взе връх.

— Къде ще отседнем?

— Стая в хотел не е лоша идея, нали?

Ейми повдигна вежди.

— Две стаи! — поправи го тя.

— Окей. Две стаи.

— На различни етажи.

— По дяволите! Ти си истинска напаст. Играеш си с търпението ми понякога.

— Имам ти доверие.

— Така ли?

— Аха.

— Затрудняваш ме да бъда мерзавец, Ейми Уелдън.

— „Мерзавец“ е старомодно. По-добре кажи „мръсник“ — и ако все още държиш на думата си за двете стаи, тръгвам с теб.

— Проклятие! Не съм ли щастливец?

— Проклятие — имитира го саркастично Ейми. — Аз пък попаднах на истински луд.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше хубаво пролетно утро, когато Ричард пристигна да вземе Ейми от „Уайдеил Хол“ за дългото пътуване до Норфолк. Около седем часа пътищата не бяха толкова натоварени, но малко по-късно през деня камионите с варовик щяха да започнат тежкия си бавен грохот напред-назад до дълбоките каменоломни в Дербишайър.

— Сигурен ли си, че ще се справят два дена без теб? — попита Ейми, като се настани на предната седалка в ландровъра с грейнали очи и уверена, че при това издирване ще открие някаква следа от загадъчната Кити.

Ричард я изгледа закачливо.

— Работата няма да замре, само защото не съм там. Както и да е, отдавна не съм си вземал почивка.

Тя изучаваше профила му, докато автомобилът заизкачва високите хълмове. Прочутият проход „Блекторн“ винаги я бе впечатлявал, но за разлика от Джон Греъм, Ейми не се страхуваше от дълбоките пропасти. Днес нямаше мъгла и в долината се забелязваха голи бърда, простиращи се безкрайно до северните върхове на дългите варовикови скали.

Ричард съсредоточено следеше пътя през цялото време. Не беше лошо да е по-предпазлив на това коварно шосе, на места широко, едва колкото да се разминат две коли.

— Искаш ли да спра на отбивката, за да се полюбуваш на гледката — обади се той по едно време.

— С удоволствие бих поснимала малко.

След около половин миля Ричард спря ландровъра на малък паркинг. Ейми излезе с камера в ръка и пронизващият вятър я връхлетя.

— Колко е красива онази рекичка! — възхити се тя. — Виж колко е интересен малкият каменен мост над водата, същият е като в „Уайдеил Хол“.

— Имам бинокъл в колата — предложи й услужливо Ричард.

— Не, благодаря. През обектива на камерата виждам добре.
Той сви рамене.

— Окей. Както искаш. Ти си специалистът.

Ейми засне реката, а после се завъртя и снима лъкатушещия път, по който бяха минали.

— Искам да заснема всяка секунда от престоя си в Англия. За пръв път от години дори си водя дневник.

— Защото Англия е родното ти място ли? — попита Ричард.

Тя изключи камерата и я свали от очите си.

— Уж не съм сантиментална, но откакто съм тук, нещо ми стана.

— Сигурно детските ти спомени са оживели.

— Така е. Но не мога да остана тук, Ричард. Обещах на Кейт, че ще се върна.

— Решението е твое.

Отговорът му не я успокои. Ейми потрепери зиморничаво.

— Ще настинеш — рече ѝ Ричард. — Хайде, влизай в колата.

Ейми го погледна. Той можеше да я стопли, стига да поискаше. Припомни си допира на ръцете му, силата на тялото му, прилепнало към нейното вечерта на Коледа. Изведнъж осъзна, че не ѝ се иска да се върне в Америка при Кейт и Марти. Искаше да остане тук. Копнееше Ричард да я накара да остане тук. Беше уязвима. Очите ѝ го гледаха умолително, сякаш му казваха безмълвно: „Дай ми основание — основание да бъда с теб.“ Но той дори не се досещаше за чувствата ѝ. Отвори вратата на ландровъра и ѝ нареди:

— Хайде! Чака ни дълъг път.

Ейми се доближи до него и наклони глава на една страна.

— Изведнъж се разбързахме, така ли, господин Бодън?

Ричард погледна часовника си.

— Изминали сме само дванадесет мили за двадесет и пет минути. С тази скорост сигурно ще стигнем в Норфолк следващия петък.

Ейми му се изплези и се настани на предната седалка. Той се засмя високо, заобиколи и седна зад волана.

— Закуси ли, преди да тръгнем? — попита я.

— Само една препечена филийка. Лизи ми се разсърди. Каза, че съм се нуждаела от обилно похапване, но аз бях прекалено нетърпелива да потеглим.

— Ще спрем някъде около Грантам.

Ейми направи гримаса.

— Ако не припадна дотогава. Вече умирам от глад. Ричард запали двигателя и включи на скорост.

— Ти даваш нарежданията. Каж ми къде искаш да отседнем — обади се той след време, докато пътуваха през равнинния Линкълншайър, който като че ли се състоеше само от небе и огромно открито пространство.

Тя разучаваше картата върху коленете си и гризеше една ябълка, опитвайки се да определи къде точно се намираха.

Ричард сложи пръст върху картата.

— Опитай в тази част.

— Зная как да чета карта. Все още не сме достатъчно близо до морето. Искам да стигнем колкото се може по-близо до мястото, където е била дислоцирана частта на Кип. Трябва да узная дали има кина, барове, локали — нещо, където би могъл да се е запознал с Кити. Тази открита пустош тук не е най-подходящо място за възмъжалите американски войници да си търсят развлечения, нали?

— Не, освен ако задачата им не е била да наблюдават гнездата на птиците. Наистина не е, схванах идеята ти.

— Можем ли да обиколим тази част, където има излаз на море?

— Това е Уош. Няма много пътища там.

— Страхотно! — намръщи се Ейми.

— Наближава обяд. Трябва ни базов лагер. Мисля, че първо трябва да се настаним в някой хотел и после да започнем да обикаляме старите „ловни полета“ на Кип.

— Окей, така да бъде.

Оказа се обаче, че не е така лесно да си намерят свободни стаи, защото всички хотели бяха заети.

— Има панаир — обясни й Ричард. — Сега е мъртъв сезон за туристи, затова организират търговски панаир през първата седмица на март всяка година.

— Търговски панаир?

— Нещо като представяне на всички видове търговия.

Ейми се облегна назад в ландровъра и го изгледа.

— И какво ще правим сега? Ще продължаваме ли?

— На последното място, където проверих, ми казаха, че можем да наемем каравана или бунгало на брега в Западен Норфолк?

— Бунгало на брега? Това звучи примамливо. В Нова Англия има такива дървени къщички на подпори върху пясъка. Не знаех, че и тука са разпространени.

Ричард се усмихна.

— Не съм убеден, че говорим за едно и също. След наводнението през петдесетте се съмнявам, че някой със здрав разум ще построи дървени къщи по бреговете в Англия.

Разгледаха картата отново.

— Ето — посочи той един тесен път, който се отклоняваше от главния. — Казаха ми да пробвам тук. Някакво село. Отдалечено е.

— Кори Крийк! Звучи странно, но ми харесва.

— Нямах нищо против бунгало? — изведнъж стана сериозен Ричард.

— Имам ти доверие. Едва ли ще се притесня и засрамя, само защото трябва да използваме една и съща баня.

— Чудно момиче си ти.

— Предполагам.

Тя сгъна картата и попита невинно:

— И какво чакаме, господин Бодън?

Ейми надникна из шкафовете в малката кухня на бунгалото и извика през рамо:

— Трябва ни храна. Тук няма абсолютно нищо.

Дочу го да слиза от горния етаж и след секунди Ричард застана на прага.

— А ти какво очакваше?

Тя сви рамене.

— Просто намеквам, че трябва да отскочиш да потърсиш магазин или нещо подобно.

— Аз ли? — въздъхна Ричард.

— Ти си човекът с кола. Забрави ли?

— Нямах ли шофьорска книжка?

Ейми се обърна към него и скръсти ръце на гърдите си.

— Ще ми повериш да карам любовта на твоя живот?

— Да разбирам ли, че можеш да шофираш кола?

— Естествено! Шофирах непрекъснато в Бостън. Не пропуснах да си извадя и международна шофьорска книжка, преди да тръгна.

— Тогава можеш да вземаш ландровъра. По всяко време. Ето ти ключовете.

— Ще трябва да ми покажеш как. Можеш да направиш това днес следобед.

— Намекваш, че сега все пак трябва да се поразходя из супермаркета с количка?

— Едва ли има супермаркет тук. Но все ще намериш откъде да напазаруваш, докато сложа чайника да заври.

— Разбирам, че си избираш по-лесната работа — въздъхна отново Ричард. — Окей, схванах намека ти.

— Ти наистина си еманципиран мъж! — усмихна му се иронично Ейми.

След краткия обяд отидоха в града, през който бяха минали по-рано. Ричард каза, че ще поразгледал книжарниците, и си определиха среща на паркинга. Ейми откри местната библиотека и започна издирването на микрофилми със съобщения за катастрофата на Кип.

Беше лесно. Преобръщането на шестнадесеттонния военен транспортър в местната река и изчезването на американския войник бе отразено в централните заглавия. Ейми съпреживя кошмара, който вероятно бе изживял Кип, докато четеше информационните статии. „Няма ли да е по-добре — запита се тя, — да оставя цялата тази история на мира?“ Застави се да продължи, припомняйки си как Кейт я бе умолява да открие Кити. Нямаше друг начин да намери момичето, освен да се изложи на цялата тази сърдечна болка.

Много местни жители бяха интервюирани за вестника, особено тези, които тогава са работили в спасителните служби, изпратени на мястото на трагедията. Имаше и обикновени хора, също дошли да помогнат — фермери с трактори, механици от близките заводи с кранове, рибари, които са познавали добре течението на пълноводната река и биха могли да предположат накъде са отнесени телата на нещастните войници.

Докато четеше, Ейми се почувства физически изцедена. И когато свърши, остана на стола си, подпряла главата си с ръце.

Най-после се примири със смъртта на Кип. Сред притихналата библиотека осъзна, че идвайки тук, тя се бе отървала от призрака му завинаги. Не бяха ѝ останали сълзи — беше ги пресушила преди две години. Банално и често нелепо клише, но животът наистина продължаваше.

Никога нямаше да забрави Кип. Знаеше това. Но връзката им бе едностранна — Кип бе обичал само Кити! Ейми никога не бе заемала романтично място в неговия свят.

Върна ролката с филма в чекмеджето и събра всички фотокопия, които си бе направила. Когато се срещна с Ричард на паркинга, вече се бе успокоила. Той погледна рулото фотохартия под мишницата ѝ и внимателно го пое от нея.

— Ще ги сложа на задната седалка. Ти като че ли имаш нужда от чаша чай.

Ейми кимна.

— Намерих много имена на хора, с които трябва да се свържа...

Беше потисната и отпаднала. Съвсем не приличаше на себе си.

— Добре. Но, не днес. Могат да почакаат, първо хубаво да се напиш.

Беше приятно някой да се грижи за нея, да я настани в тихо малко кафене и да поръча кана чай и горещи препечени филийки с масло. Обикновено сама би грабнала менюто, за да си избере, но днес се нуждаеше от малко глезене.

— Искаш ли да ми разкажеш? — попита я Ричард, след като ѝ напълни чашата.

Ейми се отпусна. Беше лесно да го направи в неговата компания. Той нямаше емоционални претенции към нея. Не приличаше на другите мъже, които познаваше. Погледите им се кръстосаха и на устните ѝ разцъфна усмивка.

— Не се притеснявай толкова — успокой го.

— А ти пък не трябва да се подлагаш на подобно изпитание — отвърна загрижено Ричард.

Ейми се пресегна през масата и докосна ръката му.

— Кейт зае мястото на майка ми — рече тихо. — Тя и Марти дадоха нов смисъл на живота ми, когато детският ми свят се

преобърна. Не разбираш ли? Трябва да направя това последно нещо заради тях, защото те не са тук и не могат. Ще бъде твърде болезнено за Кейт и Марти да преживеят същото, което изпитах днес. Кип, в края на краищата, беше единственият им син, а за мен беше просто брат без кръвна връзка...

Челюстите му се свиха.

— Знаеш много добре, че не е вярно. Била си влюбена в него. Не можеш да ме убедиш, че ти е било лесно да прочетеш целия този ужас за смъртта му днес.

— Не... не беше лесно.

Ейми сведе очи, после вдигна глава и срещна погледа му.

— Но сега не съм влюбена в него — изрече простичко и си взе една филийка. — Хайде, Ричард, това може да е единственото ни хубаво ядене днес. Готвенето не е силната ми страна.

— Ще ядем по-късно.

— Така ли?

Тя отново почувства удоволствие, че някой се грижи за нея. А това съвсем не бе в стила ѝ. Беше независима, обичаше да организира сама собствения си живот — времето си, заниманията си. Някак си бе странно, някой друг да прави планове заради нея, а тя да ги изпълнява. Но това, което наистина я тревожеше, беше фактът, че започваше да ѝ харесва някой да се грижи за нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В апартамента си в Лондон, намиращ се на десетина минути пеша от офиса на „Дайъри“, Катрин Блейк взе последната хапка от пудинга с кайсии и грис от чинийката и каза:

— Хайде, отвори устенцата широко. Това е за писана.

— Писа! — повтори малкото момиченце, удари с ръчички върху пластмасовата масичка пред себе си, но покорно отвори уста и показа няколкото си мънички, бели като перли, зъбки.

После извъртя оченца към нея.

— Мама-мама-мама...

— Добро момиче! Виж колко е чиста чинията!

На външната врата се позвъни. Катрин стана и измърмори:

— Кой ли е, по дяволите...

— Лите... — повтори детето последните срички. — Лите...
Мама-мама-мама.

— Момичето ми, вече си твърде голяма за бебешките си брътвежи — усмихна се Катрин и тръгна през всекидневната към антрето.

Надникна през шпионката.

— О, не!

Звънецът иззвъня отново — настойчиво. Отвори вратата, като се опитваше да си придаде леко притеснен вид.

— Здравей!

Беше небрежно облечен, както обикновено, но ризата му бе чиста. „Защо непрекъснато носи това противно карирано яке? — мина й през ума. — Може би, за да се набива на очи. Или просто не иска да си направи труда да потърси нещо друго в гардероба си... ако въобще притежава такова нещо, като гардероб!“ Днес якето му изглеждаше още по-зле, защото през рамото си бе праметнал някаква грозна раница.

— Здравей — отвърна му. — Как ме откри?

— Ако ти кажа, че по телефонния указател, ще ми повярваш ли?

Катрин бе убедена, че напевният шотландски провинциален акцент бе специално предназначен за нея.

Поклати глава.

— Никакъв шанс. Няма ме в указателя.

— Не искам да навличам беля на никого.

Той погледна към обувките си, после отново вдигна очи. Този поглед на виновно малко момче нямаше да мине пред нея. Бе изключително предпазлива с мъжете.

— Бил си в офиса — предположи Катрин. — Обзалагам се, че си говорил с новото момиче. Вероятно си пуснал в действие погледа си на нещастно дете и тя се е съжалила над теб.

— Беше толкова впечатлена от погледа ми на нещастно дете, че ми предложи чаша кафе, преди да ми даде адреса ти — усмихна се Марк Пауъл.

— По-добре влез.

— Много любезно — изрече той с присмехулна нотка в гласа си и прекрачи прага.

— Не ми допадат остроумните момчета.

Катрин затвори вратата и сложи веригата.

— Нито пък на мен. Ти си твърде умна, за да отбягваш остроумните момчета.

Денят ѝ бе бил доста натоварен.

— Виж — започна тя. — Възнамерявам да си легна рано, затова кажи защо си дошъл и си тръгвай.

От кухнята се разнесе силен вик.

— Мем-мее-меее!

Марк се стъписа.

— Алергичен съм към котки!

— Това не е котка, глупчо, дете е.

— Боже мой! Ти не си омъжена, нали?

— Защо? Намеренията ти не са ли почтени?

— Господи! Не понасям жени с чувство за хумор.

— Вероятно, защото самия ти го нямаш.

Катрин тръгна към кухнята, където освободи детето от високото му столче, и се обърна към неканения си гост.

— Това е Кимбърли — Ким, съкратено.

Той пристъпи, погледна момиченцето в очите, взе едната му ръчичка и изрече тържествено:

— Аз съм Марк, Кимбърли. И майка ти не ме харесва твърде много, макар и да съм ѝ донесъл някои много хубави снимки.

Катрин се изненада.

— „Дайъри“ не те е търсил за снимки напоследък. Освен ако... О, не, не е пак новата Трейси, нали? Не е стигнала толкова далеч, че...

— Не, не е — поклати глава Марк. — Не обвинявай новото момиче за всичко. Не си ли спомняш? В Дербишайър ти обещах, че ще ти позволя да си избереш от снимките, които направих на „Уайдеил Хол“.

— Така е. Но го приех просто за учтивост.

— Никога не съм учтив.

— Не ми се иска да го казвам, но съм съгласна с теб. Сърдитият ти вид и нежеланието да говориш бяха връх на нелюбезността, когато те вмъкнах в „Уайдеил Хол“. Хайде да отидем във всекидневната. Това мъничко същество започва да тежи цял тон, когато го подържиш повече от няколко минути.

Влязоха в уютното, модерно обзаведено помещение.

— Апартаментът ти е хубав — вметна Марк, като свали раницата от рамото си и я остави на пода.

— Съблечи си якето — подкани го тя, по-скоро защото не понасяше крещящите карета, отколкото, че искаше да остане.

— Благодаря. Тук наистина е топло.

— Поддържам тази температура заради детето.

— Тя е малка сладурана.

— И аз мисля така.

— На колко годинки е?

— Скоро отпразнувахме втория ѝ рожден ден.

— А татко?

— Няма татко. Мъртъв е.

— Съжалявам.

Катрин се усмихна тъжно.

— Аз също.

Седна с детето в скута си, а Марк коленичи, отвори раницата, порови из нея, извади цяла купчина снимки и ѝ ги подаде.

— Можеш ли да ги използваш в материала си за „Уайдеил Хол“? И преди да ме попиташ, ще ти кажа, че не искам да ми плащаш. Приеми го като приятелски жест от моя страна и бъди горда, защото не правя твърде често приятелски жестове.

Тя ги сложи върху дивана до себе си и внимателно пусна детето на пода. Малкото момиченце пъкна пръстче в устата си, вперило очички в Марк Пауъл.

Катрин разгледа снимките.

— Добри са. Много са по-хубави от тези, които аз направих, когато бях в Дербишайър. Направо са страхотни. Харесва ми тази, на руините... и тези на зимната градина. Стариият господин Уелдън ме поразведе тук-там. Някога сигурно е било великолепно имение.

— Да. Сега обаче трябва да се вложат страшно много пари, за да представлява интерес за туристите.

— Аз май трябва да ти платя за...

— Не. Твои са.

— Но...

— Не съм дошъл за пари, Катрин.

— О, Марк, толкова си млад! Нали изкарваш препитанието си като всички нас. Винаги, когато използвахме твоята фототека, съм си представяла, че си поне на средна възраст. Бях шокирана, когато те срещнах в Дербишайър!

— Може би ще напишеш статия за мен в списанието си — подхвърли той.

— Хей, не ме изкушавай. Ще стане хубав материал — да разкажем на читателите си как си постигнал всичко това за толкова кратко време.

Мускулите на лицето му се стегнаха.

— Това ще се вмести точно в две изречения. Първо, трябваше да издържам майка си; второ — напуснах училище на шестнадесет години без никаква специалност, но със страстен интерес към фотографията и с учител, който откри възможностите ми.

Малката Ким загуби интерес към разговора им и се отдалечи към плетения кош с играчки в другия ъгъл на стаята.

— Ще ми позволиш ли да те интервюирам?

Марк присви рамене.

— Може би. Някой ден.

— Сериозно говоря, Марк. Историята на живота ти ми се струва вълнуваща.

— Друг път. В момента има хора, които могат да бъдат засегнати от това, което бих могъл да кажа.

— „Дайъри“ не се занимава със сензационни лични тайни.

— Но може пък аз да поискам да засегна някого, като кажа истината. Как ще реагира списанието на това?

Катрин озадачено впери очи в него.

— Странен човек си. Не зная как да те приема.

— Каза го много изискано и не в обичайни си стил, че всички мъже са негодници. Предполагам, че наистина ме виждаш като човек, обсебен от собственото си его. Повечето жени мислят така. Досега не съм срещнал жена да ме разбере — освен майка ми, естествено.

Катрин си отдъхна малко.

— Защо искаше да отидеш в „Уайдеил Хол“? Беше толкова настоятелен. Не можеше ли просто да телефонираш и да помолиш за позволение да снимаш?

— Обичам да съм по-загадъчен.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Трябва да работиш към М-15, а не в „Дайъри“. Обзалагам се, че тероризираш всеки, когото интервюираш, госпожице Блейк.

— Това е част от чара ми — изрече сухо тя.

— Доста ми се понрави в Дербишайър.

— Но вече не!

— Децата не са ми слабост. Ако си позволя да продължа, ще трябва да се държа бащински с Ким, а не мога да си го представя.

— Ако това, ще ти помогне — твърде си млад за мен.

— Не бива да преценяваш възрастта само по годините, а и по това — чукна се по челото Марк. — Тук съм по-остарял, отколкото можеш да си представиш. Но стига вече за мен. Кажи ми как се справяш с малко дете? Имам предвид, че и работиш.

— „Дайъри“ има детска ясла. Пък и по-голямата ми сестра ми помага много. С нея живеем заедно.

— О! Вероятно могат да ни прекъснат всяка минута, тогава?

— Не можем да бъдем прекъснати, ако не правим нищо, нали? — засмя се Катрин.

— Ние правим нещо — говорим, общуваме. Тъкмо щях да ти задам твърде важен въпрос.

— Съжалявам! Заета съм през повечето вечери. Не ми остава много време за бебето, ако излизам.

— Откъде позна, че ще те попитам точно това?

— В моята професия трябва да знаеш отговорите на въпросите, преди да ги зададеш. Пък и хората са предсказуеми.

— Ела в Шотландия да се запознаеш с майка ми някой уикенд. Можем да вземем и Ким с нас. Мама не е като мен — тя обожава децата.

— Какво?

— Хванах те неподготвена, нали?

— Не ме познаваш.

— Ти ми направи услуга и аз ти дължа една. Уикенд с майка ми е следващото най-хубаво нещо, което мога да ти предложа, освен да излезем заедно.

— Ау?

— Ти ми отвори вратите на „Уайдеил Хол“. Сега имам чувството, че мога да се отбия там отново. Онази икономка ми предложи наистина отвратителен чай.

Тя го изгледа изпитателно.

— Какъв интерес имаш към имението?

— Това ще бъде тайна. Но може би, ако се навърташ покрай мен достатъчно дълго, ще я откриеш, когато ти дам онова интервю.

— Няма да се навъртам покрай теб, Марк! — отсече рязко Катрин. — Аз съм на двадесет и шест, самотна майка и не се „навъртам“ около мъжете!

— Аз съм на двадесет и две. Отбележи си това, когато ти дам интервюто. На двадесет и две и милионер — е, почти.

Тя повдигна вежди.

— И все пак няма да се навъртам около теб — дори да си и мултимиллионер. Трябва да си търсиш млади момичета. Момичета като онова в „Уайдеил Хол“. Тя е по-близо до твоите години от мен.

— Ейми Уелдън? Боже опази!

— Казваш го така, като че ли не ти допада особено.

— Тя не е добре.

— Защо? Стори ми се приятна.

— Ти едва я видя. Всъщност, какъв интерес проявяваш към нея?

— Никакъв...

Катрин го каза бързо. Каза го прекалено бързо и отклони погледа си към детето, което играеше в ъгъла на стаята.

— Има нещо. Смутих те, нали?

— Не зная какво имаш предвид!

— Спомена името ѝ точно сега. Имаш ли някакъв друг интерес към семейство Уелдън, освен, че ги използваш за списанието си?

— Господин Пауъл, трябва да сложа Ким да спи. Имах тежък ден!

— Добре. Разбирам от намеци — отвърна Марк и взе раницата и якето си.

— Виж, не исках да бъда груба. Беше много мило от твоя страна да ми донесеш снимките...

— Ще се върнеш ли в „Уайдеил Хол“?

Той зададе въпроса си толкова директно, че я стъписа и почти я накара да си мисли, че е узнал истинската причина за посещението ѝ в имението. Бузите ѝ пламнаха.

— Мислех... да занеса коректурите в Дербишайър. Да ги одобри старият господин.

— Не правите ли обикновено това по пощата?

— Понякога...

— Онова момиче е причината, нали? — подметна Марк. — Неслучайно спомена името ѝ в разговора ни. Питам се, защо ли беше това?

Катрин се отпусна отново на дивана, стиснала ръце в скута си. Той се приближи, коленичи пред нея и се загледа в лицето ѝ.

— Хей, какво има? Изглеждаш наистина разтревожена.

— Ейми Уелдън пусна обяви в няколко вестника, за да се опита да ме открие... — изрече тихо тя.

— Пуснала е обяви?!

Катрин кимна.

— Да, затова се заех да пиша за „Уайдеил Хол“. Трябваше да открива какво иска, но не узнах нищо.

— Губя връзката.

— Това е дълга история...

— Разполагам с цялото време на света, а ти изглежда се нуждаеш да поговориш с някого.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми хареса спалнята си с изглед към високия скалист бряг, зад който се виждаше само къс море. Ричард бе избрал втората спалня за себе си — с прозорец, обърнат към градината на бунгалото.

Докато миеха чиниите от закуската в бедно мебелираната кухня, той попита:

— В колко часа е първата ти среща? Нали тя беше с началника на пожарникарите, извикани при катастрофата?

— Да. Казва се Рупърт Боуни. В два следобед, а в три и половина трябва да се срещна с пенсионираната учителка, която живее наблизо и е изтичала да види дали не може да помогне с нещо, когато е чула удара.

— А тази вечер?

Ейми се намръщи.

— С едно момиче, което работи в бар, очевидно често посещаван от Кип и останалите момчета. Във вестника се споменава бегло за нея като „случаен наблюдател“. Какво ли означава това? Подозрително е „случайни наблюдатели“ да се навъртат наоколо в студена и дъждовна нощ на такова безлюдно място, нали?

— Да, изглежда странно.

Ричард праметна кърпата, с която изтриваше приборите, през рамо.

— Това ли е всичко? Свършихме ли? Никога не съм предполагал, че само от варени яйца и препечени филийки ще се натрупат толкова много неща за миене.

— Приключихме.

— Какво възнамеряваш да правиш тогава тази сутрин?

— Да се поразходя по английския бряг.

— Звучи добре, но при този хаплив мартенски вятър, който е на път да се превърне във виелица...

— Страхуваш ли се от студа?

Той се засмя.

— Да се страхувам ли? Та аз работя на открито и в най-студените зимни дни, при това, в най-мрачната част на Дербишайър! За мен тук е истински рай, особено като си помисля за задушавания прах в каменоломната.

— Добре! Ще се разхождаме покрай брега цялата сутрин, за да могат дробовете ти да се напълнят с малко чист въздух. Горкият стар, трудолюбив човечец!

— Пропусни „стар“ — изръмжа Ричард.

Ейми изтича нагоре по стъпалата, за да си вземе палтото и шала.

— Ставам ли така? — надникна през вратата му на връщане.

Той я изгледа преценяващо, докато закопчаваше ципа на коженото си яке.

— Какво би правила без този жълт шал? — подметна ѝ иронично.

— Обичам жълтия цвят. Хайде, муден господинчо — подкани го Ейми и извади ръкавиците си от джобовете.

— А те защо не са жълти?

— И жълти ръкавици ще бъде малко множко, нали? Лизи ми ги оплете. Черните са по-практични — поне така твърди тя. Но я накарах да избродира тези малки оранжеви цветя, за да ги поосвежи малко. Харесват ли ти?

— Харесвам всичко по теб.

— Не се занасяй! Тук сме по работа.

— Окей — отвърна примирено Ричард.

Навън ги връхлетя силният вятър. Ейми остана без дъх, докато изкачи стръмния бряг. Алеята се стесняваше и преминаваше в тясна неравна пътека.

— По дяволите! — изруга Ейми. — Трябваше да си вържа косата. Не носиш ли вратовръзка или нещо друго, което бих могла да взема назаем?

— По принцип не си слагам вратовръзка, когато съм в отпуска.

— Тогава ще трябва да се примиря с тази коса в очите ми.

Тя събра разрошените си кичури и ги хвана на тила си с една ръка.

— Не можеш да ходиш с ръце на тила си цяла сутрин.

Ричард извади от джоба си стар, олющен шивашки метър.

— Виж! Това може би ще успее да задържи косата ти. Използвах го да измервам Гейбриъл, когато работех върху него в стария параклис.

— Хей! Страхотно е, Ричард!

Ейми протегна ръка към него и вятърът отново разпиля кичурите ѝ.

— По дяволите! Каква стихия!

Той се засмя.

— Хвани косата си и я задръж, а аз ще я вържа.

— Добре! Представям си как изглеждам.

— Прекрасна гледка за зажаднели очи — прошепна Ричард до ухото ѝ, докато връзваше косата ѝ.

Ейми почувства леки тръпки по гърба си, когато ръцете му докоснаха врата ѝ. Щеше да е толкова лесно да се отпусне назад и да позволи на тези огромни длани да я притиснат. Лесно бе също да забрави всичко за Кип и Кити — и за обещанието си пред Кейт Уелдън. Нямахше да бъде лесно да се примири със себе си обаче, ако стореше това. Не беше момиче, което не държи на думата си.

Застави се да устои на копнежа, който Ричард пораждаше в нея, обърна се и изрече попресилено весело:

— Благодаря за услугата, но си спести комплиментите. Целта на това пътуване не е прелюдия към нещо романтично.

— Разбирам го съвършено добре — изрече тържествено той.

— Не си сериозен, господин Бодън.

Ейми отметна глава и тръгна към бурните вълни, които се пенеха и се разбиваха на едри пръски по брега.

— Хайде да се поразходим. Доста е студено да се стои на едно място.

— Много си зиморничава. Май не ти е по вкуса мразовит мартенски ден по английското крайбрежие.

— Имаме много по-страшни зими в Бостън.

— Това, мое скъпо момиче, е английска пролет, а не зима.

— Имам странно предчувствие, Ричард... За тази жена, с която трябва да се срещна довечера — призна си тя.

— Искаш ли да дойда с теб? Уговорили сте се да се видите в някакъв бар, нали?

— Може би няма да иска да говори, ако сме двама.

Ричард повдигна едрите си рамене.

— Е, ти можеш да влезеш сама, а аз ще те последвам и ще седна на някоя маса близо до вас.

— Малко е подличко, не намираш ли?

— Ако ще се чувстваш по-добре, какво значение има?

— Просто съм глупава, предполагам. И все пак се чувствам някак си... развълнувана. Знаеш какво имам предвид...

— Зная едно нещо — изрече бавно той, докато вървяха по брега.
— Зная, че започваш да преодоляваш увлечението си по Кип Уелдън, Ейми.

Ейми се спря и се замисли.

— Предполагам, че наистина е това. Увлечение. Не любов. Трябва нещо повече от преклонение пред геройска постъпка, за да се стигне до любов, нали?

— Вероятно — проточено отвърна Ричард.

— Подиграваш ми се. Извини се! Нямам право да се присмиваш на американския ми акцент, господин Бодън.

— Обожавам американския ти акцент, госпожице Уелдън.

— Ричард! Недей!

Ейми се почувства неловко. Тонът му накара сърцето ѝ да учести своя ритъм. Започваше да си мисли, че трябваше да дойде в Норфолк сама. Не се препоръчваше близост с този внушителен мъж, когато трябваше да се върши работа, да се реши тежък проблем. Налагаше се да се вземе в ръце и да се стегне, да се посвети на предстоящата задача.

Ричард се загледа някъде зад нея и тя проследи погледа му. На чакълестата плажна ивица две деца ритяха пъстра топка, която вятърът отнасяше в най-различни посоки. Лицето на Ричард бе смекчило чертите си, докато ги наблюдаваше.

— Обичаш децата, нали? Трябва да имаш свои деца. Ще бъдеш страхотен баща — рече му Ейми.

Той трепна.

— Не! Никога няма да имам деца. Казвал съм ти го и преди.

— В какво е пречката?

— Пречката е тяхното раждане. Нямах да имам нищо против, ако се разнасяха от щъркели, но никога не бих допуснал съзнателно да подложат жена на мъките да ражда.

— Може би не е чак такъв ад, както си мислиш.

— Загубих Грейс по този начин. Забрави ли?

— Мисля, че ти си този, който позволява саможертвата да превърне сърцето ти в камък. Не, аз.

Този път лицето му се изкриви от болка — болката от спомените.

— О, Ейми! — простена той и изведнъж раменете му хлътнаха, а погледът му загуби обичайния си блясък.

— Съжалявам, Ричард. Трябваше да го кажа. Мисля, че се познаваме достатъчно добре, за да си говорим за такива неща, нали?

Ричард извърна глава към морето и вятърът разпиля гъстата му тъмна коса. Прииска ѝ се да протегне ръка и да го помилва, но помежду им имаше бездънна пропаст. За да бъде преодоляна, трябваше да се направи твърде голям компромис, на който и двамата не бяха склонни.

— Все още ли я обичаш? — попита Ейми. — Още ли обичаш Грейс?

Той размаха сърдито ръце.

— Какъв е този въпрос?!

— Лесен. Но може би трябва да се поразтърсиш в сърцето си малко повече, преди да отговориш. Въпросите никога не са трудни — за разлика от отговорите.

Ейми се обърна и тръгна обратно към бунгалото.

От първата си среща с началника на пожарникарите тя не научи нищо повече от това, което бе прочела във вестниците предишния ден. Беше разочарована. Всичко, което той ѝ каза, бяха сухи, голи факти.

Времето било ужасно в нощта на катастрофата. Американската армия често използвала това шосе. Били открити следи от машинно масло по него, което би могло да е причина за поднасянето на шестнадесеттонния транспортър, когато е наближил моста над реката. Все пак никога нямало да се разбере със сигурност дали проливният дъжд, маслото по пътя, човешка грешка или Божие провидение е превърнало едно просто подхлъзване в такава трагедия.

— Говорил ли е някой някога с вас за Кип Уелдън? — попита го Ейми. — За младежа, чието тяло не бе намерено в реката?

Той поклати глава.

— Не си спомням.

— Ако е имало подобно, нещо щяхте да си го спомните, нали? А чувал ли сте за едно момиче? Момиче на име Кити?

— Никога не съм чувал за нея.

Пенсионираната учителка също не ѝ помогна много. Беше приятна възрастна дама. Когато Ейми ѝ зададе същия въпрос, тя присви устни и каза:

— Имаше една жена там. Спомням си я много добре.

— Разкажете ми...

— Съвсем обикновена млада жена, скъпа. Човек не би искал да има нещо общо с нея, сигурна съм. Работела в „Бриклеърс Армс“, близо до Скегнес. Беше обаче много далече от този район. Да се чудиш какво правеше сама на тъмно, безлюдно шосе в подобна нощ, нали?

Ейми се върна в бунгалото късно следобед, като паркира внимателно до малката алея.

Ричард излезе да я посрещне.

— Справи ли се с ландровъра? — подвикна ѝ.

— Без проблеми, след като ми показва, че е същото, както да караш обикновена кола. Предполагам, че скоростите са ме притеснявали малко.

Той се засмя.

— При нормално шофиране не ти трябва десет предни скорости. Използвам ги при пресечена местност, нали помниш?

— Умирам от глад! Какво имаме за ядене?

Ейми влезе и сбърчи нос от апетитната миризма, която се носеше от кухнята.

— Съблечи си палтото и сядай на масата. Цял следобед се трудя около фурната. И тъй като съм човек, който обикновено измъква от фризера основното си ядене всяка вечер, Господ само знае, какво ли ще представляват надениците в касерол.

— Приготвил си наденици в касерол?!

Тя бързо свали палтото си, захвърли го във всекидневната и се втурна към кухнята. Ричард я последва.

— Купих надениците вчера. В бюфета намерих подправка за касерол. Приличаше на сос от печено, когато я разбърках с малко вода, но спазих инструкциите и ми се струва, че е добре.

— Има ли някакви зеленчуци?

— Печени картофи. Лесно се приготвят.

— Звучи ми страхотно.

— Мога ли да сервирам?

Ейми кимна нетърпеливо.

Докато се хранеха, тя му разказа за пропиляното си време.

— Може би момичето, с което ще се видиш тази вечер, ще ти каже повече — опита се да я обнадежди Ричард.

Тя въздъхна.

— Надявам се. Едва ли може да е по-лоша от мъжа, който ми затвори телефона вчера.

— Онзи Роджър Клейбърн, нали?

— Ммм. Чудя се какво крие. Държа се така грубо, когато му телефонирах. Каза ми да го оставя намира и че не било почтено да се ровя в миналото.

— Струва ми се странно. Обясни ли му какво търсиш?

— Да, попитах го дали знае нещо за момиче на име Кити и той ме прати по дяволите.

— Този трябва да го задраскаш от списъка си за евентуални срещи тогава.

— Предполагам... Не искам да наранявам хората.

Джейн Уийвър беше проститутка. Съмняваше се, че на четиридесет години нещо щеше да се промени, макар и вече да не бе занаята. Харесваше мъжете и се разбираше добре с тях. Начинът ѝ на живот ѝ допадеше и тя не съжеляваше за нищо, което бе сторила досега. Мъжете бяха добри с нея. Бяха ѝ платили за приличен дом и добър стандарт на живот, затова нямаше за какво да се оплаква. Те получаваха това, за което си плащаха, и тя им махаше за сбогом без съжаление.

Забеляза момичето, когато то влезе в препълнения бар и се озърна с любопитство. Изглеждаше добре. Не беше „класическа красавица“ — може би носът ѝ бе твърде остър и косата ѝ имаше нужда от лека подстрижка, но беше стройна, с дълги крака, с прилепнали по бедрата панталони и черно вталено сако.

Когато погледът на момичето се спря върху нея, Джейн ѝ махна с ръка за поздрав. Поведо я към единственото тихо ъгълче в заведението — до камината, където пламтеше буен огън.

— Вие сте госпожица Уийвър?

Акцентът не можеше да се сбърка — същият, който бе чула вчера по телефона.

Джейн кимна и се усмихна.

— Седни, скъпа. Иначе някой ще помисли стола свободен и ще го вземе. Тук е препълнено. Твърде е пренаселено за дискретен разговор на четири очи. Може би трябва да се преместим?

Ейми седна.

— Не, тук е хубаво и топло.

Тя съблече шикозното си сако и остана по копринена сребриста блуза.

Начервените устни на Джейн се присвиха.

— Не много жени могат да си позволят да носят черно и кафяво и да изглеждат така добре като теб, скъпа.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита Ейми.

Джейн Уийвър само погледна към бармана и кимна, преди една от сервитьорките да дойде за поръчката им.

— Аз черпя, окей?

— За мен само портокалов сок. С кола съм.

— Два пъти — разпореди се Джейн.

— И вие ли ще шофирате? — попита я Ейми.

— Аз ли? Не! — Джейн отметна чернокосата си глава назад и се засмя. — Живея тук, скъпа. Заведението е мое.

— Винаги ли е толкова пълно?

— Почти винаги. В началото идваха да видят мен. Сега знаят, че получават изискано обслужване за парите си и отлична кухня. Това е най-доброто заведение в този район.

— Въобще не познавам Норфолк.

— Затова се нуждаеш от мен, предполагам. Няма повече да го усуквам. Знам, че искаш да узнаеш какво се случи в онази нощ преди две години.

— Да. Трябва да узная какво е станало. Трябва да намеря един човек, нали разбирате. Някой, свързан с едно от момчетата, които загинаха.

— Кип Уелдън! Да — каза ми по телефона.

— Познавахте ли го?

— О, да. Познавах Кип. Беше по-сериозен от другите млади американци, но знаеше как да прекарва добре времето си.

— Знаете ли какво точно се случи през онази нощ?

— Да, аз бях там. Бях в транспортъора, а не трябваше да бъда. Никой не знае за това. Разчитам на дискретността ти да го запазиш в тайна. Онези момчета умряха. Не искам роднините им да узнаят, че са нарушили военните разпоредби, като са взели пътник през онази нощ.

— Вие... вие сте била техен пътник?

— Може и така да се каже. Това е всичко, което трябва да знаеш, скъпа.

— Била сте с някого от мъжете?

Джейн се изсмя сухо.

— Точно така — бях с един от мъжете, но това не беше Кип Уелдън. Кип не беше такова момче. Той държеше само на една жена. Не кръшкаше.

— Не е нужно да щадите чувствата ми.

— Не го правя. Казвам ти истината. Кип се интересуваше единствено от Кити.

Джейн изглежда продължително и настойчиво Ейми — лицето ѝ бе бледо, но тя беше спокойна.

— Кажете ми всичко, което трябва да зная!

— Няма много за разказване. Попаднахме на масло или нещо хлъзгаво по пътя. Момчетата се смееха и се шегуваха. Мат, този, с когото бях, рече...

— Кажете ми! Моля ви! Искам да узная и най-малките подробности за тези последни мигове.

— Когато се подхлъзнахме, Мат каза, че се надявал следващото пътуване да бъде също така вълнуващо... Виж, дете, съвсем не се гордея с това, което направих, но...

— Няма значение, наистина. Аз не съм съдия или съдебен заседател, госпожице Уийвър. Просто се вълнувам за Кип и за онова момиче — Кити.

— Не зная пълното ѝ име. Не се интересувах от Кип, разбираш ли? Той беше едно от момчетата, но не и човек, който пилее парите си за такива като мен.

— Само за Кити, така ли? — успя да се усмихне Ейми.

Джейн Уийвър се приведе напред.

— Мисля, че щяха да се женят — Кип и Кити. Той ми показа нейна снимка през онази нощ. Беше хубава. Почтена. Висока. Тъмнокоса. Имаше приятно лице — с меки черти, позаоблено. Беше добре сложена, но доста висока...

— По дяволите!

Ейми изглеждаше така, като че ли всеки момент щеше да се строполи на пода.

Джейн тъкмо се канеше да извади чантата си и да ѝ покаже снимката, която Кип Уелдън ѝ бе дал секунди преди транспортърът да се поднесе и да полети в бездната, но се отказа.

— Хей! Разстроих ли те?

Ейми я погледна виновно и изтри с длан сълзите от очите си.

— Съжалявам... че ви притесних...

— Не, скъпа. Ако искаш, си поплачи хубаво. Никой няма да те види тук в това ъгълче.

— Няма да се размекна, обещавам. Но е толкова хубаво да говоря с някого, който е бил с Кип. Ще ми се само да го бяхте попитала за фамилията на Кити. Просто искам да я открия.

— Не беше толкова лесно, разбираш ли? Връзката на Кип и Кити...

Ейми вдигна рязко глава.

— Какво имате предвид?!

— Кити е била сгодена за друг.

— О, не!

— Страхувам се, че е така. Затова никой не знаеше истинското ѝ име. Кип разправяше, че била наплашена до смърт от бившия си годеник, макар всичко между тях да било свършило няколко месеца, преди да се е запознала с него. Наистина се е страхувала от другия. Няколко пъти я е пребивал от бой и едва се е отървал от присъда и затвор. Това обаче не го е спряло, продължил е да я преследва.

— Затова ли Кип е пазел в тайна самоличността ѝ? За да не разбере бившият ѝ годеник, че се среща с друг, и да ѝ причини още повече неприятности?

— Така изглежда.

Джейн Уийвър извади изискана табакера и я отвори.

— Пушиш ли?

Ейми поклати глава.

— Непрекъснато се натъквам на каменни стени, когато се опитам да открия името ѝ.

— Е, предполагам, че има начин.

— Да открия коя е Кити?

— О, да, скъпа. Това, което знам, е името на човека, за когото е била сгодена. Човекът, който я е тероризирал.

— Знаете? Името му?

— Щях да бъда много предпазлива на твоето място, обаче. Не казвай на никого, че не съм те предупредила. Мисля, че може да бъде много опасен.

— Но аз трябва да узная истината, госпожице Уийвър. Моля ви, кажете ми името му. Ще преобърна земята, за да открия Кити.

— Добре, тогава. Но не забравяй да внимаваш с него, момиче. И не отивай на среща в тъмна нощ в някой бар, както направи с мен. Вие американците сте доста доверчиви. Кип Уелдън също беше такъв — и виж каква беда го сполетя.

— Просто ми кажете името на мъжа, за когото Кити е била сгодена. Умолявам ви...

— Добре. Добре. Ще ти го дам. Ще го запомниш ли или да ти го запиша? Мога да ти дам и адреса му. Фермер е. Отглежда зеле — огромни площи със зеле. И живее на не повече от двадесет мили оттук.

— Ще го запомня! Кажете ми го.

Ейми бе стиснала ръба на масата така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Кажете ми! За Бога, моля ви, кажете ми името му...

Очите на Джейн Уийвър се присвиха.

— Добре. Ти го искаше — името му е Роджър Клейбърн и живее в Хейпни Енд.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми се върна в бунгалото малко след десет.

— Трябва да пийнеш нещо — рече ѝ Ричард. — Замръзнала си. Седни до огъня, докато приготвя кафе.

— Имаш ли уиски? Със сигурност трябва да пийна нещо по-силно.

Тя съблече черното си сако и го метна върху един стол. После отиде до тежкия диван, застлан с кретон, и се отпусна на него.

— Обикновено не се разхождам с бутилка уиски — отговори Ричард. — И за твое нещастие, бунгалата нямат барчета в спалните.

Ейми се усмихна едва доловимо.

— Шегувам се, Ричард. Всъщност не го обичам. Просто се чувствам напълно изцедена. Сигурно е от морския въздух.

— Нагърбила си се с непосилна задача. Ейми, намали темпото малко, моля те. Разполагаме с още цели три дни.

— Джейн Уийвър ми каза, че Роджър Клейбърн — мъжът, който бе така груб с мен по телефона — и Кити са били сгодени.

— По дяволите! И къде се появява Кип Уелдън?

— Седни. Кафето може да почака. Искам да ти разкажа всичко, което узнах тази вечер.

Ричард се настани до нея.

— Как изглеждаше тази Уийвър?

— Метър и шестдесет и нещо, около петдесет килограма, тъмна коса, хубава, елегантно облечена...

— Не! Нямах предвид това. Дали ти е казала истината, как мислиш? Че е била в транспортъора с момчетата? И всичко останало — за Кити и Роджър Клейбърн и така нататък?

— Не се и съмнявам, Ричард. Говореше истината.

— Била е все пак... такава дама?

Ейми въздъхна.

— Ричард! Била е кокотка, но ѝ повярвах. Само това има значение.

— Кокотка? Проститутка? По дяволите, Ейми, трябваше да те придружа. Не е редно да ходиш на подобно място сама.

— Не беше „подобно място“! Беше бар, почтено заведение, но дори и да не беше, не бих имала нужда от телохранител. Престани да се отнасяш с мен като с дете, моля те!

— Добре! — разпери ръце Ричард.

— Не се нуждая от прислуга! — настоя сърдито Ейми.

— Съжалявам.

Тя също съжали за думите си, когато видя обидата в очите му. Стана от дивана. Меките възглавници я задушаваша, както и грижите на Ричард. Да седи така близо до него, не ѝ се отразяваше никак добре. Той прекалено силно я привличаше.

Изведнъж изпита необходимост да излезе — да се махне от него. Скочи, грабна якето си, облече го и го закопча бързо.

— Излизам! — заяви на път към вратата.

— Ти си луда! Минава десет и половина — отвърна той, без да се помръдне от дивана. — Не можеш да тръгнеш да търсиш Роджър Клейбърн по това време на денонощието. Както те е предупредила жената, той е опасен човек и няма да ти позволя да се срещнеш с него сама в някой долнопробен клуб — или където и да било другаде!

— Ричард Бодън, не ми говори така, като че ли съм ти собственост! — кипейки от гняв, изрече Ейми. — Мислиш ли, че нямам капка здрав разум? Наистина ли си въобразяваш, че ще тръгна да издирвам някакъв маниак по това време? Просто излизам на разходка, защото имам чувството, че ще експлодирам всеки миг.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не! Искам да остана сама, да обмисля какво ще предприема утре. А ти си лягай, ако си изморен.

Ричард скочи от дивана и с две крачки се оказа до нея.

— Не обичаш да ти дават нареждания, нали? Затова и ти не го прави, Ейми. Какво, по дяволите, ти става?!

Тя се изсмя пресилено.

— Сближихме се твърде много. Не чувстваш ли? Дявол да го вземе, Ричард, преди Коледа се отнасяше като жена с мен — като истинска жена! А сега изведнъж се превърнах в малката сестричка, която трябва да бъде увивана в дантелени пелени, за да не се удари.

— Ти даваш тон — напомни й Ричард. — Бях решил да ти дам време да ме опознаеш, Ейми. Искам да се ожения за теб, не съм го крил. Но се познаваме само от два месеца, а аз не съм човек, който би подложил едно момиче на натиск — не си ли разбрала това, за Бога?!

— Ние не се познаваме въобще... — отвърна тя и без никаква причина щеше да избухне в плач. — Под прикритието на приятелството ние все още сме напълно непознати.

Ейми разпери отчаяно ръце.

— Ричард, какво правим тук заедно? Това не ни помага с нищо за връзката, нали? Да живеем в една и съща къща...

— Щеше да е по-добре в хотел. Но беше невъзможно да се намерят места, знаеш го.

— Да... Поне нямаше да прекарваме толкова много време заедно.

— А като сме заедно, инстинктивно се отдръпваме, когато усетим, че започваме да се приближаваме твърде много. Това ли се опитваш да кажеш?

— Мислех, че не го забелязваш... — промълви тя.

— Господи, Ейми! Аз не съм напълно безчувствен. Разбира се, че схващам нещата.

— Но ние никога не говорим... Никога не се доближаваме твърде много...

— Не — изрече Ричард с безкрайно любезен глас, — но можем да поправим това в подходящото време и място.

— Нещо като първа брачна нощ? — подметна Ейми. — Никой не чака толкова дълго в днешно време.

— Не би ли могла да се омъжиш за мен, без да знаеш какво представлявам в леглото?

Тя усети как бузите й пламнаха. Не беше очаквала да е толкова директен.

Отвори вратата и вътре нахлу леден въздух.

— Върви в пъкъла! — изсъска и бързо се стопи в нощния мрак.

Атмосферата на другата сутрин по време на закуска бе доста напрегната. Ейми бе станала рано и тъкмо пържеше яйцата, когато

Ричард влезе в кухнята. Той наля две чаши горещ чай и отиде при нея до печката.

— Използвах мобифона ти — поде Ейми, убедена, че е по-добре да забравят снощния диалог. — Надявам се, нямаш нищо против. Звъних на Роджър Клейбърн, но никой не ми отговори.

— Знаеш, че не е необходимо да искаш позволение — отвърна враждебно Ричард. — Можеш да се обадиш и до Тимбукту, ако решиш.

— Не зная кода на Тимбукту!

Ейми извади яйцата и ги постави в две чинии с наденички и домати.

— Много смешно!

— Добре. Беше тъпо. Затова си яж закуската.

Тя му подаде едната чиния и придърпа другата към себе си.

— Това първата ни кавга ли беше? — полюбопитства Ричард.

— Не. Първата беше снощи.

Той въздъхна.

— Ами, ако забравим и започнем всичко отначало?

— Нямаме абсолютно нищо общо — отвърна Ейми с пълна уста.

— Какъв е смисълът тогава да започнем всичко отново?

— В някои отношения се разбираме доста добре. До снощи...

— Да, докато излязох, за да се срещна с проститутката. После се нахвърли върху мен и започна да ми нареждаш с кого бива и с кого не бива да се срещам сама.

— Не съм ти нареждал, наистина не бива да се срещнеш с Роджър Клейбърн сама. Не мога ли да проявя загриженост за теб от време на време?

Тя отпи голяма глътка чай, преди да му отговори.

— Ако си имах собствена кола, щях да съм тук сама. Нямаше да има кой да „прояви загриженост“ за мен тогава, нали? Щеше да си зает в каменоломната си и може би щеше да си спомняш за мен от време на време, но нямаше непрекъснато да ме надзираваш и да ми даваш заповеди.

— Права си — замисли се Ричард над думите ѝ.

— Е, благодаря. Седя и се чудя колко още ще издържиш, преди да ме попиташ къде ходих снощи, след като захлопнах вратата.

— Нямам намерение да те питам.

— Разхождах се по брега... — смънка Ейми.

Тя забеляза усилията, които Ричард полагаше да не се засмее.

— Добре, доказа ми, че съм сбъркала. Очаквах даже, че ще стоиш до вратата, когато се върнах, но те нямаше, слава Богу!

— Щеше ли да ми удариш плесница, ако бях там?

— Вероятно, макар че не съм избухлива.

Ейми го изгледа изпитателно.

— А това е нещо друго...

— Кое?

— Ти си бил боксьор, нали? Веднъж ми призна, че си убил човек на ринга, но никога не съм те виждала да се държиш агресивно.

Той се засмя.

— Повечето от боксьорите, които познавах по онова време, бяха с меки сърца — особено що се отнасяше до жените. Биеха се с нокти и зъби за победа на ринга, но и те като мен предпочитаха личният им живот да тече гладко.

— Животът ти с Грейс гладък ли беше?

През лицето му премина сянка.

— Да. Бяхме щастливи. Поне аз бях, пък и винаги съм си мислел, че и Грейс също. Разбирахме се добре, харесвахме едни и същи неща — хубавата музика, карането на велосипед. Всички тези малки досадни неща, които мъжът и жената правят заедно...

Ейми се облакът на масата.

— Досадно е, че съм така прикована в „Уайдеил Хол“. Затова ми трябва кола, Ричард. Колко ли ще струва една малка кола? Не трябва да е съвсем нова, разбира се, и ми се ще да е икономична. Ще ми помогнеш ли да си намеря нещо такова?

Той ѝ се усмихна.

— Да, Ейми. Ще ти помогна да си вземеш кола. Но междуременно какво ще кажеш, да ти докарам велосипеда на Грейс, за да го използваш в „Уайдеил Хол“? Няма да се чувстваш като затворничка, ако успяваш да се измъкваш от ноктите на Лизи от време на време, нали? А и да караме заедно велосипеда би ни помогнало да се опознаем по-добре.

Ейми беше доволна, че приятелският им тон се върна. Снощното ѝ избухване съвсем не бе типично за нея. Бе осъзнала, че е реагирала малко прибързано. Ричард бе добър с нея — нямаше съмнение — но бяха изминали почти три месеца, откакто го бе видяла за пръв път, и

понякога ѝ се струваше, че връзката им е попаднала в задънена улица. А „Уайдеил Хол“ спешно се нуждаеше от възстановяване! Ако чичо ѝ Джиф искаше Ричард да инвестира парите си в старата къща, преди да е станало твърде късно, женитбата изглеждаше единственото приемливо решение. Не беше логично да очаква, че Ричард ще предприеме ремонта току-така, без никаква изгода.

Имаше време да размисли какво би означавал един брак с Ричард Бодън. Харесваше го, но нима това беше достатъчно? Той я привличаше — беше хубав, с приятен характер и маниери. Но Ейми винаги бе смятала, че когато реши да се омъжи за някого, би трябвало първо да провери дали си допадат сексуално. Винаги бе смятала, че когато срещне подходящия мъж, няма да чака до сватбата, за да се люби с него. Това ѝ изглеждаше доста старомодно за края на двадесети век.

— Сигурен ли си, че искаш да взема велосипеда на Грейс? — попита и стана да прибере масата.

— Защо не? Събира само ръжда и прах.

— Тогава, бих го приела с удоволствие, Ричард.

— Уговорено. Не зная как не съм се сетил досега.

Тя пусна крана с топлата вода.

— Ейми?

— Да?

Изражението на Ричард бе притеснено.

— Трябва да поговорим... сериозно. Трябва да си изясним нещата за „Уайдеил Хол“ и... По дяволите! Толкова е трудно.

— Променил си решението си? — попита Ейми и сърцето ѝ се сви. — Не искаш да се ожениш за мен?

Губеше го или поне така ѝ се струваше. Опитваше се да ѝ го каже тактично. И всичко това — заради онзи глупав спор снощи и продължението му тази сутрин. Настроението ѝ се понижи, защото осъзна, че животът ѝ щеше да е пуст и безрадостен без него.

— Не искам...

Мобифонът му, който се намиреше върху масата, внезапно започна да пиука.

— Проклятие! — изруга Ричард и отиде да го вземе.

Ейми се вцепени. Досега не бе проумяла колко много бе започнала да разчита на него. Не беше разбрала колко много ще я

заболи от факта, че Ричард не я желае, защото със сигурност щеше да ѝ каже точно това.

— Лизи Аберкромби е — подаде ѝ той мобифона. — Иска да те чуе.

Ейми го пое и отиде до прозореца.

— Здравей, Лизи! Как вървят нещата в „Уайдеил Хол“?

— Доста са объркани. Джиф Уелдън е в странно настроение.

— Защо? Какво не е наред?

— Не исках да ти се обаждам, но си помислих, че трябва да знаеш. Чичо ти се изтощава прекалено заради този Дънкан Уорд. Непрекъснато ходи напред-назад до къщата на адвоката. Прекалено много е за него, особено в това време. През последните два дни непрекъснато вали като из ведро, реката е придошла. Джиф се връща целият подгизнал два или три пъти на ден. Все му повтарям, че е пряко силите му, но знаеш какъв е...

— Искаш ли да се върна вкъщи, Лизи?

— Не, не, дете! Мислех си, че ще е добре да му се обадиш, да поговориш с него. Може би на теб ще обърне повече внимание, отколкото на мен. Но очевидно Дънкан е получил лек удар и разбира се, като се знае как стоят нещата между тях...

— Лизи, ще се върна. Можем да съберем багажа си и да тръгнем оттук след половин час. Щом чичо Джиф толкова се притеснява заради болестта на Дънкан, тогава аз трябва да съм там.

— Не, не прави това. Просто поговори с него. Ще се върне към обяд и ако можеш, тогава да позвъниш. Опитай се да го вразумиш. Или помоли Ричард Бодън да поприказва с него. Това може би ще е най-доброто... Но, госпожице Ейми, отново сънувах онзи вледеняващ сън — онзи, за който ти разказах. Че ти стоиш на единия бряг на реката, а чичо ти на другия. И не мога да си го избия от главата...

— О, Лизи, не се тревожи! Виж, ще звънна на чичо около два следобед, добре ли е?

— Разбира се, момичето ми. Аз съм просто една стара, глупава жена — да се паникьосвам така. Добре ли сте там, в Норфолк?

— Да. Добре сме, Лизи. А сега, обещавай ми, че ще ми звънеш веднага, ако отново се разтревожиш за нещо?

— Окей. И ще се престоря на изненадана, когато потърсиш чичо си.

Ейми се засмя.

— Ах ти, стара хитрушо!

Тя затвори мобифона и го върна на Ричард.

— Лизи се притеснява. Дънкан Уорд е получил лек удар.

— Да, схванах. Джиф го приема тежко, предполагам?

— Така изглежда. Лизи иска да поговоря с него и да го поуспокоя малко.

Ричард изведнъж стана много сериозен.

— Ейми, знаеш за тях двамата, нали?

— За тях двамата? За Лизи и чичо Джиф? О, Ричард, надявам се, че нямаш предвид това, което и аз си мисля.

— Не говоря за икономката, а за адвоката.

— За Дънкан? Какво по-точно?

— О, Господи! Ти не знаеш нищо! — въздъхна той. — Мислех си, че може би Лизи поне ти е намекнала нещо, но очевидно не е...

— Какво се опитваш да ми кажеш? Всичко, което зная, е, че Лизи не може да понася Дънкан. Аз самата съм го срещала само два пъти — и то беше доста отдавна. Никога не идва в „Уайдеил Хол“, а той и чичо Джиф винаги са били добри приятели.

Ейми понечи да измие чиниите, но Ричард протегна ръка и я хвана за рамото.

— Ела, има нещо, което трябва да узнаеш. Не е трябвало да те държат в неведение какво става.

— Ричард! Какъв е проблемът? Изглеждаш като че ли... О, по дяволите! Да не би чичо Джиф да е имал някой ужасен спор с Дънкан? Зная, че не е добре, но...

— Ще замълчиш ли за минута?! — срязва я Ричард.

Тя стисна устни и го изгледа предизвикателно.

— Така, а сега слушай. Не е лесно да се каже това, затова ще карам направо — чичо ти и Дънкан Уорд са любовници.

Преди да осъзнае какво прави, Ейми замахна и му зашлеви плесница по бузата.

— Ах ти, негодник такъв! — разбесня се тя. — Как се осмеляваш да намекваш...

— Просто ти съобщавам факт.

Ричард сграбчи ръцете ѝ и парира поредната ѝ атака.

— Вярно е. Приеми го спокойно, моля те. Джиф и Дънкан Уорд не са измислили хомосексуализма, за Бога, успокой се!

Ейми безмълвно впери очи в него, осъзнавайки, че ѝ казва истината.

— Никога ли не си се запитвала, защо те изпрати в Америка? — попита я той, като продължаваше да я държи в желязната си хватка.

Ейми си пое дълбоко дъх и рече унило:

— Боже, каква глупачка съм била...

— Вероятно си щяла да откриеш истината. С твоята способност да търсиш, щяла си...

— Да си пхна носа, където не е желателно — довърши тя и кимна. — Да. Схванах намека ти, Ричард. Сега можеш да ме пуснеш, между другото. Няма да те ударя отново.

Той освободи ръцете ѝ.

— Преживя шок. Не беше особено тактично от моя страна да ти го кажа така направо.

— Нараних ли те?!

Ейми погледна червените петна по лицето му.

— Проклятие! Съжалявам, Ричард! — Погали с палец бузата му. — Господи! Аз ли направих това?

— Струва ми се, че ще преживея една плесница — изрече тихо Ричард.

Ейми се отдръпна, спомняйки си, че точно преди мобифонът да иззвъни, той се готвеше да ѝ съобщи, че не желае да се ожени за нея. Започна да прибра приборите и чиниите в шкафа, после изтри масата. Чувстваше погледа му върху себе си — наблюдаваше я, където и да се помръднеш, каквото и да направеше.

Когато приключи с подреждането, тя заяви:

— Ще звънна на Роджър Клейбърн сега. Колкото по-скоро приключа с този въпрос, толкова по-скоро ще се приберем в „Уайдеил Хол“.

— Да, сигурно си доста притеснена за чичо си. Ще отида да стъкна огъня, докато си уговориш среща с този Клейбърн. Но държа на думите си, Ейми — ще дойда с теб. И никакви спорове!

Ейми искаше да му извика да се върне, да го попита има ли място в живота му, да му зададе толкова много въпроси, на които отчаяно търсеше отговор. Но какъв смисъл имаше. Беше явно, че

задните му мисли са да инвестира парите си в „Уайдеил Хол“. И кой можеше да го вини за това?

Облегна се уморено върху бюфета, докато набираше номера на Роджър Клейбърн. Както и преди, чака дълго, но никой не ѝ отговори. Тогава реши да замине за Линкълншайър и да дочака завръщането му във фермата. Не можеше да я отбягва вечно, а и скоро щеше да е време двамата с Ричард да се върнат у дома.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Истинска лудост е — да изминеш целия този път до Линкълншайър, когато дори телефонът не отговаря!

Ричард трудно се владееше, осъзнал, че досега не бе срещал друга жена с такива налудничави идеи. Не бе виждал Ейми в подобно настроение — притихнала, с огромна мъка в погледа.

Опита се да анализира ситуацията и стигна до заключението, че тя вече не бе същата, откакто бе разговаряла с Лизи Аберкромби преди половин час. Не се бе опитала да поднови прекъснатия им разговор — пък и той не си спомняше къде бяха спрели точно. Телефонът бе сложил край на обсъждането на тяхното бъдеще.

Съжаляваше, че се наложи той да ѝ разкрие тази тайна. Оттогава бе така мълчалива и Ричард предположи, че това се дължи повече на факта, че е била измамена от стария човек, отколкото, че Джиф Уелдън е гей!

— Добре, какво предлагаш тогава?

Брадичката ѝ не бе повдигната предизвикателно, както обикновено, когато се обърна от прозореца, за да го погледне.

Той потисна желанието си да прекоси стаята и да я придърпа в обятията си, за да я утеши.

— Предлагам да обядваме около дванадесет и после да се обадиш отново на този проклет човек, за да провериш дали не се е върнал при зелките си.

Устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Джейн Уийвър каза, че притежавал цели полета със зеле, а не просто „няколко зелки“.

— Е, все трябва да се върне вкъщи по някое време, ако има толкова голям бизнес. Не може да не отговаря на телефона вечно.

— И какво ще правим до обяд? — Погледът ѝ обходи стаята. — Тук всичко е подредено, огънят е запален.

— Да се разходим — предложи Ричард. — Разходката ще разсее облаците над главите ни. Защо не си вземеш видеокамерата на брега

днес?

Гласът му бе престорено весел.

— Лизи вероятно ще иска да узнае какво представлява това място...

— Забрави — прекъсна го тя. — В „Уайдеил Хол“ няма на какво да се пусне филм.

— Донеси го къщи тогава. Винаги съм искал да бъда един от тези, които досаждат на приятелите си с глупави снимки от ваканциите им, а ти?

— О, Ричард...

За секунда игривите пламъчета се появиха в очите ѝ, после отново погледът ѝ угасна. Ейми сви рамене и се съгласи да отидат на брега.

Вятърът духаше откъм сушата на югоизток. Все още беше много студено. Ейми засне малкото бунгало отвън, после някои от другите малки къщички и две красиви каравани. След това, като се покатери върху изпъкналата скална ивица, тя насочи камерата към Ричард. Той се засмя и отиде до нея.

— Искаш ли един път ти да бъдеш на фокус, а не зад обектива?

Ейми му подаде камерата.

— Използвал ли си друг път подобно нещо?

Погледна го предизвикателно. Този път бе вързала косата си на опашка с тънка морскосиня панделка, преди да излезе, а вечният ѝ жълт шал бе увит няколко пъти около шията ѝ.

Сърцето му затуптя като лудо. Добре, че Ейми не знаеше какво въздействие имаше върху него, когато го погледнеше така. Беше му трудно да се концентрира във визьора на камерата.

— Разбира се. Не всички в Дербишайър живеем в каменната ера. Хайде, прави нещо. Лизи ще бъде разочарована, ако само стоиш там и се усмихваш.

— Искаш развлечение?

Той кимна и отново погледна през визьора.

— Да застана на ръцете си, може би? Или да тичам на място?

— Страхотно... По дяволите!

Изведнъж Ричард я загуби от кадъра и като вдигна глава, установи, че се спуска надолу към морето.

— Хей! — извика след нея. — Тъкмо започвах да свиквам с фокуса.

— Ричард! — започна да му маха с ръка Ейми. — Ричард! Ела тук! Ричард, онези деца отново...

Дотича до него, сграбчи ръката му и го повлече по чакълестия бряг, като се подхлъзваше и олюляваше.

— Господи, Ричард, те са в лодка или нещо подобно! И вятърът ги отнася навътре в морето...

— По дяволите! — измърмори той и пъкна камерата в ръцете ѝ. — Ето! Вземи и това.

Извади мобифона от джоба си и ѝ го даде.

— Обади се на бреговата охрана! — нареди ѝ. — Позвъни на 999! Ще видя какво мога да направя.

— Ричард... — дочу я да крещи след него, докато тичаше към децата, които започнаха да изпадат в паника, забелязали, че са се отдалечили доста от сушата, и че няма начин да се върнат.

В движение съблече якето си. После, като подскачаше от един крак на друг, се освободи от обувките и чорапите си. След това захвърли дебелия си пуловер и джинсите. Когато остана само по слип, се гмурна във вълните и ледената вода секна дъха му.

— Дръжте се! — изкрещя, размахвайки ръце към децата. — Не се плашете!

Почувства, че мускулите му се сковават от студа. „Господи! Само да не се схвана!“ — помоли се мислено.

Някъде зад гърба си отново дочу Ейми да крещи името му. Надяваше се, че е извикала бреговата охрана, защото в този момент се съмняваше, че ще се справи сам, когато цялото му тяло се превръщаше в лед и го обземаше страшна вцепененост.

За миг потъна под водата. Изплува на повърхността, но бе загубил ориентация. Задържа се над вълните и с поглед откри децата. Сега бе по-близо до тях.

Продължи да плува сред ледената вода. Стори му се, че са изминали часове, но вероятно само след няколко минути успя да улови въжето, което висеше от лодката.

Децата бяха напълно облечени. Осъзна колко опасно би било това за тях, ако паднеха в морето. Бяха се изправили, пищяха и му

махаха. Гумената лодка се издигаше над вълните и се люшкаше застрашително насам-натам.

Той мина отстрани, хвана я здраво и извика на децата:

— Седнете! Легнете! Просто стойте мирно!

— Искам при мама... — ридаеше момченцето.

— Седнете! И двамата! Направете, каквото ви казвам! И свалете тези ботуши!

Момченцето сграбчи сестричката си, повали я на дъното на лодката и изхлузи ботушите ѝ.

— Добро дете — измърмори Ричард и обърна глава към брега.

Беше толкова далече. Онова жълто петънце на чакълестия бряг сигурно бе Ейми. Мобилизира всичките си сили и заплува, влачейки лодката зад себе си.

Няколко пъти потъна под водата. Вятърът виеше над вълните, връхлиташе го и го връщаше отново назад в морето. Болката в дробовите му бе непоносима, но Ричард не откъсваше очи от жълтия шал. И тогава започна да му се вие свят, всичко започна да му се вижда двойно, после тройно... четворно...

Стисна зъби. Мислеше си единствено как да върне децата невредими до брега. Дочу вой на сирена, после викове и се досети, че сигурно е наближил сушата. След това видя някакви хора да газят из водата, да поемат лодката и инстинктивно усети, че може да пусне въжето...

Лежеше във водата. Вече не се интересувахе от студа и от вцепенението, което го обземаше. Някакви ръце го влачеха под пепелявото небе — и после нещо вълнено, мокро и пропито с вода го докосна по лицето. Зърна жълто. „Това нейно проклето жълто!“ Опита се да се засмее, но зъбите му изтракаха от студ.

Лицето ѝ, скъпото ѝ малко личице, пребледняло от уплаха, му бе някак непознато без обичайното си весело, самоуверено изражение. Сивите ѝ очи бяха ужасени, не гледаха закачливо и дяволито, както винаги. Никога не я бе виждал такава преди — призрачно бледа. И какво бе направила с косата си — висеше мокра и разчорлена. Беше впила пръсти в раменете му, задържайки главата му над повърхността, докато силни мъже го изнасяха на брега.

Изблъскаха Ейми настрани и един медицински екип от някаква линейка почти го задуши с голямо червено одеяло. Но Ричард

категорично отказа да го откарат в болницата.

Ейми го въведе в малкото бунгало, както бе наметнат с одеялото. Някой внесе дрехите му, събрани от плажа, и после останаха сами.

— Чувствам се като идиот в този вид — измърмори Ричард, застанал на килимчето пред камината.

Тя не бе изрекла нито думичка — нито във водата, самата тя мокра до кръста, докато поддържаше главата му, нито на брега. Не бе проговорила и в линейката, която ги докара до бунгалото.

— Добре ли си, Ейми?

Ейми продължаваше да стои до вратата.

— Да... — кимна тя.

— Хей, предполага се, че би трябвало аз да съм в шок — пошегува се Ричард.

— Ричард! — прошепна тя. — О, Ричард...

Той се усмихна, хвана одеялото с една ръка, а другата протегна към нея.

— Не гледай така трагично. Децата са добре. След като са се измъкнали от водата, за тях това ще си остане страхотно приключение.

— Можеше да загинеш...

Лицето ѝ все още бе бледо и изплашено.

— Видях те да се скриваш под водата...

— Върнах се обаче.

— Не се шегувай с това!

Ейми като че ли изведнъж се оживи.

— За Бога, Ричард... — повиши почти истерично глас.

Изтича към него, все още с мокрото си палто и подгизнал шал, прегърна го и го притисна силно към себе си. Тялото ѝ трепереше цялото.

Той допря устни до косата ѝ и прошепна нежно:

— Ейми... Ейми.

И изведнъж проумя защо бе така измъчена. Кип Уелдън се бе удавил и днешният инцидент в морето сигурно бе събудил отново страшните ѝ спомени. Притвори очи и я притисна силно към себе си, докато престана да трепери. Главата ѝ остана прилепнала към рамото му и Ейми не направи опит да се отдръпне от него.

Внимателно, за да не я обезпокои, Ричард развърза жълтия шал от шията ѝ и го пусна на пода.

— Цялата си мокра. Не трябваше да влизаш във водата.

— Трябваше. Ти беше там... — вдигна лице Ейми.

Той успя да разкопчее палтото ѝ и да го съблече — то също падна до шала в краката ѝ.

— Ще хванеш пневмония с тези дрехи. Приличаш на мокра кокошка.

Ейми се засмя.

— Винаги намираш такива хубави думи!

— Хайде. Съблечи се.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Не искам да се откъсвам от теб.

— Естествено е. Предполагам, че това отново ти е напомнило всичко?

— Напомнило ми е какво? — изгледа го озадачено Ейми.

— Смъртта на Кип Уелдън.

— Ти сигурно се шегуваш?!

— Ейми, разбирам какво трябва да си преживяла.

— Ти разбираш?! — процеди гневно тя, отдръпна се и тръгна към стъпалата. — Нямах ни най-малка представа. Наистина нямах ни най-малка представа, нали?!

— Ейми, върни се! Не тръгвай! Не искам да оставаш сама със спомените, които моето потъване е породило у теб!

— Дори не съм си и помислила за него! — извика през рамо Ейми. — Кип Уелдън бе последният човек, за когото мислех там. Беше ти, Ричард. Ти! Не разбираш ли?

— Ейми... — поклати глава той, смутен от реакцията ѝ.

Тя отвори с трясък вратата.

— Мислех си, че ще те загубя. Изчезваше под водата толкова много пъти... И ако нещо бе станало с теб, какво щеше да остане за мен?

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи, но Ейми сякаш не ги забелязваше.

Гледаше го втренчено и довърши съкрушено:

— Обичам те, Ричард Бодън. Но теб не те е грижа, нали? Ти ме виждаш като застраховка срещу скапания ти заем за възстановяване на

„Уайдеил Хол“ и това е всичко, което означавам за теб!

— Ейми... не... — изтръгна се само от гърлото на Ричард.

Стори му се, че умира и се възнася в рая — Ейми му бе признала, че го обича.

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Добре — изрече тя надменно. — Ще бъда застраховката ти. Ще се омъжа за теб. По всяко време — където и да е. Посочи деня. Иди при чичо ми и уговорете нещата. Това е, което искаш, нали? И това е единственият ти начин, за да притежаваш „Уайдеил Хол“! Купчина камъни — добави саркастично. — Купчина камъни за „мъж от камък“.

— Ейми... Ейми...

Ричард не вярваше на ушите си. Не можеше да повярва, че тя го приема по друг начин, освен като приятел. Опита се да изрече подходящите думи, но преди да успее, Ейми се разрида.

После излезе от стаята, хлопна вратата след себе си и той чу стъпките ѝ по стъпалата, докато тичаше към спалнята си. Хлопна се друга врата и малкото бунгало потрепери.

Ричард остана като замаян няколко секунди, после захвърли червеното одеяло върху дивана и се наведе да вземе джинсите си. Погледна ги бавно, после вдигна глава към тавана и си представи Ейми сама в стаята и обляна в сълзи, защото се бе страхувала, че ще го загуби.

Решително захвърли джинсите си към отсрещната стена.

„Времето за колебание свърши!“ — каза си, прекоси с едри крачки стаята, отвори вратата и хукна нагоре по стълбите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми беше седнала на нисък тапициран стол пред огледалото на тоалетката. Обърна се рязко, когато той нахлу в спалнята ѝ.

Ричард очакваше, че ще я завари цялата в сълзи и трепереща в мокрите си джинси, а не само по сутиен и бикини да сваля грима си. Джинсите, пуловерът, чорапите и обувките ѝ бяха разхвърляни по пода.

— Върви си! — изрече тя сухо. — Трябва да се приведа в приличен вид, за Бога. Между другото, няма да е лошо и ти да сториш същото. Слиповете са добре за любовници, но когато става дума за брак по сметка...

— Ейми! Нека не започваме всичко това отново.

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

— Не си ли дошъл тук затова? Да започнем нов спор?

— Не.

Тя хвърли салфетката в кошчето до тоалетката и го погледна.

— Защо тогава? Защо си тук? Спалнята ти е от другата страна. Предлагам ти да се обърнеш и да я намериш, господин Бодън.

— Мислех, че си разстроена — разтвори ръце Ричард. — Затова те последвах... Е, поне това е една от причините.

— Да се надяваме, че втората е по-основателна от първата — отговори Ейми и отвори малка позлатена пудриера. — Ау? На плашило приличам!

Продължи да се оглежда в огледалото, като очевидно го чакаше да излезе от стаята ѝ или да ѝ даде прилично обяснение защо е нахълтал така.

Той пристъпи и застана до гърба ѝ.

— Каза, че ме обичаш... — изрече с усилие.

Ейми го погледна в огледалото и се намръщи. Все още имаше следи от сълзи по лицето ѝ, очите ѝ бяха влажни, а носът ѝ зачервен.

— Мразя да те виждам такава.

— Мислиш ли, че на мен ми е приятно да се гледам *такава*? — отвърна гневно тя. — Някои момичета могат да трогнат мъжките сърца, като се обливат в сълзи, но на мен ми подпухват очите и носът ми почервенява!

— Тогава ще е по-добре да не те разстройвам никога повече, защото едва ли бих могъл да закусвам и да гледам подпухналите ти очи и зачервения ти нос прекалено често.

— Много смешно!

— Не бих могъл да ти причиня това.

— Какво? — попита Ейми и започна да разресва косата си с четка.

— Да те разстройвам толкова много.

Четката ѝ замръзна във въздуха и тя поклати глава.

— Виж — поде делово. — Аз искам „Уайдеил Хол“ да се ремонтира или каквото там трябва да се направи, а ти искаш гаранция. Окей, имаш я. Казах, ще се омъжа за теб и няма да се отметна от думата си. Грабни ме, докато ти се удава тази възможност, Ричард, ако схващаш какво имам предвид.

Ричард скръсти ръце пред гърдите си, загледан в блестящата ѝ тъмнозлатиста коса.

— Схващам какво имаш предвид — рече тихо. — Няма да ми се предложиш отново на поднос, нали?

— Определено, не. Ще има други кандидати, които ще ме вземат, ако ти не ме искаш.

— Искам те...

— Докажи го тогава — подхвърли студено Ейми.

— Да докажа, че те искам?

— Аха!

Очите му се присвиха. Запита се какво ли си бе наумила.

— Единственият начин да го докажа, е да ти го кажа.

— Или да ми го покажеш...

Ейми остави четката и се завъртя към него.

Той задържа погледа си върху лицето ѝ — далече от оскъдната ивица лъскава дантела, прикриваща гърдите ѝ. Не можеше да пренебрегне обаче тези съблазнителни рамене, нито дълбоката, изкусителна трапчинка на шията ѝ.

— Облечи си нещо — изръмжа Ричард. — За Бога...

Обърна се, за да потърси нещо, с което да я наметне. Върху леглото имаше някакъв халат. Сграбчи го и го разтвори пред нея.

— Ето! Покрий се.

Ейми не му обърна внимание и остана на мястото си с изправено стройно тяло и дълги бедра. После се завъртя бавно.

— Облечи ме сам, ако голотата ми те притеснява.

— Притеснява ме! — процеди той и ѝ наметна халата.

Но преди да се отдръпне от нея, тя отново се обърна с лице и се приближи на опасно разстояние.

— Ейми! Не! — простена Ричард.

— Прегърни ме...

— Прегръщам те, за Бога...

И против волята си, той правеше точно това. Дланите му се плъзгаха върху копринената материя от рамене надолу към талията ѝ.

— Искам те под кимоното...

Ейми хвана ръцете му и ги постави върху голия си гръб.

— Кимono? — повтори Ричард, борейки се със съвестта си и най-вече с тялото си, пламнало от желание. — Звучи много по-секси отколкото халат, не мислиш ли?

Тя постави ръцете си върху раменете му.

— Хей, опитвам се да те прелъстя, но ти въобще не ми помагаш.

— Няма да стане!

Ричард се стегна и се отдръпна от нея.

— По дяволите, Ейми...

Гласът му бе напрегнат от желание, но бе и решителен.

— Не сме дошли тук за това. Не мога... не мога да се възползвам от теб.

Погледна я в очите, изпълнен с копнеж, но в отговор видя само насмешка.

— Ти ме желаеш?

— Да, желая те, а също искам и да се оженя за теб.

— Тогава защо не опитаеш, преди да купиш? — рече саркастично Ейми.

— Не го прави евтино. Недей, Ейми!

Тя се повдигна на пръсти и допря устни до неговите.

— Все още не си ме убедил, че наистина ме желаеш.

С огромно усилие на волята Ричард я отблъсна от себе си и прошепна:

— Долу каза, че ме обичаш, Ейми. Но това не е обич. Ти се подиграваш с чувствата ми към теб.

В очите ѝ проблеснаха пламъчета.

— И какви са чувствата ти към мен?

— Обичам те и те уважавам. Не ти ли е достатъчно?

Ейми бавно затвори кимоното и се прикри. После завърза колана му на кръста си и отиде до прозореца.

Ричард осъзна, че би бил истински глупак, ако отхвърлеше това, което тя му предлагаше. Съжали, че бе откровен до грубост с нея. Прекоси стаята и застана зад гърба ѝ — толкова близо, че усети мириса на море в косата ѝ и лекия ѝ, изкусителен парфюм. Тя бе стара и мъдра като вълните на океана; тя бе свежа и млада като утрото. Тя бе неговият ден и нощ, слънцето и луната; тя изпълваше мислите и сърцето му със смеха си и с упоритата си практичност.

Сложи длани върху раменете ѝ и почувства как напрежението ѝ се стопява.

Ейми отпусна главата си назад и косата ѝ докосна пръстите му. Ричард пристъпи още по-близо до нея. Тя хвана едната му ръка, проверя я под кимоното си и я постави върху голата си гърд. Кожата ѝ бе по-мека от коприна. Гръдта ѝ се напрегна и връхчето ѝ започна да набъбва от желание.

Ричард сведе глава и се сгуши зад извивката на ухото ѝ, докато устните му се опияняваха от топлината на нежната ѝ шия, на ключицата ѝ, докато бавно я обръщаше с лице към себе си, за да потъне в сладката забрава на обещаващите ѝ устни.

Останаха така дълго, притихнали. Тишината обаче трябваше да се наруши.

— Тук свършва, Ейми — промълви той. — За днес поне.

— Не — прошепна тя. — Тук започва, Ричард. Не можем да се върнем назад сега.

Ричард някак си успя да събере сили, за да отдръпне ръката си от гърдите ѝ. Усети потреперването ѝ. Тъмнотлатистата ѝ коса бе разпиляна около лицето ѝ, сивите ѝ очи горяха жадно като на тигрица, преследваща плячката си.

— Защо? — попита Ейми. — Защо не ме искаш?

Той обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Трябва ли да го казвам на глас? Твърде рисковано е. Бихме могли да сложим началото на нов живот — в теб, любов моя.

— Бебе?

Погледът ѝ стана замечтан. Ричард кимна.

— Не мога да поема такъв риск, Ейми. Не мога!

— Дойде с мен тук и не си помислил да вземеш... нищо със себе си? — усмихна се лукаво Ейми.

— По дяволите! Не. Не възнамерявах...

— В колежа, в Щатите, непрекъснато ни повтаряха да не оставяме нещата на случайността.

Той се засмя.

— Никога не съм бил в колеж.

— А аз никога не оставям нещата на случайността. Винаги си нося проклетите „неща“ в чантата — както ни учеха — но и никога не съм имала възможността да ги използвам.

— Ейми... какво говориш?

— Никога не съм ги изваждала и изхвърляла после, Ричард. И чантата ми е до леглото.

Беше се свила на кълбо, опряла гръб до голото му тяло. Той бе праметнал ръката си през талията ѝ и дланта му лежеше върху бедрото ѝ.

„Така трябва да бъде винаги — помисли си лениво Ейми. — Така трябва да бъде, когато някой те обича...“

А Ричард я обичаше.

Този факт бавно проникваше в съзнанието ѝ, докато лежеше в топлите му обятия на широкото и удобно двойно легло — *той я обичаше.*

Бавно се обърна по гръб. Мислеше, че Ричард е заспал, след като бе преминала бурята на страстта им.

Не беше заспал обаче. Бе се подпрял на лакът върху възглавницата до нея. Взираше се в лицето ѝ.

— Люби ме отново — измърка Ейми. — Това със сигурност беше нещо много специално, господин Бодън.

— Не! — отвърна той, но очите му се усмихваха, когато докосна с устни нейните.

— Не? Не ти ли беше хубаво? — попита тя, макар да знаеше какъв ще бъде отговорът му.

Изражението му стана сериозно.

— Беше нещо толкова съкровено... Но, Ейми, скъпото ми момиче, трябваше да ме предупредиш...

— Ако го бях сторила, нямаше да ме докоснеш, преди да се оженим, нали? — Тя допря пръсти до устните му. — Не е кой знае какво...

— Девствеността не е „кой знае какво“?!

— Приятелките ми в колежа щяха да ме побъркат от подигравки, ако узнаеха, че ми липсва опит. Трябваше да се преструвам, за да си мислят, че съм като тях. Затова и носех тези презервативи със себе си.

— Заблуди ме...

— Но беше хубаво, нали, Ричард?

— Беше хубаво. Можеш да ми вярваш.

— Тогава, нека да го направим отново!

— Нека първо поговорим за сватбата.

— Колко трябва да се чака тук, в Англия?

— От благоприличие или иначе?

— Иначе. Искам да се омъжа за теб. Хареса ми това, което направи с мен.

Ричард въздъхна дълбоко.

— Недей, моля те! Не го прави по-трудно, отколкото е.

— Уплаших се, когато ти въобще не спомена думата „обич“.

— Затова ли промени отношението си към мен? Защо изведнъж станавме почти непознати?

— Беше преди Лизи да се обади... Говорехме за „Уайдеил Хол“ и ми се стори, че тъкмо се готвеше да ми съобщиш, че си се отказал...

— Мили Боже, момиче! Какво те накара да си помислиш това?

— Попитах те дали си променил решението си и ти отговори: „Не искам...“ и после телефонът иззвъня и не можахме да си довършим разговора.

— И ти наистина си повярвала, че не те искам? Господи, Ейми! Как си могла да допуснеш такова нещо?

— Но ти каза...

— Почакай да ти обясня. Разтревожих се за теб, когато излезе сама да се срещнеш с Джейн Уийвър снощи, и малко прекалих с напътствията си. Тази сутрин съжалявах. Исках да ти се извиня. Исках да ти кажа, че не възнамерявам да те притисна натясно в ъгъла, че не възнамерявам да те превърна в съпруга, която иска позволение за всяко свое действие от мъжа си. Ейми, скъпото ми момиче, обичам те такава, каквато си сега, а не такава, каквато бих могъл да те направя. Ясно ли ти е?

— И нямаше да кажеш, че не ме искаш?

— По дяволите! Не! Ейми! Остани такава, каквато си. Противоречи ми. Спори с мен. Но никога не ме напускай.

— Нямам подобно намерение.

Тя се сгуши до него и обви ръцете си около топлото му тяло.

— Трябва да се размърдаме, обаче.

Подпря се с лакти върху гърдите му, повдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Защо? Къде ще ходим?

Ейми погледна будилника на нощното шкафче.

— Един и половина е. Обещах на Лизи, че ще се обадя на чичо Джиф, не помниш ли?

— По дяволите! Забравих за стария.

— Може ли да му кажа, че ще се женим?

— Разбира се! Това може да разсее малко тревогите му.

— После ще отидем да потърсим Роджър Клейбърн, нали?

Ейми стана от леглото и го погледна умолително.

— Как бих могъл да ти откажа, когато изглеждаш толкова страхотно?!

От небето се изливаше пороен дъжд и чистачките на ландровъра едва смогваха да избършат предното стъкло.

— Предполагам, че от това расте зелето на Роджър Клейбърн — рече мрачно Ричард.

— Щеше ми се да се бе обадил по телефона — отвърна Ейми.

— Вероятно е разбрал, че си по следите му.

— Но защо ще ме отбягва? Какво би могъл да крие? Искам само да намеря Кити.

— Има една възможност, за която не си помислила. Ами ако Кити се е върнала при него след смъртта на Кип? Може би се е омъжила за него и той сега не иска семейното му блаженство да се преобърне с главата надолу от някаква малка любопитна американка.

— Ако Кити се е омъжила за него, защо тогава не вдига „блажения“ му телефон?

— Има логика в това. Да се надяваме, че ще намерим някого, като пристигнем.

— Хейпни Енд... Странно име — промърмори Ейми, докато проучваше картата върху коленете си. — Ще свием вляво на следващата отбивка.

— Да. Запомних го. Знаех си, че няма да имам мира, докато не отидеш до къщата — независимо дали Роджър Клейбърн ще е там или не.

— Говориш така, като че ли съм истинска напаст.

— Ще ми се да сме у дома и да правим планове за сватбата, вместо да обикаляме тези подгизнали и мрачни полета със зеле.

— Наближаваме разклонението, отбелязано на картата.

— Да, любов моя, зная.

Поеха по тясно шосе, което като че ли не водеше никъде. След около една миля обаче, сред обширните площи, засети с пролетно зеле, изникна самотна къща.

— Мисля, че намерихме убежището на твоя човек — каза Ричард, като намали скоростта.

— Какво безрадостно място — потрепери Ейми. — Слава Богу, че не дойдох сама.

— Този дъжд и свъсеното небе нямаше да ти помогнат, нали? — подметна той.

— Дано да си е вкъщи.

Ричард сви по един черен път — очевидно единственият начин да се стигне до къщата.

— Не се забелязва никакво осветление наоколо.

— По дяволите! Тук наистина е злоещо.

Ландровърът се движеше без проблеми по неравния терен и скоро приближиха къщата, която отблизо изглеждаше още по-призрачна. Част от прозорците на втория етаж бяха със затворени капаци, а

вратата на някаква миниатюрна пристройка висеше само на едната си панта. Нямаше никакви признаци на живот.

— Ще отида до входната врата — рече Ейми, — но няма да влизам вътре, обещавам.

— Ще дойда с теб — отсече Ричард.

Тя за пръв път не му се противопостави. Излезе от колата, вдигна яката на якето си и изтича до къщата. Нямаше градина — просто море от кал и бурени. Когато стигна до една пътека, направена от дузина напукани и изпочупени плочи, се спря и изчака Ричард да я настигне.

— Какво има? — попита той.

— Виж... Розов храст, до вратата. Сред цялата тази пустош — един малък, закърнял розов храст.

— Няма да издържи в тези плевели.

Ейми запристъпя предпазливо. Злокобна малка табелка висеше от голите клонки на храстчето. Тя се наведе и я взе. Върху нея имаше избледняла снимка на бяла роза, но надписът бе заличен от времето. Непонятно защо, по гърба ѝ преминаха вледеняващи тръпки. Изправи се и изтича към предната врата.

Почука силно.

— Хей! Ще изплашиш нещастния човек, ако е вътре — подвикна ѝ Ричард.

— Не ме е грижа. Мразя вече това място. Просто искам да поговоря с него и да се махаме.

— Тук няма никой, Ейми.

Тя продължи да блъска нервно по вратата.

— Какво прави той? Защо не иска да говори с мен? — сви ръцете си в юмруци и захлопа още по-силно.

После останаха сред тишината на дървената веранда, която не можеше да ги предпази от силния дъжд. Небето потъмняваше и нищо не нарушаваше реда на природата.

Внезапно мобифонът на Ричард започна да пиука.

— Какво по дяволите...

— Всичко е наред.

Ричард извади мобифона от задния си джоб. Обаждаше се Лизи Аберкромби и той изглеждаше разтревожен, докато слушаше.

— Какво има? — прошепна Ейми.

Ричард я накара да замълчи с жест.

— Трудно те чувам, Лизи — рече после в слушалката. На открито сме. Сигналът не е добър.

Апаратът прачеше, но Лизи очевидно бе повишила глас и изведнъж думите ѝ достигнаха до Ейми: „Джиф... сърдечен пристъп...“

— О, не! — проплака тя.

— Прибираме се у дома, Лизи — говореше Ричард на икономката. — Направи това, което е казал лекарят. Ще пристигнем преди полунощ.

Ейми го гледаше втренчено, докато той прибираше мобифона.

— Чичо Джиф... той не е...

— Джиф е получил сърдечен пристъп.

Ричард я хвана за ръка и двамата хукнаха обратно към колата.

— Дънкан Уорд е починал преди един час. Чичо ти е бил с него. Лизи твърди, че е неутешим. Сърцето му не било понесло мъката.

— О, Ричард... А аз говорих с него малко преди това... Разказвах му за женитбата ни и всичко останало.

— Хайде, скъпа. Влизай вътре.

Ричард я изчака да се настани на седалката, после заобиколи ландровъра и седна зад волана.

— Почакай малко — извика Ейми, когато той включи двигателя.

Отвори чантата си и затършува из нея. Надраска набързо нещо върху гърба на един плик, който бе намерила.

— Добра идея — похвали я Ричард. — Да оставиш бележка на Роджър Клейбърн, означава, че ще трябва да я прочете, когато евентуално се прибере. Не може да не я забележи.

Тя изскочи от колата, изтича до предната врата и напъха плика в пощенската кутия. Не можеше да направи нищо повече в момента.

Роджър Клейбърн после бе забравен в бързината да стигнат до бунгалото и да съберат багажа си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко дни бяха изтощителни за Ейми. Трябваше да се организира погребението на Дънкан и да се посещава Джиф в болницата. Сърдечният пристъп не бе толкова силен, но чичо ѝ бе остарял значително, откакто го бе видяла за последен път. Отчаяно настояваше да го изпишат от болницата и лекарят бе на мнение, че може би за него ще е по-добре да се прибере в „Уайдеил Хол“, тъй като в болничната обстановка направо се топеше.

Ейми придружи Джон Греъм с колата, за да доведат Джиф къщи. Когато на връщане завиха от шосето и минаха покрай къщата на Дънкан Уорд, чичо ѝ тихо се разрида. Ейми почувства как и нейните очи се навлажняват. Беше объркана, не знаеше как да реагира. Смутено сложи длан върху ръкава на Джиф Уелдън и изрече съчувствено:

— Съжалявам, чичо Джиф...

Той изтри лицето си с носната кърпичка.

— Беше ми приятел...

След като знаеше за връзката на чичо си с Дънкан, Ейми не намери подходящи думи за утеха. Той криеше истината от нея и тя не посмя сега да го разстройва допълнително, като му признае, че е научила неговата тайна. Между нея и чичо ѝ винаги бе съществувала някаква невидима бариера, но едва след смъртта на Дънкан ѝ бе станало ясно, защо я бе отпратил от „Уайдеил Хол“ преди години.

Запита се дали Кейт и Марти са знаели, когато са я осиновявали.

Джиф настоя да присъства на кремацията на Дънкан. Всички го придружиха — Ейми и Ричард, Лизи и Джон Греъм. Те бяха семейството, което Дънкан бе имал, според Джифърд Уелдън.

Седмица след погребението Ейми почувства, че нещата се нормализират, и започна да се интересува от плановете на Ричард за сватбата им през август. И двамата не искаха да протакат нещата. „Уайдеил Хол“ имаше крещяща нужда от реставриране, а времето продължаваше да взема безмилостния си дан от старата къща.

Един ден Ейми отново бе вперила поглед в портрета на Барбара Уелдън.

— Занемарил съм имението — дочу гласа на Джиф Уелдън зад гърба си.

Обърна се.

— Невинаги забелязваме какво става около нас, чичо.

— Тактично изречено, дете — усмихна се мрачно той. — Истината обаче е, че не се интересувах достатъчно от него и то сега ми го връща.

— Ричард ще се погрижи всичко да е наред.

Ейми пак погледна портрета над камината и той проследи погледа ѝ.

— Тя постъпи правилно — рече сухо. — Замина си, докато можеше.

— Чудя се какво ли е станало с нея? — попита внимателно Ейми.

— Не зная и не ме е грижа. Бях доволен, че се отървах от нея.

— Значи си се развел?

— Защото ме напусна. Нямах право да си тръгне по такъв начин. Накара ме да приличам на глупак.

Тя остана шокирана от горчивината в гласа му, но много повече от неговата присъда. Нямах и следа от страдание в думите, които изрече, дори не спомена, че е бил съкрушен, когато съпругата му го е напуснала. Като че ли никога не я бе обичал. И къде ли се появяваше Дънкан в цялата тази история. Сигурно Джиф Уелдън не би се оженил за Барбара, ако бе имал връзка с адвокатата по това време.

— Няма ли да е по-добре портретът да не стои там? Все още ти напомня за нея.

— Портретът остава на мястото си.

Чичо ѝ се втренчи с невиждащи очи в картината, после рязко се обърна.

— Не трябва да се омъжваш за Ричард Бодън, Ейми! Може би сгрехих, като те тласнах към него.

Думите му ѝ подедържаха като леден душ и първата ѝ реакция бе гняв. „Наистина ли си мисли, че може непрекъснато да ми издава заповеди, и то съвсем противоположни. Нима е така безчувствен да си въобразява, че ще се омъжи за Ричард само заради парите му?!“ Ейми бързо овладя раздразнението си и отговори спокойно:

— Искам да се омъжа за Ричард. Обичам го.

— И не го правиш просто заради „Уайдеил Хол“?

— Не. Не съвсем. Признавам обаче, че в началото...

В белезникавите му очи се появи кратко пламъче.

— Има и други риби в морето.

— Но ти искаше златна рибка за мен, чичо Джиф. А наоколо няма чак толкова много, нали?

Джифърд размърда нервно рамене.

— Не зная какво имаш предвид, скъпа Ейми. Но сега, след като сте уточнили датата на сватбата — ами, не съм сигурен, че е най-правилното нещо за теб.

— Искаш да се отрека от думата си? Да проваля надеждите на Ричард? Мислех си, че си му приятел.

— Ейми! Разбираш всичко погрешно. Това, което казвам, е, че може би ще бъдеш по-добре с някого на твоите години. По-млад.

— Ричард е само с тринадесет години по-възрастен от мен. По дяволите, та той не е престарял!

— Не зная. Наистина не зная... — поклати замислено глава Джифърд Уелдън.

— Чичо Джиф, казах ти, че обичам Ричард. Повярвай ми, зная какво правя и няма да се омъжа за Ричард, просто защото той може да ремонтира „Уайдеил Хол“. Не бих се омъжила за човек, на когото не държа, а аз наистина държа на Ричард. Датата за сватбата ни е определена и Кейт и Марти ще пристигнат от Америка. Доволни са от избора ми, макар и да не са го виждали. Кейт ми пишеше в последното си писмо, че толкова много съм й била разказвала за Ричард, та вече имала чувството, че го е познавала цял живот.

— Добре, дете. Добре — отвърна нетърпеливо старецът и понечи да тръгне към кабинета си.

После се поколеба за миг и се обърна.

— Ейми, моля те, отложи сватбата за известно време. Заради мен. Моля те, скъпа!

— Не! — отвърна тя отвратена.

— Ейми, имам чувството, че това не е най-правилното решение...

Ейми вирна брадичка.

— Това е твой проблем, чичо Джиф. Няма да отложa сватбата!

— Тогава няма да взема нито пени повече от проклетите му пари!

Старецът я изгледа свирепо и заситни към кабинета си.

Беше студен, макар и слънчев ден в Лондон и Катрин Блейк намери уютно местенце в парка „Сейнт Джеймс“, за да може малката Ким да храни патиците. Катрин бе приклепнала до дъщеря си край водата и от време на време се озърташе. Той закъсняваше, но вече бе свикнала с това.

За Марк Пауъл времето не означаваше нищо. Ако бе погълнат във фотографските си занимания, нищо друго не го интересуваше, а днешната среща си я бяха уговорили по средата на миналата седмица. Може въобще да бе забравил за нея, но Катрин не се развълнува особено много от тази мисъл. Бе решила да не се обвързва вече с никого. А и разликата в годините им я притесняваше. Той беше на двадесет и две, а тя с четири години по-възрастна. На всичко отгоре, имаше и дъщеря.

Но все пак, Марк Пауъл не ѝ бе напълно безразличен. От онази вечер, когато я посети в апартаментата ѝ със снимките от „Уайдеил Хол“ се бяха виждали няколко пъти — обикновено в присъствието на Ким, но веднъж сестра ѝ бе останала при детето и двамата с Марк отидоха на театър. Харесваше го. Беше добър за компания. Знаеше как да говори и се интересуваше от работата ѝ.

Наближаваше дванадесет. Едва ли щеше да дойде. Трябваше да се срещнат около единадесет и петнадесет.

Ким се обърна от водата, протегнала малките си ръчички за още трохи, за да ги хвърли на патиците.

— Дай мамо.

— Няма вече, скъпа.

Катрин се наведе, взе детето и тръгна към количката.

— И не си ми оставила нито трохичка да хвърля и аз на патиците? — прозвуча зад гърба ѝ гласът на Марк.

Погледна го.

— Вече се бях отказала да те чакам и щях да се прибирам.

— Познаваш ме, Кит, скъпа, никога не мога да следя часовника.

— Не съм ти „Кит, скъпа“!

— Ще помогне ли, ако кажа, че съжалявам?

Харесваше плътния му баритон с шотландски акцент, но днес нямаше да я умилюва с това.

— Можеш да си спестиш шотландската интонация. Знаеш как да използваш чара си, когато поискаш, но при мен няма да мине.

— Но до края на деня съм напълно свободен.

— За съжаление, аз не съм. Ким трябва да обядва. Аз също.

— В някои заведения има и високи столове за деца на масите — предложи той.

— На Ким ѝ е студено.

— А Кит-Кат е в лошо настроение — засмя се Марк.

— Не ме наричай така! Казвала съм ти и преди — не искам да ме наричат по друг начин, освен Катрин.

— Но *той* те е наричал Кити. От тебе го зная. Тя вдигна рязко глава.

— Кип ме наричаше Кити, защото ме обичаше. Наричаше ме Кити, защото звучеше добре заедно с Кип. Кип и Кити! Кип и Катрин не беше същото — или поне така казваше той.

Катрин се усмихна замечтано при този спомен и добави:

— А сега съчетанието е Ким и Кити — и в момента няма място за мъж в живота ми! Окей?

Марк пусна тежката си фотографска чанта на земята и протегна ръка към нея.

— Хей! Прости ми, моля те? Макар че не зная какво точно направих, за да те разсъдя.

— Закъсня. Три пъти поред закъсняваш, а и вече се изморих да стоя и да те чакам.

— Заради работата ми е...

— Аз също работя — напомни му тя. — А и единственият ми свободен ден ми е твърде скъп.

— Не си била отново в Дербишайър между другото, нали?

Катрин го изгледа косо.

— Защо питаш?

Той сви рамене.

— Защото не си беше у вас последния уикенд, когато те търсих.

— Заминах да видя леля си по крайбрежието. Не че това те засяга...

— Мисля си, че мога да отида отново там. В Дербишайър. Какво ще кажеш за един уикенд в „Хоукууд Армс“?

— Защо?

— Без причина. Просто бях любопитен, това е всичко.

— И защо ми е да ходя там отново?

— Заради момичето — момичето, което е пуснало обяви за теб в целия Линкълншайър и в Норфолк.

— Досещам се какво иска. Да намери детето на Кип, сигурна съм. Те са я накарали — родителите на Кип в Америка — да ме открие. Не мога да рискувам да разберат за внучката си. Може да се опитат да ми отнемат Ким.

Марк се намръщи.

— Няма ли право поне да знаят за Ким?

— Няма никакви права — процеди тя. — Затвори си устата, Марк. Не искам неприятности.

— Изглежда приятно момиченце тази Уелдън.

— Да. Но не е чак „момиченце“. Чух, че щяла да се омъжва след два месеца. Изпратих коректури от статията на Джиф Уелдън и му се обадох, за да го предупредя. Говорих с икономката, знаеш каква е — не спира да приказва. От нея научих всичко за сватбата. Старият господин Уелдън е получил сърдечен пристъп, но сега е добре.

Очите на Марк се присвиха.

— Сърдечен пристъп?

— Ммм. Виж, Марк, наистина трябва да тръгвам. Имам час за фризьор в три.

— Не мога да те убедя да дойдеш с мен в Дербишайър следващия уикенд, така ли?

Катрин поклати глава.

— Не. За нищо на света. Не мога да рискувам. И Марк...

— Да?

— Не споменавай нищо за мен, ако видиш момичето. Обещай ми. Казах ти истината онази вечер, защото ти имах доверие.

— Забравено е. Нито думичка няма да излезе от мен за миналото ти. Но кога ще те видя отново?

— Имаш телефона ми. Обади се.

Марк Пауъл остана загледан след нея, докато тя се отдалечаваше с детската количка по тревата между дърветата. После бавно извади смачканото писмо от джоба си и впери очи в него, като се чудеше защо не ѝ бе казал, че старият Уелдън му бе писал. Писмото бе изпратено до него от „Хоукууд Армс“ и не трябваше да го препрочита, за да си припомни съдържанието му.

„Въпросът е важен“ — пишеше старият.

Но би могъл да пренебрегне това спешно съобщение. Запита се каква полза щеше да има да се рови из миналото сега. Но не искаше ли точно това през цялото време? Не беше ли отишъл точно заради това в „Уайдеил Хол“? Да открие Джифърд Уелдън и да го накара да си плати за миналото — за това, което бе сторил на него и на майка му?

Като се сети за майка си, настанена удобно в Шотландия в малката си спретната къщичка, и финансово осигурена до края на живота си, Марк си помисли, че може би е време да скъса с миналото, време да прости. Все пак бе любопитен. Писмото на Джифърд Уелдън го бе развълнувало. В края на краищата, той му бе баща.

В разговора си с Катрин преди малко я бе попитал дали семейство Уелдън нямат право да узнаят за внучката си. Не беше ли по същия начин лицемерно от негова страна да скрие от Джифърд Уелдън факта, че има син?

Старият очевидно подозираше нещо. И Марк знаеше, че няма друг избор, освен да отиде на тази среща — независимо от резултата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лизи Аберкромби, днес си в странно настроение. Какво става с теб, за Бога?

Когато не намери икономката в кухнята сутринта, Ейми бе тръгнала да я търси и я откри в зимната градина.

— Нищо не става с мен!

Лизи се бе извърнала настрани и удряше яростно димящия огън с някаква пръчка.

— Е, какво, няма ли да говориш с мен?

— Аз говоря с теб.

— О, да! Когато ти рекох: „Добро утро, Лизи“, ти ми отговори. Но на обичайните неща, като: „Добре ли си?“ и „Слънцето днес не е ли прекрасно за края на април?“, ти само измърмори под носа си и ме гледаш сърдито. С какво съм се провинила? За Бога, кажи ми!

— Престани с това „за Бога“, госпожице Ейми! Повторих ти десет хиляди пъти. Джиф Уелдън не обича да чува подобни изрази.

— Чичо Джиф го няма. Като че ли е изчезнал от лицето на „Уайдеил Хол“ тази сутрин. Да не сте водили пак словесни престрелки? Затова ли се цупиш?

Лизи хвърли пръчката в огъня и сложи ръце на хълбоците си.

— Словесни престрелки! Да, би могло да се каже „престрелки“, ако искаш да бъдеш учтива. Наговорих му някои неща, а в отговор получих само обиди.

— Обиди! — Ейми се разтревожи. — О, Лизи, не може да бъде! Разкажи ми! Ако чичо Джиф е бил нелюбезен с теб...

— Нелюбезен! Ха!

Лизи отметна глава и щеше да се обърне отново, ако Ейми не я бе задържала с ръка.

— Лизи, довери ми се. Зная, че не е лесно да се живее с него. Всъщност, и аз съм непрекъснато в конфликт с чичо Джиф. Изглежда, че след като е планирал бъдещето ми с Ричард, сега пък иска да отменя сватбата.

— Какво? — зяпна от изненада Лизи.

— Точно така, Лизи. Обясни ми, моля те, какво става. Вече нищо не мога да проумея.

— На мен ли го казваш. Тази сутрин ми наговори, че не съм била нищо повече от една стара свадлива жена, и да не съм си пъхала носа в работите му, защото съм била само една прислужница, а прислужниците лесно се сменяли.

— Лизи! Не!

— Да, госпожице Ейми. Това ми каза.

Икономката извади от джоба на престилката си голяма бяла носна кърпа. Издуха шумно носа си, после изтри ъгълчето на едното си око.

— Влезе пушек от огъня в окото ми... — опита се да се усмихне, но видът ѝ бе и комичен, и тъжен, и напълно смутен.

— Хей! Ела на пейката. Хайде да си побъбрим, а?

— Приказките няма да помогнат.

Лизи прибра кърпата си и неохотно последва Ейми. Седнаха една срещу друга в двата края на пейката, извита във формата на полумесец.

— Защо чичо Джиф се е държал така отвратително? Какво го е накарало да бъде такъв, Лизи?

Възрастната жена подсмръкна.

— Има среща с някого тази сутрин. Споменава ли ти е?

Ейми се намръщи.

— Не. Не ми е казвал нищо.

— Онзи противен млад човек с фотоапарата, дето непрекъснато летеше над имението с хеликоптера си.

— О, не!

— Да. Вярно е. А ти знаеш какво е мнението ми за него. Непоправим грубиян, когато се появи последния път с онази симпатична Катрин Блейк. Не си ли спомняш как обикаляше наоколо самодоволно и важно? Наблюдавах го от прозореца на втория етаж как оглеждаше собственически къщата. Истински крадец — крадец с взлом. Плаче за затвора.

Ейми се опита да се засмее.

— Лизи, едва ли е гангстер или нещо подобно.

— Но е разпуснат и раздърпан човек, този Марк Пауъл.

— Носеше скъпи дрехи — отбеляза Ейми. — Въпреки че трябва да си призная, не ми се понрави якето му на червени и бели карета.

— На мен не ми хареса целия — натърти Лизи навъсено.

— Но защо ще идва? Чичо Джиф спомена ли ти? И защо е тази потайност? Не виждам смисъл да го крие от мен?

— Старият прави всичко на своя глава. Откакто Дънкан Уорд почина, Джиф сякаш наследи някои от чертите на приятеля си. Адвокатът беше коварен и лукав стар дявол. Правеше, каквото си поискаше, за всичко.

— Двамата са си били lika-прилика, Лизи. Чичо Джиф винаги иска нещата да стават, както той каже. И той е мъчен човек.

— Заслужавали са се един друг. Това е всичко, което мога да кажа...

Икономката замлъкна, осъзнала, че е изрекла повече, отколкото трябва.

— Всичко е наред, Лизи. Ричард ми разказа за чичо Джиф и Дънкан. Щеше ми се да знаех истината още от началото.

— Не исках въобще да я научаваш, момичето ми. Нямах представа как ще я приемеш...

— Бях шокирана, но не можем да избираме кого да обичаме, Лизи. То просто става. Мразя обаче, когато е скрита истината като купчина боклук под килима.

Лизи поклати посивялата си глава.

— Никога няма да ги разбере двамата — Дънкан и Джиф — докато съм жива!

— Вече е свършило — рече ѝ утешително Ейми. — Опитай се да бъдеш търпелива с чичо. Адвокатът сигурно му липсва ужасно. Вероятно трябва да сме доволни, че започва да проявява интерес към живота отново — макар и Марк Пауъл да е човек, когото и двете ненавиждаме, Лизи.

— Можеш да го повториш, момиче.

— Вероятно чичо Джиф иска още снимки на „Уайдеил Хол“. Трябва да има някакво просто обяснение за появяването на Марк Пауъл тук днес. Хей, в колко часа ще дойде? Може би трябва да го посрещна?

— О, той да идва тук? Поне не и в началото. Момчето е отседнало в „Хоукууд Армс“. Джиф ми каза, че няма да искат обяд.

Джон Греъм ще го закара до Хоукууд с колата, а после двамата ще обядвали някъде. Точно тогава се ядосах и му заявих, че ако очаква да им приготвя нещо за ядене по-късно през деня, когато се върнат, няма да го направя, ако не ме предупреди навреме.

— И тогава чичо Джиф ти наговори...

— Че съм свадлива стара жена и така нататък и да внимавам какво правя, защото съм само една прислужница — най-низша от низшите.

— О, Лизи! — Ейми взе ръцете на икономката. — Лизи, той е толкова сприхав напоследък без никаква причина. Опитай се да не му обръщаш внимание.

— На теб ти е лесно. Скоро ще се измъкнеш от ноктите му. Ще се омъжиш за Ричард Бодън и ще отидеш да живееш в Хатън ин дъ Деил. И тогава какво ще стане с мен?

— Чичо Джиф ще продължи да има нужда от теб — увери я Ейми. — Не му позволявай да разбере, че те е разстроил. Окей?

— Щом ти го казваш.

Лизи най-после успя да се засмее и двете заедно тръгнаха към къщата.

Джифърд Уелдън облече палтото си, сложи си ръкавиците и погледна към портрета на Барбара над камината в хола.

— Твой син е, окей! Кой би могъл да сбърка тези очи — презрително изрече той и в погледа му гореше омраза, докато крачеше към вратата.

Когато стигна до нея се обърна и погледна портрета отново.

— Все пак трябва да се убедя, че в него има и частица от мен!

Джон Греъм ги откара — стария мъж и младия фотограф — в една странноприемница близо до блатата над прохода „Блекторн“, където те обядваха, поговориха час-два и после потеглиха за „Уайдеил Хол“.

Ейми бе на двора и тъкмо се качваше на велосипеда си, когато видя черната кола да минава през централния портал. Джон Грѐм паркира, слезе от шофьорското си място и заобиколи, за да отвори задната врата за Джиѳ Уелдън.

Фотографът сам си отвори вратата и излезе.

— Здравсти! — махна с ръка на Ейми.

Тя успя да се усмихне.

— Радвам се да те видя отново, господин Пауъл.

Марк Пауъл тръгна към нея.

— Да не би да се опитваш да избягаш? Точно, когато аз пристигнах?

Лицето ѝ бе напрегнато.

— Не знаех, че ще идвате тук. Лизи току-що ми каза, че двамата с чичо Джиѳ ще обядват навън.

— Бих искал да поговоря с теб, преди да се върна в Лондон.

— Предполагам, че ти се удаде случай.

— Отиваш на някое хубаво място, нали?

— Просто ще покарам велосипед. Казах на Ричард, че може да отида и до каменоломната му, за да я разгледам.

— Да, човек трябва да държи на обещанието си!

В думите на Марк нямаше злоба. Не искаше да я отчужди от себе си. Бе се досетил защо е извикан в „Уайдеил Хол“. Джиѳърд Уелдън подозираше нещо. Няколко пъти тази сутрин му бе намекнал завоалирано за бившата си съпруга, бе споменал също за Ейми и наследството ѝ.

— Не е само заради обещанието! Интересно ми е.

Ейми се насили да се засмее непринудено и се качи отново на велосипеда.

Марк Пауъл пусна в действие целия си чар. Знаеше, че гласът му е най-силното му средство, тъмните очи също.

— Наистина трябва да те видя. Когато бях тук миналия път, не се разбрахме твърде добре, нали?

Ейми го изгледа така, сякаш искаше да проникне в душата му, и той леко се смути.

— Господин Пауъл — изрече тя, пренебрегвайки умолителната нотка в погледа му, — не мисля, че двамата имаме какво повече да си кажем!

По-честно и прямо момиче не бе срещал. Вътрешно се измъчваше, защото само той знаеше отмъстителните намерения, довели го тук. Изведнъж престана да се харесва.

Мисълта му заработи бързо. Нежните погледи и умолителния глас нямаше да му помогнат ни най-малко с нея.

— Добре. Двамата се мразим истински, но все пак имаме много общи неща.

— Не мисля така — отвърна ледено тя.

Подкара велосипеда и го остави, преди разговорът им да завърши, а зад него се разнесе пискливият гласец на Джифърд Уелдън:

— Господин Пауъл, трябва да влезем вътре.

Марк се обърна и тръгна редом със стареца.

— Защо носиш фотоапарата си? — попита го той, когато влязоха в хола.

Марк сви рамене.

— Навик, предполагам. Рядко ходя някъде без него.

— Ще отидем в кабинета ми. После ще позвъня на Лизи Аберкромби да ни донесе чай.

Марк се подразни от начина, по който Уелдън третираше прислугата си.

— За мен не, благодаря. Няма да се бавя. Трябва да се връщам в хотела и да събера нещата си.

Последва го в тъмния малък кабинет, чиито прозорци гледаха към розовата градина.

— От това ще стане страхотна снимка... През лятото, когато розите цъфнат, контрастът между тях и тези мрачни каменни стени ще е изключителен.

Уелдън седна зад бюрото си, облегна се назад и се усмихна тъжно.

— Страхувам се, че на моите години не забелязвам вече красивото. Но ти имаш таланта на артист, момчето ми. Тези снимки, които направи в „Уайдеил Хол“ през зимата, бяха много добри.

„Много добри — помисли си Марк. — Не е много щедър на комплименти старецът.“ Снимките бяха отлични. Сред сковаващия студ на зимата той бе открил мистицизма и красотата в старите камъни, които късаха сърцето му. Беше се влюбил в старинната къща от пръв поглед — от небето над „Уайдеил Хол“. Едва на земята обаче

бе открил, че къщата имаше и сърце — хората, които я обичаха. И точно тогава плановете му бяха започнали да се разпадат.

Не искаше да стои затворен в кабинета, в аскетичното малко помещение. Копнееше да бъде навън, в градината, да настройва обектива си, да запечата на филм напъпващата зеленина на тези пролетни листа, острите връхчета на бодлите и малките пъпки на розите.

— Седни. Искам да поговоря с теб — някак раздражително му рече Уелдън.

Марк отиде до зеления кожен фотьойл и потъна в него.

— Разсейвам се, когато видя нещо, заслужаващо да се снима.

Старецът направи гримаса.

— Мислиш, че моите рози си заслужават?

— Всеки път, когато идвам тук, откривам нещо ново, нещо, което искам да отнеса със себе си. Виновен ли съм, че намирам „Уайдеил Хол“ така пленителен?

Джиф Уелдън впери замислено поглед в ръцете на фотографа.

— Имаш ръце на художник — каза той и протегна своите. — Имаш същите ръце като моите някога — преди артритът да ги превърне в изкривени, ненужни израстъци.

— Бил си хирург. Сигурно е било трудно да се откажеш от подобна кариера.

— Откъде знаеш, че съм хирург? Не съм ти споменавал.

„Времето на криеница и малки играчки май отмина“ — помисли си Марк. Цяла сутрин го правеха. Старият Уелдън го подпитваше за произхода му и Марк му отвърщаше със заобикалки, като повдигаше въпроса за Ейми, всеки път, когато успееше. Но Джиф Уелдън отклоняваше всичко, свързано с миналото му. Изглежда се интересуваше единственото от това на Марк.

— Майка ми ми каза — отговори Марк, като премери добре хвърлянето на бомбата.

Старият започна да диша накъсано.

— Може да си го научил от всекиго наоколо — измърмори той, като отпусна ръце върху бюрото. — Вероятно Ейми ти е казала при последното ти посещение. Или онази репортерка, макар че внимавах какво говоря с нея.

— Майка ми ми каза — повтори Марк бавно и отчетливо. — Моята майка е била твоя съпруга, господин Уелдън. Хайде да говорим направо. Знаеш много добре, защо ме помоли да дойда днес тук!

Джиф Уелдън изрече хрипливо:

— Ти все още ме наричаш „господин Уелдън“, обаче не...

— Не очаквай някога да те нарека „татко“! — изсмя се безцеремонно Марк Пауъл. — Ще бъде лицемерие, нали? Баща е човек, който се грижи за децата си. Бащата е личност, която синът може да взема за пример и да му се възхищава.

Джиф Уелдън сякаш се смали в големия си кожен стол.

— А ти не можеш да направиш това, така ли?

— Не мога да те уважавам. Не мога да уважавам човек, допуснал майка ми да води такъв живот, след като се е развел с нея!

— Не знаех за теб... — смънка едва чуто старецът. — Нямах дори представа, че е била бременна, когато си тръгна от „Уайдеил Хол“...

Изминаха няколко секунди, преди Марк да заговори.

— Защо мама те напусна? Какво толкова лошо си й сторил, че никога не ми спомена за теб, докато не пораснах достатъчно, за да напусна дома ни? Уелдън поклати бавно глава.

— Не... не мога да ти кажа това...

Марк Пауъл се изправи на крака.

— Трябва да ми кажеш! — процеди той и пристъпи към бюрото му. — Как бих могъл да започна да те разбирам, ако не зная какво се е случило?

— Най-добре е да не знаеш нищо...

Джифърд Уелдън притвори очи изтощено и облегна главата си на стола.

Марк удари с юмрук по бюрото.

— Кажи ми! Имам право да зная.

Лека усмивка изкриви устните на стария.

— Не. Трябва единствено да знаеш едно — сега съм убеден, че ти си мой син.

— Какво искаш да кажеш с това, стар дяволе? — гневно извика Марк.

Уелдън отвори очи.

— Ще трябва да поговоря с Барбара, но не искам да я виждам или срещам отново.

— Тя също няма да поиска да те види, бъди сигурен. Знаеш ли какъв бе животът ѝ с Дерек Пауъл — мъжът, за когото се омъжи, след като бе изоставена сама и с бебе на ръце? Не ѝ беше лесно преди двадесет години. Обществото не бе така либерално настроено като днешното.

— Сама взе това решение. Можеше да остане в „Уайдеил Хол“.

Марк поклати глава.

— О, не. Нещо тук я е изплашило — не е могла да преживее нещо. Предпочете живота си с онази пияна пародия на мъж, който я биеше и я държеше без пари до последния си ден, отколкото да бъде тук, с теб.

Очите му се присвиха.

— Ще открия това нещо! Ще преобърна земята и небето, за да открия какво си ѝ сторил — какво чудовище си бил.

Уелдън въздъхна.

— Не бях чудовище, но ако толкова искаш да знаеш, ще трябва да попиташ нея. Аз със сигурност няма да ти кажа. А най-добре ще е да не научаваш какво се случи между Барбара и мен — повярвай ми.

Марк пхна ръце в джобовете на джинсите си.

— Двама глупаци — измърмори той. — Това започвам да си мисля за вас. Някакъв спор? Кавга? Глупаво недоразумение, при което никой не е искал да отстъпи? Защото, ако е това...

— Не! Не беше нещо толкова просто. Отказвам да ме подлагаш на разпит. Беше нещо, което не можеше да се изглади никога, повярвай ми и го забрави.

Джифърд немощно стана и се олюля.

— Сега трябва да се изясни само едно нещо — и това е бъдещето на „Уайдеил Хол“. Знаеш сигурно, че съм направил завещание, в което оставям всичко на Ейми, нали?

Марк преглътна с усилие. Нямахте да бъде лесно.

— Да.

— След всичките тези години, не мога просто така да ѝ кажа, че няма да получи нищо.

— Разбирам това...

— Но дължа на майка ти... и на теб да поправа нещата.

Марк понечи да каже нещо, но старият човек го спря с жест.

— Остави ме да довърша. Появи се тук с цел. Не беше просто съвпадение, когато пристигна през онзи ден с Катрин Блейк, нали?

— Да. Въртях се над имението с хеликоптера отдавна. Това беше единственият начин. Трябваше сам да видя какъв е залогът.

— Затова се промъкна през задната врата. С помощта на Катрин Блейк. Тя знае ли?

— Какво?

— Знае ли, че си мой син? Довери ли й се? Похвали ли й се? — нетърпеливо сипеше въпросите си Уелдън.

— Катрин няма представа за истинския ми интерес към „Уайдеил Хол“.

— Господ знае защо, но ти вярвам.

Джифърд Уелдън въздъхна, заобиколи бюрото и отиде до вратата.

— А сега ще те помоля да си тръгнеш. Трябва да остана сам, да обмисля следващата си стъпка. Разбираш ли?

Марк не се помръдна.

— Нищо не можеш да направиш сега — отвърна. — Със сигурност го проумяваш, нали? Не можеш да лишиш Ейми от наследство, особено след като ще се омъжва за онзи от каменоломната, за да възстанови старата къща.

— Ти имаш пари! — изкриви злобно устни Уелдън. — Ще ремонтираш имението.

Марк остана ужасен от безчувствеността му и се ядоса не на шега.

— Не можеш просто да нареждаш на хората да правят това или онова! — избухна той. — Хората имат чувства. Ейми е дошла чак от Америка, за да се грижи за теб. Не можеш да я третираш като поредната слугиня!

— „Уайдеил Хол“ е моя собственост и мога да правя с него, каквото си поискам. Думите на Джифърд бяха студени и добре пресметнати. — Ако поискам да променя завещанието си, ще го направя.

— О, не... Не съм съгласен с това...

— Нямах избор, момчето ми. Не ми пука какво мислиш. Като мой син, ти си единственият с права над „Уайдеил Хол“.

— Ами Ейми?

— Ако толкова се вълнуваш за нея, защо не постъпиш, както би постъпил всеки истински мъж?

Марк го изглежда озадачен.

— Не разбирам какво намекваш...

— Решението е съвсем просто. Ожени се за момичето. Така и двамата ще имате „Уайдеил Хол“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми се чувстваше щастлива, докато се връщаше с велосипеда си от каменоломната в Хатън ин дъ Деил. Ричард я бе развел сред прашните варовици и оголени скали и тя се бе запознала с почти всички работници. Трогна я гордостта в гласа му, когато я представяше като „момичето, което ще ми стане съпруга“. Ричард ѝ бе предложил да я върне в „Уайдеил Хол“ с ландровъра след половин час, но Ейми бе предпочела разходката с велосипеда.

Докато въртеше бавно педалите, минавайки покрай малката къщичка на Дънкан Уорд с миниатюрната градина пред нея, която сега се събуждаше за живот, Ейми се запита какво ли ще стане с постройката. Чичо ѝ Джиф не бе споменавал, че ще я даде отново под наем, но може би бе прекалено скоро да се очаква от него някакво решение. Трябваше обаче да се побърза, защото от квартирантите можеха да се изкарат малко допълнителни пари към тези, които Ричард възнамеряваше да вложи в имението.

По клоните на дърветата от двете страни на лъкатушещия път вече се забелязваха свежи зелени листа, които процеждаха лъчите на пролетното слънце. Ейми вдишваше с наслада чистия въздух и се опитваше да не мисли колко сърдит бе чичо ѝ преди няколко дни, когато я убеждаваше да отложи сватбата си с Ричард.

Напоследък не можеше да го разбере, но се опитваше да извинява настроенята му. Смъртта на Дънкан Уорд бе тежък удар за него. Вероятно бе потиснат и самотен. А може би се тревожеше, че тя много скоро ще го напусне, за да стане съпруга на Ричард. Но Лизи щеше да бъде в „Уайдеил Хол“ и да се грижи за него. Джон Греъм — също. Пък и Ейми не отиваше на края на света — Хатън ин дъ Деил се намираще на не повече от десет минути път с кола.

„По дяволите! — мина ѝ през ума. — Ричард ще ме настигне, ако продължавам да се мотая така.“ Бе спирала вече няколко пъти — да погледа зелените живи плетове, агънцата, които пасяха по стръмните хълмове, да послуша пролетната песен на коса. Видеокамерата бе в

ръцете ѝ почти през целия следобед. Трябваше да зареди батерията ѝ довечера, да прехвърли филма на видеокасета и да го изпрати на Кейт и Марти в Америка.

Наближаваше моста над Истън и погледна към върховете на дърветата, които почти закриваха стария параклис от пътя. Ричард бе изпратил работници там преди няколко седмици и нещата напредваха чудесно. Реши, че ще има достатъчно време, за да погледне набързо как върви ремонтът. Подпря колелото на едно дърво до моста, за да го забележи Ричард, ако минеше оттам с ландровъра, и изтича пъргаво по тревистия наклон към параклиса.

Днес мястото бе безлюдно. Мъжете работеха предимно в събота и неделя, когато Ричард можеше да е там и да ръководи ремонта. Постройката все още представляваше само скелет, но отпадъците бяха изхвърлени и площадката отново имаше приятен вид. По-голямата част от стените бяха възстановени с оригиналните камъни — почистени, разбира се — и сградата започваше отново да прилича на параклис.

Вътре Ейми внимателно се запромъква между кашони с плочи за пода и палети с плочи за покрива, между дълги дъски и няколко тежки дъбови врати, обвити с найлон. Погледна нагоре. Водонепромокаема, пропита с битум мушама бе здраво закрепена над надлъжните и наклонени покривни греди и вътре не проникваше достатъчно светлина.

Внезапно нещо просветна.

Ейми стреснато премигна и се обърна.

— Кой е там?! — изкрещя.

Над главата ѝ, в отдалечения ъгъл на параклиса, където някога бе бил олтарът, се дочу глас:

— Ейми? Ти ли си?

— О, по дяволите!

Този глас, чут веднъж, не се забравяше. Не можеше да се сбърка меката шотландска интонация на Марк Пауъл.

— Господин Пауъл? Марк? Какво правиш там?

Ейми тръгна към предната част на параклиса и се спря, когато два крака в черни джинси и кожени ботуши се промушиха през отвора над галерията. Скоро пред нея застана в цял ръст и техният собственик — Марк Пауъл — с фотоапарат, увиснал на гърдите му.

— Какво лошо има в това да се използват стълбите? —
подхвърли тя, за да прикрие изненадата си, че го вижда тук.

— Стъпалата само привидно са здрави. Подпрени са и трябва да
бъдат заковани. Нищо не ги държи. Затова се проврях през отвора.
Навсякъде е същото — всичко е оставено недовършено. Трябва да
внимаваш къде стъпваш и какво пипаш. Работниците ви се нуждаят от
як контрол, ако ме питаш...

— Никой не те пита, господин Пауъл — тросна се Ейми. — Но
ако настояваш да си пъхаш носа и да надничаш в неща, които не те
засягат, тогава не можеш да се оплакваш, че си се наранил, нали?

— Не искам никой да бъде наранен — отвърна той. — Затова те
предупредих. Окей?

— Чичо Джиф позволи ли ти да идваш тук?

— Загатна ми, че мога да пообиколя и да направя малко снимки,
преди да си тръгна за Лондон довечера.

Тя направо засия.

— Заминаваш! Толкова скоро?

— Не е твърде ласкателно за егото ми, че така въодушевено
приемаш моето заминаване.

Марк изтупа праха от пуловера и панталона си, после провери
дали фотоапаратът е невредим. Ейми присви рамене.

— Защо пък да се вълнувам какво правиш?

— Защо наистина?

— Свърши ли работата си с чичо ми?

Той наклони тъмнокосата си глава на една страна.

— За съжаление, не.

— Ау!

— Ейми! Не е лесно...

— Не е необходимо да ми казваш защо си дошъл. Щом чичо
Джиф иска да си има своите малки тайни, нямам нищо против.

— Едва ли е „малка тайна“!

— Виж какво, закъснявам. Трябва да вървя.

Ейми не искаше да стои тук и да разговаря с него. И макар да бе
любопитна защо чичо ѝ проявяваше интерес към този млад човек,
изведнъж почувства, че това може да се окаже нещо, което не би
желала да узнае.

„Дали чичо Джиъ не се е ориентирал към Марк като заместник на Дънкан?“ — мина ъ през ума. Тази мисъл накара стомаха ъ да се свие, но тя реши, че е от глад. Не искаше да е друго. Нямаше основание да бъде съдия. Хората имаха право на свой собствен избор, що се отнасяше до интимната връзка. Преди бе възприемала хомосексуалността като нещо нормално, но сега, когато това „нормално нещо“ бе така близо до дома ъ, май щеше да ъ се наложи да преосмисли принципите си.

Отправи се към изхода, но Марк я застигна, хвана я за ръката и извърна към себе си.

— Хей, какво има? Защо бягаш от мен?

— Не бягам... Просто ме пусни, моля те?

Пръстите му незабавно се разтвориха.

— Ейми... Наистина трябва да поговорим. Има нещо, което трябва да знаеш, разбираш ли?

Той сбърчи чело и прокара нервно ръка през гъстата си коса.

— Господи, толкова е трудно! Не зная как да ти го кажа, но...

— Не се и опитай — отвърна Ейми. — Съвсем очевидно е какво става. Предполагам ще ми съобщиш, че ще се нанесеш в къщата на Дънкан Уорд.

— Дънкан Уорд? Кой, по дяволите, е Дънкан Уорд?! — зяпна изненадано Марк.

— О, хайде. Не се прави, че не знаеш!

— Никога не съм чувал за него.

— Странно...

Тя се обърна и побягна. Чувстваше, че трябва да се махне от него. Не можеше да понесе да чуе истината.

Марк я настигна отново и отново я завъртя с лице към себе си.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита тихо.

— На мен? — опита се да се засмее Ейми.

— Просто ме изслушай, моля те? Изслушай ме две минути.

Желанието ъ за съпротива се стопи.

— Добре. Цялата съм в слух. Но не очаквай да разбере. Може да съм с широки възгледи, но...

— Твоят чичо е мой баща — изрече бавно Марк.

Устата ъ остана отворена, но Ейми не издаде нито звук, гледайки го с разширени от изненада очи.

— Съжалявам. Знаех, че няма да е лесно. Но по-лошото следва.
Не можеше да избяга — краката ѝ сякаш бяха залепнали за пода.

— Старият мръсник иска да се ожени за теб — продължи той. — Можеш ли да повярваш? Страх го е да ти признае, че съм негов наследник, а и не иска да те нарани. Затова неговият изход от тази каша е да се оженим двамата и заедно да наследим „Уайдеил Хол“.

Ейми бе напълно замаяна и не можеше да повярва на ушите си.

— Кажи нещо! За Бога, кажи нещо!

— Как? — прегракнало промълви тя. — Как може да ти бъде баща? Та той не може да прави любов с жена?

— С жена?! — повтори ужасен Марк. — За какво, по дяволите, намекваш?!

— Чичо Джиф! И Дънкан Уорд... — смънка неловко Ейми. — Те бяха...

Замълча, неспособна да продължи, и съжаляваше, че въобще бе започнала. Но всичко се бе случило толкова бързо, просто не бе имала време да помисли.

— Проклятие! Не! — стисна очи Мрак и се облегна на стената. — Не! Не!

— Марк, моля те, успокой се. Ако се опиташ да помислиш логично...

— Логично ли?!

Марк отвори очите си. Бе пребледнял като смъртник.

— Та той е мой баща! — процеди през зъби. — А ти ми казваш, че е гей, нали?!

Ейми кимна мълчаливо.

Измина цяла минута в тишина, после Марк изрече приглушено:

— И ти си си помислила... Ти всъщност си си помислила, че аз може би...

Тя кимна отново.

— Ти си кучка! Ти си проклета кучка!

— Марк, недей!

Ейми вдигна ръце, за да се предпази, но беше твърде късно.

— Ще ти покажа аз! — изсъска той. — Ще ти покажа, че не съм такъв, за каквото си ме взела!

Сграбчи я за раменете, придърпа я грубо към себе си и устните му се впиха в нейните в яростната целувка.

Ейми се бореше и риташе, и се извиваше, и крещеше, но Марк бе много по-по-силен и тя нямаше никакви шансове да вземе връх в схватката.

И тогава се чу шум, наподобяваш шума на връхлитащ бик. Марк Пауъл я пусна и бе отхвърлен настрани като парцалена кукла.

Ейми също полетя назад и се приземи върху една дълга греда. Когато дойде на себе си, установи, че Ричард и Марк ожесточено се боричкаха. Извика им да спрат, но не я чуха или пък не искаха да я чуят. Тя се изправи и застана помежду им, като се опитваше с всички сили да ги раздели.

Марк Пауъл загуби равновесие и залитна. Ричард я хвана яростно за раменете и я изтласка до стената.

— Стой там! — нареди й. — И не се приближавай, докато не ти кажа...

Думите му заглъгнаха, тъй като Марк Паул се появи зад гърба му, вкопчи се в него и когато Ричард се обърна, Марк го удари с юмрук по брадата.

Ричард се просна на пода. Ейми осъзна, че до този момент той не бе нанесъл нито един удар на по-младия мъж. Когато Марк се приближи отново към него. Ричард скочи на крака и като се завъртя рязко, го удари със свит юмрук. Марка падна. Ричард го сграбчи за пуловера и започна да го разтърсва.

Ейми, останала без дъх, се бе облегнала върху стената. Шумът от боричкането кънтеше из параклиса. Тя вдигна глава и видя, че ангелът Гейбриъл е поставен в една висока ниша встрани от олтара. Вероятно строителите бяха направили това бързайки, защото стълбата все още бе там и като че ли подпираше алабастровата скулптура да не падне.

Ейми простена, като забеляза, че биещите се мъже се търкаляха по пода съвсем близо до едва закрепената стълба.

Втурна се към тях с вик:

— Внимавайте... стълбата...

Но те не бяха в състояние да я чуят, обзети от бойна ярост. Озърна се за нещо, с което да прекрати боя. До стената имаше една метла с дълга дръжка. Грабна я с намерение да я провере между тях и да ги поукроти.

Марк нанесе нов силен удар на Ричард. Ричард политна назад. От носа му рiekна кръв и той се удари точно в стълбата. Долната й част

се отмести встрани, а горната се блъска в Гейбриъл. Ангелът се олюля напред-назад, напред-назад, а стълбата се плъзна покрай стената и тупна върху пода.

Ричард погледна нагоре. Гейбриъл падаше. Ейми изпищя. Марк Паул се хвърли напред, за да изтласка противника си от пътя на падащия ангел. Но тежкото тяло на Ричард устоя, почти не се помръдна и Ейми видя как ангелът падна точно върху мъжа, за когото възнамеряваше да се омъжи.

Ейми седеше до главата на Ричард, като се опитваше да спре кръвта, която шуртеше от дълбоката му рана. Марк Паул също притискаше разреза върху рамото му, откъдето стърчеше забито като кама парче алабастр. И двамата чува воя на сирената едновременно и се спогледаха над изпадналия в безсъзнание Ричард.

— Ще ни намерят — рече Ейми. — Обясних им подробно къде се намираме.

— Слава Богу, че мобифонът му работеше.

Лицето на Марк бе мъртвешки бледо, изцапано с кръв и цялото охлузено.

След секунди се появи медицинският екип.

— Какво стана? — попита жената, която караше линейката.

Ейми изгледа Марк, преди да ѝ отговори:

— Параклисът е в ремонт. Една стълба не бе закрепена добре, плъзна се и събори ангела...

— Бихме се — обади се тихо Марк. — Вината е моя.

— Губи много кръв — констатира лекарят.

— Ще се обадя по радиото да предупредя колегите, че се нуждаем от кръв.

— Той е нулева група, плюс.

Ейми извади от джоба на Ричард една малка карта.

— Винаги я носи. Написал е кръвната си група на нея.

Жената бързо я погледна.

— Карта на кръводарител.

— Откъде знаеш, че я носи? — попита дрезгаво Марк.

Ейми го изгледа продължително.

— Ще се омъжвам за него. Забрави ли? — Гласът ѝ бе напрегнат.
— Зная всичко, което е необходимо за него. Обичам го.

Марк се изправи и олюлявайки се, се отдалечи до стената.

— Може би трябва да отидеш при него и да го успокоиш? — предложи жената в масленозелена униформа на Ейми. — Не можеш да направиш нищо повече тук в момента. Пригответи се да дойдеш с нас, с линейката.

— Ричард ще се оправи ли?

— Ще получи възможно най-добрите грижи. А и ние пристигнахме доста бързо.

— Но главата му...

Ейми преглътна сълзите си, готови да потекат отново.

— Опитай се да не се тревожиш — докосна ръката ѝ жената.

Ейми осъзна, че наистина не можеше да помогне с нищо повече на бъдещия си съпруг и потътри крака към Марк.

— На Ричард няма да му е приятно, че призна на лекарите за боя ви — рече му унило. — И за теб няма да е добре.

Той вдигна бавно глава и я погледна.

— Какво искаш да кажеш? Че няма да е добре за мен, ако умре ли?

— Не говори така...

Сълзите се стичаха свободно по бузите ѝ, но изведнъж Ейми откри, че не може да мрази Марк Пауъл. Той се бе опитал да спаси Ричард, забелязвайки, че ангелът полита към него.

— Съжалявам... Господи, звучи така банално!...

Гласът му заглъхна и устните му започнаха да треперят. Тя сложи ръка върху рамото му. В този момент Марк изглеждаше така състарен и уязвим, както Джифърд Уелдън, когато Дънкан почина. За нея вече нямаше съмняваше, че наистина е син на Джиф Уелдън. След като бе свалил високомерната си маска, приликата между двамата бе огромна.

— Не мога да понеса мисълта да живея без Ричард — проплака тя. — О, Марк, какво ще правя?!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Представляваха малка тъжна групичка в чакалнята на болницата — Ейми, Лизи Аберкромби, Джон Греъм и Марк.

Всяка секунда се струваше цяла вечност на Ейми, докато очакваха новини за Ричард. Сълзите ѝ бяха пресъхнали. Лизи седеше до нея и стискаше ръката ѝ. Останалите се опитваха да водят някакъв разговор, но всеки път, когато се дочуеха стъпки по коридора, в стаята настъпваше напрегнато мълчание.

Марк Пауъл бе неспокоен и непрекъснато сновеше от прозореца до стената и обратно.

Джон Греъм му предложи да се поразходят около болницата. Беше студена пролетна вечер, но навън все още бе светло.

— Добра идея — изрече Лизи, като хвърли злобен поглед към Марк.

Щом останаха сами, тя попита Ейми:

— Какво въобще прави този фотограф тук? Ако не беше той...

— Недей, Лизи. Не обвинявай Марк. Мисля, че и двамата с Ричард изпитваха удоволствие от схватката... докато Гейбриъл не падна. Марк се опита да отмести Ричард, но...

Гласът на Ейми секна нещастно и тя потърси носната си кърпичка.

— Този проклет ангел! И след толкова труд над него! — измърмори икономката.

Ейми се усмихна бледо.

— Гейбриъл вероятно се е опитал да ги спре да не се бият заради мен — прошепна съкрушено.

Лизи седна върху ниския диван и впери поглед в нея.

— Ти наистина го обичаш, нали?

Ейми също я изгледа дълго и настойчиво.

— Съмнявала ли се някога?

— Мислех си, че просто си се поддала на плановете на чичо си. В края на краищата, няма друг начин да се спаси „Уайдеил Хол“, нали?

Парите на Ричард са необходими — неотложно.

— Може би така е било в началото. Даже се шегувах с теб, когато разбрах за налудничавия заговор между Ричард и чичо Джиф...

— Да, госпожице Ейми, така беше. — Лизи поклати сивата си фризирана глава. — Не допусках, че наистина ще решиш да се омъжиш за него. После обаче приятелството ти с Ричард Бодън сякаш стана нещо съвсем естествено. Ти не го намрази, както някои момичета биха направили. Искам да кажа, беше доста глупаво Джиф да си въобрази, че ще те принуди да се омъжиш по този начин... особено в днешно време.

— Мисля, че се влюбих в Ричард от първия миг, когато го видях. О, Лизи, той е най-добрият, най-прекрасният мъж, когото съм срещала...

Ейми се разрида и се изправи на крака.

— Не издържам да чакам повече! Трябва да узная какво става.

Отвори врата и хукна като в мъгла по коридора. Блъсна се в нещо бяло и две ръце я задържаха. Вдигна очи и разпозна лекаря, който бе приел Ричард в болницата.

— Ричард... къде е той? Как е? — промълви. — Чакаме тук от часове и никой не ни казва нищо...

— Добре е. Хайде да се върнем в чакалнята и ще ви кажа всичко, което зная.

— Лъжете! Не е добре, нали? Просто ме заблуждавате, за да ме успокоите!

— Докторе! За Бога, позволете й да го види. Ще се побърка от притеснение! — чу гласа на Лизи зад себе си.

— Окей. Елате с мен. Много е отпаднал обаче. Не си спомня какво се е случило, но ще се оправи. Ще трябва да остане тук един-два дни.

— В съзнание ли е...

Ейми почувства световъртеж и залитна леко. Лизи я сграбчи, за да я задържи да не се строполи.

— Хей! Внимавай.

Тя сложи длан на челото си.

— Добре съм, Лизи. Тази седмица ми прилошава няколко пъти. Може би съм пипнала грип или нещо подобно... Наистина ли ще мога да го видя? — обърна се отново към лекаря.

— Да, наистина.

Лизи ги придружи до вратата на стаята и остана в коридора.

— Няма трайни увреждания — рече докторът на Ейми, преди да влязат. — Но една почти прерязана вена на рамото на господин Бодън ни попритесни. С нея се заехме спешно. Това ще ни отнеме по-дълго време, но ще видите, че утре ще изглежда значително по-добре. Има късмет, че физиката му е отлична.

Когато часовникът удари десет, Джиф Уелдън се вбеси. Нямахше причина всички да се втурнат към болницата, защото Ричард бил паднал от някаква си стълба. Поне така му бе обяснила Лизи, но като познаваше склонността ѝ да преувеличава, се съмняваше, че на Ричард едва ли му има нещо повече от цицина на главата.

Седеше в просторния хол, когато пристигнаха. Беше гладен и сърдит.

— Знаете ли колко е часът? — кимна многозначително към старинния часовник.

— Лягай си, дете — обърна се Лизи към Ейми. — Аз ще се оправя с него. Свикнала съм с настроенятията му.

Думите на икономката го разгневиха още повече.

— Може да остане! — изрева той. — А ти по-добре си намери прилично извинение. Нито съм ял, нито пил нещо, откакто излязох с този фотограф сутринта!

Лизи въздъхна, съблече палтото си и като го преметна върху ръката си, тръгна към кухнята.

— Ще ти приготвя сандвич и какао — рече му през рамо.

— Мъжът се нуждае от ядене. От истинско ядене!

— Добре, но няма да го получиш. Ще ти се наложи да се задоволиш със сандвич. Днес не ми е до глезотии.

Ейми се приближи до чичо си.

— Ричард претърпя тежка злополука — рече му тихо.

— Злополука! Подутина на главата! Къде бяхте? Искам да зная — мръщеше се той.

— В болницата.

— Пфу!

Той я отблъсна от себе си и Ейми се олюля.

— Хей! Достатъчно!

Лизи застана пред него и размаха заплашително пръст.

— Остави момичето на мира! Изживя доста тревоги.

Но Джиф Уелдън бе прекарал дълги часове в лошо настроение и очевидно нямаше намерение да миряса.

— Заедно сте в този заговор! — изрева отново той. — Търсите си само претекст, за да се измъкнете и да се забавлявате!

— Чичо Джиф, не видя ли линейката?! — изхлипа Ейми.

— Нищо не съм видял! Нищо!

— А не чу ли сирената?

Тя почти се разплака, но това не го трогна. Всички щяха да плачат не след дълго, защото бе решил, че няма да им се размине поведението тази вечер. И имаха наглостта да му задават въпроси! Това бе неговата къща и нямаша право да му задават никакви въпроси. Нямаха право да излизат и да го оставят сам.

— Можеше да ми потрябва колата — изръмжа навъсено. — И какво щях да правя? Да обикалям из имението и да търся Джон Греъм — така ли? Да търся мъж, тръгнал на разходка с вас. Да се забавлявате, нали?

— Чичо Джиф! О, чичо Джиф! Как можеш да си помислиш подобно нещо?!

По бузите на Ейми се стичаха сълзи и Лизи понечи да я прегърне.

— Аз се нуждая от внимание! — изкрещя й Джифърд Уелдън и се удари по гърдите с юмрук. — Аз, жено! Ти си прислужницата — не помниш ли? Ти си тази, която получава заповедите. И не го забравяй!

— Старче! — изсъска Лизи и поведе Ейми към стъпалата. — Отдръпни се от пътя ми!

— Уволнена си! Махай се от къщата ми, Лизи Аберкромби!

— С удоволствие! — изкрещя в отговор икономката. — Дай ми само пет минути да събера багажа си.

Когато влязоха спалнята, Лизи отведе Ейми да седне на леглото, после се върна до вратата и я залости.

— За всеки случай, да не нахълта старият мечок — промърмори. — До гуша ми дойде от него. Казвам ти, госпожице Ейми. До гуша ми

дойде от променливите му настроения и след като се ожениш, ще си потърся друго място.

Ейми беше пребледняла като платно.

— Лизи, никога не съм го виждала такъв...

— Казах ти какъв беше онзи ден, нали? И става все по-лош. Сега пък се нахвърли и върху теб, но аз няма да му позволя да те тормози. Привикнала съм с капризите му, но не е необходимо и ти да свикваш.

— Ами ако му кажем истината за боя между Ричард и Марк в параклиса...

— Не. Това ще го обърка още повече. Пък и в момента Марк е любимецът на Джиф.

— Лизи, седни. Искам да ти разкажа какво узнах от Марк днес. Не желая да го научиш от друг — ще бъде прекалено голям шок за теб.

Лизи приседна на ръба на леглото.

— Хайде, давай. Нищо повече в тази къща не може да ме шокира, обещавам ти.

— Мисля, че точно това ще те ужаси, Лизи. Марк Пауъл е син на чичо Джиф.

Едва успя да ѝ разкаже всичко, когато на вратата се почука.

— Ейми! Ейми!

— О, не! Чичо Джиф отново! — простена тя.

Странна слабост обхвана тялото ѝ. Предстоящата сцена вече ѝ идваше твърде много. Събитията от днешния ден ѝ бяха предостатъчни и едва ли можеше да понесе още. Виенето на свят я притесняваше.

— Махай се! — извика Лизи.

— Искам да кажа нещо на кръщелницата си. Трябва ли да искам позволение за това, жено! — заудря отново по вратата Уелдън.

Ейми се изправи и прекоси стаята.

— Недей му отваря — предупреди я Лизи. — Ще започне всичко отначало!

— Вероятно ще продължи да тропа цяла нощ.

Ейми въздъхна примирено и дръпна резето.

— Какво има, чичо Джиф?

— Забравих... — измърмори той някак неловко. — Търсиха те по телефона. Около седем часа.

— Кейт и Марти?

— Не.

За момент той я изгледа с празен поглед и добави:

— Някакъв мъж. Робърт някой си...

— Не познавам никакъв Робърт — отвърна Ейми.

— Записах го...

Джифърд Уелдън порови в джоба си и извади едно листче.

— Даде име и телефонен номер, да го потърсиш. Няма да звъни повече. Ако ти трябвал, щяла си да го потърсиш.

Той ѝ подаде листчето, после рязко се обърна и тръгна по коридора.

Ейми затвори вратата. Листчето беше доста омачкано. Изглади го, докато се връщаше при Лизи. Застана под ярката електрическа крушка над леглото си и го погледна — на него беше изписано името на Роджър Клейбърн и телефонния му номер. Стаята отново се завъртя около нея и тя имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне.

Ушите ѝ започнаха да бучат все по-силно и по-силно и накрая пред очите ѝ притъмня.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Госпожице Ейми, ако не те познавах толкова добре... — подозрително поде икономката.

— Не се безпокой, Лизи — прекъсна я Ейми. — Изморена съм, това е всичко.

— Обещай ми, че ще отидеш на лекар, и тогава може би ще престана да се тревожа.

— Днес видях предостатъчно лекари — успя да се усмихне Ейми.

— Не се шегувай с мен, момиче! Прекалено много ти се събра, откакто пристигна тук, а и поведението на стария не ти помага.

— Няма ми нищо...

На Ейми ужасно ѝ се искаше да остане сама.

— Виж, Лизи, ако това виене на свят не ми мине до края на седмицата, обещавам, че ще отида на лекар. Окей?

— Какво е написано на листчето? Някой, да не би да ти досажда?

— Не...

Ейми все още стискаше бележката с телефонния номер на Роджър Клейбърн в ръката си.

— Един човек, когото се опитвах да намеря, докато бяхме с Ричард в Линкълншайър. Оставих му съобщение да се свърже с мен. Той ме е търсил...

— Е, надявам се, не мислиш да хукнеш нататък отново. Знаеш, че Ричард Бодън няма да е в състояние да пътува дълго време.

— Не бих го подложила на подобно изпитание. За Бога, Лизи, за каква ме вземаш? За пълна идиотка?

— Окей! — Икономката я изгледа изпитателно. — Вероятно като се напиш, розовият цвят на лицето ти ще се възвърне. Затова ще те оставя, но само ако си сигурна, че си добре.

— Лизи! За Бога, ти си в съседната стая. Винаги мога да ти почукам на вратата, ако се почувствам странно.

Лизи изсумтя.

— Наричаш го „странно“ да припадаш така?

— Не беше истински припадък. Дойдох на себе си много бързо, когато ме сложи на стола с глава върху коленете ти. Моля те, Лизи, не се суети около мен толкова много. Добре съм — наистина съм добре. Обещавам ти, ще те извикам, ако почувствам дори и съвсем леко неразположение.

— Ще ти приготвя чаша хубав чай. Той ще успокои нервите ти.

При мисълта за чай стомахът на Ейми започна да се преобръща.

— Не, благодаря — усмихна се пресилено. — Искам да спя.

Тя се прозя и прикри устата си с ръка. Лизи поклати глава.

— Добре тогава.

Тръгна към вратата, после се обърна и размаха пръст срещу нея.

— Сега ми обещавай...

— Обещавам!

Когато най-после остана сама, Ейми внимателно се надигна от леглото. Всичките тези притеснения не ѝ се отразяваха добре.

Вече се досещаше какво ѝ имаше, а то бе чудесно и опияняващо!

Отиде до бюрото и прокара пръсти по алабастровите поставки за книги, гравирани от Ричард за нея при пристигането ѝ в „Уайдеил Хол“. Усмихна се на детските лица, така красиво издълбани в гладкия мрамор. Върху поставките бяха подредени дневникът ѝ, томчето с поезия — подарък от Ричард — и речникът ѝ. Отвори дневника си и започна да брои дните след случилото се в бунгалото в Норфолк.

Отново се усмихна.

— Ричард Бодън — измърка тихичко, — ще получиш истински удар, когато се прибереш у дома.

Трябваше да свърши едно нещо, преди да излезе тази сутрин — да позвъни на номера, който ѝ бе дал чичо ѝ Джиф вечерта.

След втория сигнал в слушалката прозвуча отсечено:

— Роджър Клейбърн. Мога ли да ви помогна?

Отначало Ейми се смути, но бързо се съвзе, представи се и обясни на мъжа за какво става въпрос. Той отвърна:

— Бях груб с вас миналия път, когато ми се обадохте, госпожице Уелдън. Извинявайте, че ви пратих по дяволите. Но бях притеснен.

Тъкмо щях да влизам в болницата. Всъщност, бях там досега. Затова не сте намерила никого, когато сте дошла и сте ми оставила бележката.

— Аз наистина трябва да поговоря с вас, господин Клейбърн...

— Елате в Линкълншайър. Някои неща не могат да се казват по телефона.

— О, Линкълншайър е доста далеч...

В главата ѝ се въртяха всички неща, които ѝ предстоеше да свърши днес: трябваше да се срещне със заместника на Ричард в каменоломната, после да вземе някои неща от къщата Ричард, необходими му за болницата, а по-късно през деня възнамеряваше да прекара известно време с Лизи, на която очевидно ѝ бе дошло до гуша от Джифърд. Някои неща трябваше да се изяснят, защото ако икономката изпълнеше заплахата си да напусне, в къщата щеше да настъпи истински хаос.

Предложението на Роджър Клейбърн да се срещнат в Линкълншайър бе съвсем неочаквано. Надяваше се, че един кратък телефонен разговор с него би могъл да хвърли известна светлина върху загадъчната Кити.

— Не можете ли просто да ми кажете името на момичето, за което сте бил сгоден? — попита го тя.

— Ще говоря с вас само тук, госпожице Уелдън. Приемате или отказвате?

Беше нервен и можеше да ѝ затвори телефона, както миналия път, ако го разсърдеше много.

— Ще дойда — рече Ейми. — Кога ще ви бъде удобно да се срещнем?

— Утре. Ще ви очаквам утре. И елате сама. Няма да разговарям с вас, ако доведете друг. Разбрахте ли?

— Не ви ли се струва, че малко късно ме предупреждавате за утре?

— Утре или никога! Нямам време да го обсъждаме. Да или не, госпожице Уелдън?

— Ами...

— Пет секунди. Да или не? Пет... четири... три...

— Да! Ще дойда.

— Ще бъда тук през целия ден. Ще ви очаквам. Довиждане, госпожице Уелдън.

Линията се прекъсна.

Докато караше към Хатън ин дъ Деил, Ейми се опитваше да престане да се вълнува от ужасните събития, разиграли се предишния ден, но ѝ бе трудно да прогони образа на Ричард — обикновено така силен и жизнен — проснат върху пода на параклиса в безсъзнание.

Когато пристигна в каменоломната, влезе в бараката, наричана от Ричард „офис“, и разказа на Джордж Шипстоун какво се бе случило.

Джордж бе дребен, сериозен човек, почти пред пенсия, на когото Ричард се доверяваше напълно. Той я увери, че ще се справи с положението, докато нещата се нормализират.

— Предайте много поздравии от мен и момчетата на шефа, госпожице Уелдън — помоли я на изпроводяк.

Щастлива, че Джордж може да поеме всички задачи, тя седна зад волана на ландровъра и отвърна:

— Благодаря. Ще го поздравя, господин Шипстоун.

Предишната вечер в болницата бе решила, че Ричард ще се нуждае от някои неща, като пижама, самобръсначка, четка за зъби и т.н., затова от каменоломната пое през долината и само след няколко минути пристигна пред сивата му тухлена къща.

Погледна часовника си, докато се изкачваше по стъпалата към входната врата — беше десет без десет.

Почувства се странно. Досега бе идвала тук като гостенка, макар Ричард многократно да ѝ бе повтарял да се чувства като у дома си. Сега като че ли трябваше да направи точно това.

Надзърна из стаите, в трапезарията отдясно, в малкия гардероб и после във всекидневната — голяма, но уютна стая, с огромен френски прозорец, обърнат към тихата улица, и зелени плюшени пердета, богато драпирани от тавана до пода. Това беше любимата ѝ стая в къщата на Ричард и Ейми застана на прага с усмивка на лицето, когато забеляза половин дузина видеокасети, подредени в единия край на високата камина във викториански стил.

Бе попитала Ричард дали може да ги остави там. Нямаше смисъл да ги връща в „Уайдеил Хол“, след като там липсваше видеокасетофон. В тези малки кутийки тя бе събрала първите си впечатления от Англия. Импулсивно отиде до камината, извади една касета, наведе се и я

сложи във видеото. Знаеше точно кой филм искаше да гледа и след няколко секунди на екрана се появи проходът „Блекторн“.

Застана на колене пред телевизора върху дебелия вълнен килим в златисти цветове, който толкова харесваше. Стаята бе обзаведена с вкус. Повечето от мебелите бяха старинни и тежки и Ейми си припомни студените зимни вечери, които бе прекарала тук с Ричард, когато пламтящият огън в камината придаваше уют и допълнителна топлина към радиаторите от централното отопление на къщата.

Наблюдаваше екрана, докато камерата обхождаше стръмните хълмове надолу към долината Блекторн. После се появи едно малко мостче на дъното на урвата. Девствената красота на пейзажа я накара да притаи дъх, виждайки отново каменистия път, който се извиваше покрай отвесната пропаст.

Няколко секунди камерата се задържа върху Ричард, облегнат върху сухата каменна стена. Той обърна главата си за миг към нея, засмя се и рече: „Надявам се, че ще изрежеш тази част.“

Но тя не бе в състояние да го махне от филма си.

И докато се взираше сега в лицето му, което ѝ бе толкова скъпо, на гърлото ѝ заседна бучка. Прехапа силно долната си устна, като безуспешно се опитваше да забрави вчерашната случка в стария параклис. Мисълта я вледени — Ричард можеше да бъде убит! И ако това се бе случило, образът му на този филм щеше да бъде единственото нещо, останало ѝ от него. Няколко кадъра, на които той се смееше и казваше: „Надявам се, че ще изрежеш тази част...“ и още няколко на брега в Норфолк...

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Отчаяно се бореше с тях, но сърцето ѝ бе обзето от ужас. Изключи видеото с дистанционното устройство, което така силно бе стиснала в ръката си, че усети болка. Обърна се и излезе бързо от стаята, като се застави да не мисли какво би могло да се случи с Ричард.

В спалнята му на втория етаж обаче, присъствието му се забелязваше навсякъде. Забелязваше се и докато дърпаше чекмеджетата на гардероба. Когато влезе в банята, я лъхна тръпчивият аромат на афтършейфа му. Набързо събра всичко необходимо и изтича надолу по стъпалата.

Провери кухнята — беше студена, защото в нея не проникваше слънце, както в другите стаи. Тя и един малък кабинет бяха обърнати

към градината. През прозореца забеляза ябълкови дървета, обсипани с цветове, а сред тревата се жълтееха иглики.

Обзе я непреодолимо желание да бъде тук с Ричард. Мястото ѝ бе тук. Никога досега не бе изпитвала такова душевно спокойствие, както в тази къща. Някъде часовник удари един път — очевидно бе станало десет и половина. Бяха ѝ казали, че може да отиде при него по всяко време, и че след единадесет часа лекарите ще са привършили с визитацията.

Усмихна се, взе нещата, за които бе дошла, и излезе от къщата.

Ричард изглеждаше както обикновено, само че бе малко по-блед. Поздрави го с „платонична“ прегръдка и целувка.

— Ще ми трябва единична стая, ако се наложи да остана тук по-дълго — измърмори той от леглото си, където бе вързан за една банка, поставена на грозна метална рамка на колела. — Не мога да получа дори истинска целувка.

— Тук има толкова стъкла — отвърна Ейми. — Като че ли се намираш в аквариум. Никакво уединение.

Той се пресегна и я хвана за ръката.

— Нямаш представа колко неловко се чувствам така. Ако се изправа, на гърба ми пише „Здравна служба Дербишайър“. Дадох ми тази пижама, защото ризата ми била раздрана от ангела Гейбриъл.

Ейми се подпря върху малката масичка до него и предпазливо докосна белега на челото му с няколко малки, но грозни шева.

— Горката ти глава!

— Сърцето ми е ранено повече — направи гримаса той. — Гейбриъл вчера ми се отблагодари, Ейми.

— Гейбриъл помогна най-вече на Марк Пауъл — рече тихо Ейми.

— Не си казала на горкото момче, че е виновен, нали? Знаеш, че не е така.

Очите на Ричард внезапно потъмняха.

— Бях се закълел никога да не ударя човек, но като го видях, че се опитва да те целуне... Господи, Ейми, полудях! Виждах как се бориш и го риташ, и крещиш — и направо откачих...

— Той не ме нарани. Това е дълга история, Ричард.

— Тогава се настани удобно и ми я разкажи, защото по лицето ти виждам, че нещо те тревожи.

Ейми си придърпа един стол, седна и му разказа всичко, което знаеше: че Марк Пауъл е син на Джифърд Уелдън, и че чичо ѝ Джиф бил искал тя и Марк да се оженят, за да наследят и двамата имението.

— И затова се опита да те изнасили?

Ейми се усмихна, наведе се напред и взе ръката му в своята.

— Марк не се опитваше да ме изнасили. За нещастие, схванах погрешно това, което искаше да ми каже. Помислих си, че Марк ще стане „заместник“ на Дънкан. Сега можеш ли да го разбереш, защо се разбесня, когато разбра какво съм си представяла?

Ричард подсвирна с уста.

— Разбира се, че мога. Но все пак нямаше право да ти посяга. Не понасям мисълта, друг да те докосва.

— Той вече си замина. Върна се в Шотландия. Трябвало да се срещне с майка си, която през всичките тези години е отказвала да му съобщи каквото и да било за неговия баща, освен името му.

— Веднъж спомена, че лицето му ти се било сторило познато. Сега разбирам защо. Заради портрета на Барбара Уелдън в хола на имението. Той така прилича на майка си — особено в очите. Горката Барбара, сигурно не е знаела как да обясни на сина си, че баща му е гей.

Ейми кимна.

— И аз стигнах до това заключение. Но се питам как ли Барбара е забременяла, защото връзката на чичо Джиф и Дънкан е започнала много преди женитбата им.

— Едва ли някога ще го научим. Дори Джиф да е бил гей още тогава, предполагам, че е имало някакво привличане между Барбара и него — защо иначе ще се ожени за нея?

— Размишлявах и за това.

Ейми пусна ръката му и се облегна на стола.

— И до какъв извод стигна?

— Ами, знаеш как се придържа към протокола чичо Джиф — всичко трябва да е изрядно. На младини е трябвало да мисли за кариерата си. Ако през шестдесетте и седемдесетте години са го заподозрени, че има връзка с друг мъж, репутацията му е щяла да се провали. Можело е дори да бъде публично порицан.

— Значи съпругата му го е направила уважаван мъж?

— Да.

— Но коя жена би се съгласила на подобен брак?

— Вероятно Барбара е открила истината, когато е било твърде късно.

Ричард се замисли.

— Може и да си права.

— Имам такова чувство. Предполагам, че е успяла да получи каквото е искала от брака си — бебе — и когато е разбрала, че е бременна, е напуснала чичо Джиф.

— И се е омъжила за друг, след като той се е развел с нея.

Ейми кимна тъжно.

— И следващият ѝ брак не е бил щастлив. Научих от Марк, че вторият му баща е малтретирал и него, и майка му.

— Дали още нещо ще се стовари на главите ни от богатото минало на чичо ти?

— По дяволите! Надявам се, не — засмя се тя.

— И няма повече никакви тайни?

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Никакви, за които да се тревожиш в момента...

Ричард се навъси.

— Какво означава това, Ейми? Има ли нещо, което криеш? Притеснена ли си от нещо?

— Хей, лекарят ми нареди да те развеселя, а не да те обременявам с тревогите си.

— Не отговори на въпроса ми.

Тя реагира бързо, за да не събуди подозрение у него.

— Разбира се, че се тревожа. Имам някои дребни опасения за сватбата ни, Ричард.

— Какви опасения?

— Ами... дали ти ще бъдеш добре. Дали Кейт и Марти ще дойдат от Америка. Много ми се иска Марти да бъде до мен в деня на сватбата ми.

— Това проблем ли е?

„Една малка благородна лъжа няма да му навреди — помисли си Ейми отчаяно. — Пък и ще разсее съмненията му, че нещо не е наред.“

След като си тръгнаше от болницата, тя възнамеряваше да заміне за Линкълншайър, но не можеше да му го каже. Ако нещата вървяха според плана ѝ — да преспи тази вечер в хотел, който вече си бе запазила, и да се срещне с Роджър Клейбърн утре сутринта — щеше да се върне да посети Ричард в болницата късно следобед на другия ден и той никога нямаше да узнае за това.

— Работата на Марти е важна за него. Може да му е трудно да пристигне, след като е бил уведомен в такъв кратък срок. Това е най-голямата ми тревога.

— Ейми! Скъпа, скъпа, Ейми!

Ричард протегна ръка към нея.

— Ела тук и дай да те целуна. Не трябва да поемаш тежестта на сватбата само върху своите плещи. По дяволите, любима, ако Марти не може да дойде, ще сменим датата. Няма проблем!

Тя стана от стола, отиде при него и го прегърна внимателно, за да не му причини болка.

— Обичам те — прошепна и го целуна по устните. — Ричард Бодън, обичам те толкова, толкова много!

Лизи Аберкромби се взираше в нея с широко отворени от ужас очи.

— Какво ще направиш?!

— Заминавам за Линкълншайър. Не е толкова далече, за Бога.

— Повече от сто мили, момиче. Да не си се побъркала? И какво ще каже Ричард?

— Не знае и няма да научи.

Ейми остави пътната си чанта на пода до стълбището и се обърна към вбесената икономка, без да покаже ни най-малко собствените си притеснения.

— Няма да те пусна! Ти си луда, момиче! Напълно луда. Тази муха, да намериш детето на Кип Уелдън, е изпила мозъка ти. Знаеш го, нали?

Ейми ѝ обясни спокойно:

— Виж, Лизи, Кейт и Марти ще пристигнат от Щатите за сватбата ми. Задължена съм да им съобща някакви новини за Кити. Този мъж — този Роджър Клейбърн — знае истинското ѝ име. Бил е

сгоден за нея. Не можеш ли да разбереш? Просто трябва да отида и да говоря с него.

— О, да! Ако трябва само да говориш, защо не го направиш по телефона?!

— Той не желае. Каза, че трябва да отида там. Лизи, трябва да отида. Обещах на Кейт, че ще намеря Кити, а това е единственият начин да се добера до момичето. По дяволите, не мислиш ли, че се чувствам достатъчно зле, че ще се омъжа за Ричард и няма да се върна в Щатите? Обещах на Кейт, когато заминавах от Бостън, че ще се върна. Не съм си представяла, че нещата ще се развият така, и ще остана тук. Най-малкото, което мога да направя сега за Кейт, е да намеря Кити и бебето — ако има бебе. Все пак, то е внуче на Кейт и Марти.

— Не ми харесва това. Има нещо гнило и тъмно в цялата работа. Защо този мъж не иска да говори с теб по телефона? Защо трябва да изминеш целия този път?

Ейми въздъхна и хвана ръцете ѝ.

— Лизи Аберкромби, задаваш твърде много въпроси, на които не зная отговорите. Знам единствено, че трябва да се видя с Роджър Клейбърн. Запазила съм си стая в Лин — най-близкото място до фермата му в Хейпни Енд. Утре сутринта ще се срещна с него, рано. Така ще мога да се върна около два следобед и Ричард не е необходимо да научава.

— Но аз зная и това ме тревожи! Бих могла да дойда с теб...

— Не. Този Клейбърн каза, че трябва да съм сама.

Лизи потрепери.

— Колко злокобно!

— Ще бъде светло, когато отида във фермата. И освен това, съм взела мобифона на Ричард със себе си — отвърна Ейми и се потупа по задния джоб на джинсите си.

— Какво ще кажа на чичо ти Джиф?

— Дори няма да забележи отсъствието ми. Не е необходимо да съобщаваш на никого нищо.

— Ами ако Ричард се обади от болницата?

— Лизи! Използвай въображението си.

Ейми вече нямаше търпение да тръгне. Не искаше всичките тези въпроси. Самата тя бе доста притеснена от предстоящата си среща с

Роджър Клейбърн, а Лизи не ѝ помагаше с разпита си.

— Да го излъжа?

— Не... не точно да го излъжеш. Виж, колкото по-рано тръгна, толкова по-скоро ще се върна. А вече е три и половина.

— Обади ми се, като пристигнеш.

Лизи бе разтревожена не на шега и Ейми съжали за поведението си спрямо нея.

— Разбира се, Лизи — обеща тя. — И ще се върна, преди дори да си забелязала отсъствието ми.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Марк Пауъл затвори телефона и остана загледан мрачно в пространството. Трепна, когато усети ръката на майка си върху рамото си.

— Човекът добре ли е, синко?

Той кимна.

— Да. Говорих с икономката в „Уайдеил Хол“. Очевидно ме обвинява за това, което се случи. Бях глупак, мамо. Не трябваше да се бия с него...

— Ако някой има вина, това съм аз.

Барбара Пауъл въздъхна дълбоко и закуцука към прозореца на малката си къща. Марк се изправи изморено.

— Не казвай това. Разбира се, че не си виновна. Нямахте как да знаеш, че възнамерявам да открия кой е истинският ми баща.

Тя му обърна гръб.

— Не могат да те обвиняват, че си искал да разбереш. И двамата нямаме приятни спомени от Дерек Пауъл, нали?

— Не, мамо. Той ти отрови живота.

— Аз обаче трябваше да предвидя, че някой ден ще поискаш да научиш повече за Джиф Уелдън.

Барбара вдигна ръце примирено.

— Но бях твърде сломена, за да ти говоря за него. Сега разбираш, нали, Марк?

— Да, мамо. Разбирам. Никой не би искал да признае, че е бил измамен от такъв негодник.

Тя поклати глава.

— Не! Не беше това. Държах се не по-добре от курва, сине. Толкова много исках да имам бебе. И се чувствах измамена. Но сега знаеш истината. Толкова хора пострадаха заради мен...

— Само един, мамо. Един мъж... Господ знае, какво ми стана. Но когато онова момиче...

— Ейми Уелдън?

Марк кимна.

— Когато започна да ми намеква, че може би ще съм заемел мястото на любовника на стария...

Той преглътна болезнено.

— Мамо! Повдига ми се от всичко в „Уайдеил Хол“. Вече нищо няма значение за мен. А когато отидох там за пръв път, бях решил, че ще взема всичко за теб — къщата и парите на стария. Само че открих, че няма какво да се вземе. Ейми ще се омъжва за този Бодън, защото е богат и може да възстанови старата къща. Мамо, не издържам да гледам как Джифърд Уелдън манипулира всичките тези хора!

— И мен също ме манипулира, Марк. Не го забравяй, моля те!

— Не съм го забравил. Никога няма да го забравя, няма да му простя!

— Ейми Уелдън изглежда е приятно момиче. Тя сигурно е преживяла същия шок като теб, когато е открила истината за връзката на чичо си, и че ти си му син — наблегна Барбара на последните си думи.

— Може би.

— И какво те притеснява?

— Нещо, което икономката ми каза — Ейми била заминала за Линкълншайър.

— Във ваканция?

Барбара Уелдън бавно се придвижи до стола и седна с изкривено от болка лице.

— Мамо, толкова ли ти е зле артритът пак?

— Не повече от обикновено — успя да се усмихне тя. — Ще сложиш ли чайника на печката, скъпи?

Марк отиде до кухнята и след малко се върна с две порцеланови чаши, които постави на масата пред нея.

— Сложих две лъжички чай в чайника, добре ли е?

— Да. Достатъчно е. Водата ще заври бързо.

Той потърси погледа ѝ.

— Не отидох да търся Джифърд Уелдън от алчност, разбираш ли?

— Да, разбирам — кимна майка му.

Марк приклепна до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— „Уайдеил Хол“ по право е мой — мой и твой. Всъщност, повече твой, отколкото мой.

Тя се засмя тихо.

— Какво ще правя с такава къща — хамбар?

— Ще я продадеш. За друго не става. Старият ти дължи някакво обезщетение.

— Не, момчето ми. Джифърд Уелдън не ми дължи нищо. Той ми хвърли спасителен пояс, когато родителите ми починаха и бях оставена на произвола на съдбата. Затова не мога да го мразя напълно. Просто ми се иска да бе постъпил честно с мен. Можех да отида в „Уайдеил Хол“ и без да съм му съпруга. Търсел е икономка, но се е почувствал задължен да ми предложи брак. Не е толкова лош човек, Марк.

— Той е егоист и деспот! Оженил се е за теб, защото е сметнал, че една съпруга ще му придаде тежест и авторитет.

— Все пак има и добри черти. Нито един човек не е напълно лош.

— Използва хората...

— О, това ли било? Ние всички понякога не използваме ли някого?

Марк я изгледа навъсено и се изправи.

— Мамо, трябва да се обадя по телефона.

— Обади се, сине. Ти плащаш сметките. Не е необходимо да ми искаш позволение.

— До Лондон — на Катрин...

— Харесвам гласа на твоята Катрин. Доведи я да ме види някой ден.

Барбара чу, че водата в чайника е завряла, и се надигна с усилие.

— Мамо, аз мога да направя това... — предложи Марк.

Тя махна с ръка.

— Остани тук и говори с Катрин. Напълно съм в състояние да приготвя две чаши чай.

Тревогата на Катрин Блейк бе искрена.

— Ейми Уелдън е заминала при Роджър Клейбърн?! Марк, какво точно научи от госпожа Аберкромби?

— Ами, позвъних, за да поговоря с Ейми и да я попитам как е годеникът ѝ, но икономката ми каза, че била заминала за Линкълншайър, при това сама.

— Но това може и да не означава нищо. Тя не би могла да знае за Роджър и мен, нали?

— Защо тогава е отишла там? Катрин, причиних достатъчно неприятности на това момиче. Не ми харесва мисълта, че си търси белята, а съдейки по това, което си ми разказвала за Роджър Клейбърн, проблемите със сигурност няма да ѝ се разминат.

— Той е зъл...

Катрин усети ледени тръпки да полазват по тялото ѝ.

— Опита се да ме убие, Марк.

— Е, може би Ейми Уелдън няма да се опита да те открие чрез него.

— Казваш това, но мислиш точно обратното. Затова ми позвъни, нали?

— По дяволите! Не зная. Нищо не можем да направим. Но тя е упорита. Влезе ли ѝ муха в главата, няма начин да я спреш.

— И какво предлагаш? — попита Катрин.

— Можем да я последваме.

— Говори разумно, Марк. Ти си в Шотландия, аз в Лондон, а Ейми Уелдън сигурно вече е изминала половината път до Линкълншайър!

— Не можем да стоим със скръстени ръце и да чакаме да я пребие до смърт, както е направил с теб.

— Той ме преби, защото се отказах от годежа ни. Няма причина да стори зло на Ейми.

— Права си, разбира се. Може би не трябва да предприемаме нищо.

— Да. Мисля, че така ще е най-добре.

Мозъкът на Катрин обаче работеше бързо. Знаеше от личен опит на какво бе способен Роджър Клейбърн. Затова бе напуснала родния си край. Той можеше да бъде и чаровен, но този чар бе измамен...

— Ще ти кажа какво ще направя, Катрин — прекъсна мислите ѝ гласът на Марк. — Ще се обадя на икономката в „Уайдеил Хол“ отново утре. Очаквала Ейми да се върне следобед. Ако момичето си е вкъщи, значи няма за какво да се тревожим. Но ако не...

— Да — отвърна разсеяно Катрин, — ако не се е върнала, тогава е време да започнем да се тревожим.

Когато затвори апарата, тя се облегна в стола си, загледана в малката си дъщеричка, която си играеше с някакви кубчета на пода.

Разговорът ѝ с Марк целеше да го успокои и да го накара да остане в Шотландия. Но със сърцето си чувстваше, че не биваше да пренебрегва фактите.

Ейми Уелдън бе пускала обяви за „Кити“, опитвайки се да се свърже с нея. И „Кити“ поне досега не бе отвърнала на молбите ѝ. Катрин съзнаваше, че трябва да действа, и то бързо. Ейми можеше да изпадне в голяма опасност, ако не предприемеше нещо. Само името на Кип Уелдън бе в състояние да пусне на воля всички зли сили, дремещи у Роджър.

Катрин чу вратата на апартамента да се отключва и скочи. Сестра ѝ се прибираще. Нямаше време за губене, добре че винаги можеше да разчита на Сю да се погрижи за момиченцето!

Денят бе прекрасен за шофиране, за разлика от миналия път, когато бе валило почти непрекъснато. Беше ранна вечер и слънцето бе паднало ниско на запад. Живите плетове бяха побелели от цветове, а въздухът беше изпълнен с аромата им.

Ейми си помисли колко хубаво би било, ако току-що се бяха оженили с Ричард и отиваха на меден месец в някое усамотено кътче.

Август все пак не бе толкова далече, а и за да можеха да пристигнат Кейт и Марти от Америка, те трябваше да бъдат предупредени по-отрано. Заслужаваше си обаче чакането, след като това ѝ даваше малко допълнително време, за да издири тази неуловима Кити. Беше убедена, че е попаднала на вярната следа. Кити бе била приятелка на Роджър Клейбърн и негова годеница. Навъсенният мъж се бе променил като по чудо и се бе съгласил да разговаря с нея.

Настроенията ѝ се повиши и от факта, че след два или три дни щяха да изпишат Ричард от болницата. Всичко се нареждаше като по ноти!

Пристигна в хотела около седем и половина, позвъни на Лизи, че е пътувала благополучно, и в девет си легна.

Утрешният ѝ ден щеше да е напрегнат.

В „Уайдеил Хол“ телефонът иззвъня отново, точно когато Лизи отиваше в стаята си.

Забърза към апарата, мърморейки под носа си:

— Кой ли може да е по това никое време?

И тъкмо когато вдигна слушалката, старинният часовник удари десет часа.

— Здравей, Лизи. Ейми там ли е?

Краката на икономката се подкосиха.

— Ричард Бодън?

— Разбира се. Не познаваш ли гласа ми тази вечер?

— Не е тук...

Лизи започна трескаво да разсъждава: „Той ще иска да узнае къде е годеницата му. Защо му казах, че не е тук! Защо не го излъгах, че момичето вече е заспало?!“

— Не е там?

Лизи се окашля, печелейки време, докато се опитваше да измисли нещо, което поне да е наполовина истина.

— Страхувам се, че не е... Нямах късмет. Как си, Ричард? По-добре, надявам се. Тежко ли ти е там?

— Престани да ме забаламосваш, Лизи! Какво става? Къде е Ейми?

— Ами... излезе...

— Излязла?

— Да...

— Твърде много ли ще ти дойде, ако те попитам къде?

— Ами... в някакъв хотел. Вероятно вечеря.

— Сама?

— О, не зная.

Лизи се усмихна — това поне не беше лъжа. Ричард въздъхна в другия край на линията.

— Окей, тогава ще й оставя съобщение.

— Да. Няма да е лошо.

— Ще й предадеш ли, че ще ме изпишат от болницата утре. Дали ще може да дойде да ме вземе? Имат много спешни случаи и тъй като аз вече съм добре, ще ме пуснат.

Лизи преглътна мъчително.

— Изписват те? Изписват те от болницата?

— В десет сутринта. И нямам търпение да се прибера вкъщи. Ще й предадеш, нали, Лизи?

— О, да, разбира се...

— Благодаря, Лизи.

Гласът на Ричард бе леко поразтревожен.

— Сигурна ли си, че Ейми е добре? Доста е късно, за да бъде навън...

— Разбира се, че е добре.

Лизи вече започваше да се паникьосва. Искаше ѝ се единствено той да затвори телефона, за да може да позвъни на Ейми и да ѝ съобщи новината, която при други обстоятелства сигурно щеше да я ощастливи.

И когато той най-сетне затвори, икономката остана няколко минути заслушана в тиктакането на старинния стенен часовник в ъгъла. После въздъхна дълбоко и започна да избира номера на мобифона на Ричард.

Ейми се събуди от писукането на мобифона, надигна се в леглото и го взе от нощното шкафче. Сърцето ѝ заби лудо. Никой не би ѝ позвънил от „Уайдеил Хол“ по това време на нощта, ако не беше нещо спешно.

— Ричард... О, Ричард... Моля те, Господи, нека да не са лоши новини за него! — промълви тя и цялата настръхна, докато поднасяше слушалката към ухото си.

— Лизи! — извика, като чу гласа на икономката.

— Хей, просто ме изслушай. Той се прибира вкъщи утре. Току-що ми се обади и аз трябваше да го излъжа — да, да го излъжа, госпожичке, заради теб. Какво, по дяволите, можех да му кажа? Питам те, ще направиш ли същото заради мен? А сега всички ни забърка в тази каша. И само защото си науми да заминаваш, Господ знае къде, посред нощ. Слушаш ли ме? Защото трябваше! Върни се незабавно тук, момиче, и си обяснявай сама нещата, защото аз със сигурност няма да съм тук утре в десет часа. Не разчитай на мен. Разбра ли?

— Лизи! За какво, по дяволите, говориш?

— За Ричард Бодън, за него говоря. Нали знаеш старата поговорка: „О, каква тънка паяжина си плетем, когато за пръв път на

лъжи се отдадем...“ Е, аз повече няма да те прикривам. Просто се върни тук утре сутринта — това е всичко, което трябва да ти кажа, момиче!

— Не мога, Лизи! Не и сега, когато съм толкова близо до разгадаването на истината за Кити.

— Не можеш ли!? — изкрещя Лизи отсреща.

— Успокой се и ми разкажи защо ще го изписват толкова скоро от болницата?

— Заради някакви спешни случаи. Нямали легла.

— Добре, а сега ме изслушай. Изпрати Джон Греъм да вземе Ричард от болницата, Лизи.

— И какво да му кажа, а, момиче? Кажи ми какво да му кажа?

— Ще му се обадя вкъщи. В колко ще го пуснат?

— В десет! — отговори кисело Лизи и Ейми си представи как е сложила ръце на хълбоците си.

— Виж, бих му позвънила и сега, но е много късно. Не се тревожи, Лизи. Ще му се обадя точно в десет и половина утре сутринта, обещавам. Нека само Джон Греъм да го закара у тях дотогава. Няма да ти се наложи да му обясняваш нищо. Честно, няма.

— Ще има да даваш много обяснения, госпожичке! — процеди икономката.

Ейми се засмя.

— Ще поема отговорността. Ричард ще ме разбере. Няма да се разсърди.

— Ще бъде бесен. Ако знаеше къде си сега, щеше да загуби ума си от тревоги — като мен сега.

— Вече съм голямо момиче, Лизи. Прекосих Атлантическия океан сама. Забрави ли?

— Не искам повече да те слушам. Отивам да си легна. А ти по-добре се прибери вкъщи колкото е възможно по-бързо. Лека нощ!

Лизи затвори и Ейми остави мобифона на нощното шкафче отново, като се усмихваше в тъмнината. Ричард се прибираше вкъщи. И след по-малко от двадесет и четири часа той щеше да бъде само неин. Всичко започваше да се нарежда както трябваше. Тя се сгуши под одеялото и се прозя.

Утрешният ден щеше да е хубав за нея — беше сигурна!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Хейпни Енд не изглежда толкова зле, колкото в оня проливен дъжд“ — мислеше си Ейми, докато пъплеше с ландровъра по криволичещия път през полетата със зеле.

Къщата обаче имаше запустял вид. Не забеляза никакви признаци на живот, когато я приближи, не се извиваше дори дим от високите ѝ комини.

Сви по по-тясната алея, която водеше до нея, и спря близо до входната врата. Когато слезе от автомобила, видя, че малкият розов храст беше грижливо подкастрен и бурените около него почистени. Той обаче бе все още слаб и хилав, като че ли се задущаваше толкова близо до основите на къщата.

Ейми се загледа в него, докато оправяше кожената чанта на рамото си. От изток, точно зад фермата, се появяваше воднистото слънце. Беше рано, нямаше дори девет часа и тя се надяваше, че Роджър Клейбърн е станал и няма да го завари в леглото. Може би първо трябваше да му телефонира — особено, след като ѝ бе споменал в предишния им разговор, че е бил болен. Но все пак, беше ѝ казал, че ще си бъде вкъщи през целия ден и ще я чака.

Ейми потрепери, когато студен ветрец повя над откритото равно поле. Докъдето стигаше погледът ѝ, се виждаше само зеле. „Как може човек да живее в подобна пустош?“ — мина ѝ през ума.

Обърна се. На около миля зърна странна кола, която се движеше по единствения главен път от Западен Норфолк за Линкълншайър.

Вятърът се усили, стана ѝ студено. Когато тръгваше от хотела в Лин, бе топла, лъчезарна утрин и Ейми си бе облякла само блуза с къси ръкави над джинсите, като бе прибрала пуловера си в пътната чанта. „Е, може би вътре ще е по-топло“ — каза си мислено.

Тръгна към къщата, изкачи няколкото стъпала до предната врата и мина по скърцащата веранда. Почука на вратата с олющена боя и след секунди отвътре се дочуха стъпки.

Притаи дъх и се послуша, нетърпелива да се срещне с Роджър Клейбърн и най-после да разбули мистерията за Кити. Вратата се отвори само няколко сантиметра, някой надникна през пролуката, после я отвори по-широко и Ейми се стъписа от болнавия вид на мъжа пред себе си.

Мръсната му кафява риза висеше на него, като че ли бе шита за много по-едър човек. Отгоре си бе облякъл също толкова голяма сива жилетка. Панталоните му бяха торбести, а на краката си носеше омазнени чехли от вълнен плат. Беше висок, но прегърбен; очите му бяха сиви и безжизнени. Личеше си, че наистина е бил в болница, и като че ли трябваше да полежи още там.

— Господин Клейбърн, нали? Аз съм Ейми Уелдън. Надявам се, че не съм пристигнала твърде рано.

Той уви вълнената си жилетка около слабото си като скелет тяло и отвърна с виещ глас:

— Не, не. Не си подранила. Всяка сутрин ставам в шест. Навик, предполагам, от времето, когато работех и ръководех всичко това — направи полукръг с ръката си към полетата със зеле, — съвсем сам. Но влезте. Не издържам на студ.

Ейми забеляза, че Клейбърн трепереше. Не можеше да си представи, че такъв грохнал, разнебитен човек би могъл да й причини нещо лошо, затова влезе и го последва по тесния пращен коридор, покрай две или три потискащо мръсни врати, до кухнята в най-отдалечения край.

Вътре беше горещо. Топлината идваше от малка електрическа печка, на която и трите реотана работеха. Миризма на вкиснато мляко и гранясало масло се примесваше със спарения въздух.

Гаденето през последните няколко дни се бе превърнало в част от живота ѝ. Дори чаят, който вреше в чайника, няколко пъти вече я бе принуждавал да побегне от кухнята обратно към стаята си, за да се успокои малко, като отвори прозореца и вдиша няколко пъти дълбоко свеж въздух, за да слезе на закуска. Бе слушала много за сутрешното гадене по време на бременност, но никога не бе вярвала, че може да е толкова изтощително. Напоследък дори не понасяше някои от любимите си храни, камо ли пропитата с воня кухня на Роджър Клейбърн.

Стомахът ѝ се разбунтува. Клейбърн обаче не забеляза неразположението ѝ и посочи стола близо до печката. Ейми поклати глава и се отправи към ъгъла до вратата, възможно най-далече от топлината и остатъците от храна върху масата. Сигурно беше закусвал, когато бе пристигнала, защото в чинията имаше тлъсто парче бекон и бъркани пържени яйца. Лек дим все още се извиваше от газовия котлон до прозореца.

— Ще седна тук, ако не възразявате. Не съм свикнала на такава топлина...

— Топлина? — Бледото му лице се изкриви болезнено. — Не намирам, че е топло. Ще се радвам, когато отново дойде лятото. Това проклето отопление ми струва цяло състояние.

Ейми успя да се усмихне.

— Не искам да отнемам много от времето ви, господин Клейбърн...

Той я прекъсна нетърпеливо.

— Не мислиш да си тръгнеш едва пристигнала, нали? Предполагам, че искаш да си поприказваме хубаво и дълго. Затова си изминала целия този път — за да ме видиш, нали?

Ейми сви рамене.

— Трябва да се върна доста бързо. Годеникът ми претърпя злополука, нали разбирате, и...

— Защо се интересуваш от Кити?

Клейбърн се бе доближил до нея и я гледаше втренчено, докато отново увиваше вълнената си жилетка около измършавялото си тяло.

Тя си каза, че откровеният отговор е най-доброто решение в заплетена ситуация.

— Кити беше приятелка на брат ми — поде бавно: — В писмата си до нас в Америка, той ни споменаваше за нея, но всичко, което знаем, е, че се е казвала Кити.

— Колко трогателно — подхвърли присмехулно Клейбърн.

— Господин Клейбърн, вие сте бил там в нощта, когато Кип Уелдън е умрял, нали?

Ейми го погледна и внезапно изпита съжаление към него. Сигурно не му бе лесно да чопли раните си, колкото и стари да бяха. Някога бе обичал много Кити, а тя сега разравяше миналото и очевидно го караше да преживее болката отново.

Очите му се присвиха.

— Чух по местния новинарски канал, че някакъв военен транспортър се бил обърнал в реката. Взех трактора и отидох да видя дали не бих могъл да помогна, но бе твърде късно, когато се добрах до мястото. Бяха извадили всички тела, с изключение на едно. Не съм и предполагал, че точно той липсва.

— Че откъде бихте могъл да знаете? — обади се Ейми.

— Можех да си я върна, ако не беше той. Кити си мислеше, че не зная какво става, но аз не съм глупак.

Този път очите му блеснаха яростно и контрастираха с бледността на лицето му, придавайки му вид на вампир.

„Сигурно е бил доста хубав преди“ — помисли си Ейми.

Имаше волева брадичка, високо чело и хубави скули. Тъмната му коса бе изтъняла и оредяла, но ако дрехите, които сега носеше, някога са му били по мярка, вероятно бе имал същата физика като Ричард — висок, с широки рамена, тесни бедра и невероятно силни ръце и крака.

Той въздъхна дълбоко, после отиде до скрина в другия край на стаята. Върху него бе поставена пожълтяла черно-бяла снимка в рамка на двама души — мъж и жена. Когато се отмести малко, Ейми видя прашна бяла изкуствена роза пред снимката.

Мозъкът ѝ заработи на високи обороти. „Розов храст до предната врата и бяла пластмасова роза пред снимката — доста загадъчно...“

Клейбърн издърпа едно чекмедже, извади някакъв овехтял албум и го занесе до масата. Отмести чинията със закуската си, отвори го и започна да търси нещо. Албумът бе обърнат обратно към Ейми и тя въобще не можеше да разгледа малките снимки.

— А! Ето, тази е.

Той извади една снимка от страницата, която бе прикрепена с четири ъгълчета. Прекоси стаята и я подаде на Ейми.

— Това съм аз, преди пет години. Не приличам на това, което съм сега, нали?

Устните му се присвиха, когато Ейми взе снимката и впери очи в нея.

Както си бе и представяла, той наистина бе бил красив мъж. На цветната снимка беше по бански на плажа. Можеше само да се завивда на загорялото му и здраво тяло. Очите му се смееха, но

високомерното изражение изкривяваше леко чертите му. Да, бил е хубавец и го бе съзнавал.

— Хубава е — рече Ейми и му върна снимката.

— Кити ме снима. Когато бяхме заедно. Преди *той* да се появи на сцената.

— Той? — попита Ейми многозначително, макар да разбираше много добре кого има предвид.

— Кип Уелдън! Мъжът, който съсипа живота ми.

— Съжалявам, че сте бил наранен... — промълви тя, спомняйки си собствените си сърдечни терзания при вестта, че Кип е изчезнал безследно.

Знаеше добре какво е да загубиш някого.

Клейбърн я изгледа втренчено няколко секунди.

— Аз пък съжалявам, че ти е бил брат. Ти изглеждаш твърде добра, за да имаш нещо общо с него.

— Кип също беше добър — възпротиви се Ейми.

— Той съсипа живота ми. Мисля, че току-що ти го казах, нали?

Клейбърн постави снимката обратно в албума, затвори го и го отнесе в чекмеджето.

— Имате ли снимка на Кити? — попита нетърпеливо тя и се приближи до скрина. — Може ли да разгледам албума?

Погледите им се срещнаха за секунди.

— Аз... аз обичам да разгледам стари снимки — добави смутено Ейми.

— Тя не е тук. По-добре виж тази.

Роджър Клейбърн ѝ подаде черно-бялата снимка в рамка.

— Майка ми и баща ми, преди да починат.

— Приличате много на баща си — констатира Ейми.

Той поклати глава.

— Не. Въобще не съм като него.

— На външен вид, имам предвид.

Клейбърн взе бялата пластмасова роза и издуха праха от нея.

— Баща ми беше собственик на погребално бюро. Тази изкуствена бяла роза ми остана от него.

— Ооо!

Ейми почувства, че по гърба ѝ пролазват студени тръпки. Не ѝ се искаше да попита, защо бащата на Роджър Клейбърн е имал тази роза.

Той обаче бе решил да ѝ разкаже. Обърна се към нея, а в очите му проблеснаха лукави пламъчета.

— Това беше моята работа.

— Вашата... работа? — промълви тихо Ейми.

— Да, да слагам бялата роза върху гърдите на покойника в ковчега, когато опечалените роднини идваха да отдадат последната си почит.

Стомахът ѝ отново се сви.

Клейбърн наблюдаваше с интерес неразположението ѝ, което вероятно бе изписано на лицето ѝ.

— Сигурно съм бил на пет или шест години, когато започнах да помагам на татко в погребалното бюро. Тогава ми повериха да отговарям за бялата роза.

Ейми седна отново. Опитваше се да я шокира — беше очевидно.

Не измисли какво да каже, затова си премълча.

— Имахме само една бяла роза, тази. Розата, която е стояла близо до стотици сърца, престанали да туптят.

— Кити знаеше ли за розата? — тихо попита Ейми.

Клейбърн се изсмя.

— Дразнех я с нея. Веднъж я сложих в косата ѝ — в страхотната ѝ, мека като коприна, тъмнокестенява коса.

Тя се опита да запази спокойствие.

— Направил сте толкова гадно нещо на жена, която сте обичал!

— Гадно постъпиха и с мен — да накарат дете на такава възраст да гледа мъртвешките лица ден след ден.

На Ейми ужасно ѝ се искаше да не бе идвала тук въобще.

— Възнамерявате ли да ми кажете името на Кити? — попита го рязко. — Защото в противен случай не виждам причина да оставам тук повече.

Тя се изправи и го погледна в упор. Клейбърн повъртя розата из ръцете си още миг, после я хвърли обратно върху скрина.

— Става ти навик да поставяш роза до умрял човек. Мама и татко бяха кремирани обаче, така че всичко, което имам, е снимката им. Без гроб.

— Трябвало е да изгорите розата. Тя само ви натоварва с мрачни спомени.

— Това е всичко, което ми е останало. Мрачни спомени. Нищо друго не ми е останало. Само спомени...

— Съжалявам...

Ейми стоеше плътно до вратата и го наблюдаваше предпазливо. Вече му нямаше доверие. Щеше да последва и друго — беше сигурна. Беше си намерил публика и разиграваше добре театъра си. Започваше да се страхува от него.

— Остават ми само няколко месеца живот — продължи той.

Стаята изведнъж се завъртя около нея.

— Господи! — прошепна Ейми и седна отново, закривайки лицето си с ръце.

Чантата се изплъзна от рамото ѝ и падна на пода. Когато световъртежът ѝ премина, видя, че Роджър Клейбърн бе вперил очи в нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Да. Шокирахте ме...

— Болен съм от рак. Затова не бях тук, когато си ме търсила преди.

Гласът му бе някак неестествено спокоен, като се имаше предвид това, което току-що ѝ бе казал.

— Съжалявам...

Топлината от печката бе прекалено силна. На Ейми ѝ прилоша и главата ѝ отново се замая. Искаше ѝ се да си върви, макар че не беше научила нищо за Кити.

За миг я осени мисълта, че може би бе затворена тук с психопат, и се разтревожи не на шега.

— На черния и белия дроб — поясни ѝ той, като че ли водеше съвсем невинен разговор. — Казват, че съм пил прекалено много и съм пушил прекалено много, и сега си плащам.

— Съжалявам, наистина съжалявам... — смънка пак Ейми.

— Не те е грижа. Затова по-добре не се преструвай.

— Може би трябва да говорим за нещо друго.

— За Кити?

— Да. В края на краищата, затова съм дошла дотук.

— И какво ще направиш, когато узнаеш името ѝ?

— Бих искала да се срещна с нея.

— Защо? — процеди Роджър.

— Защото бих искала да видя момичето, за което брат ми е щял да се жени.

— Едва не я убих веднъж — призна той.

Ейми светкавично си спомни думите на Джейн Уийвър. Тя ѝ бе споменала за нападението на Роджър Клейбърн над Кити, заради което той едва се бил отървал без присъда. Затвори очи и се прокле мислено, че не бе проявила достатъчно разум да направи това, което бе сторила преди — да провери местните вестници. Щеше да е толкова лесно и можеше да избегне срещата с Клейбърн.

Тогава обаче мислите ѝ бяха заети със съвсем друго. Ричард бе спасил децата в морето, а после... Не беше време да размишлява за това. А после Лизи ѝ се бе обадила, че Джиф е получил сърдечен пристъп. Наистина, не беше чудно, че бе пренебрегнала една малка информация от Джейн Уийвър.

Тя обаче можеше да ѝ спести доста неприятности.

Всъщност, все още имаше време да отиде до местната библиотека — дори днес, преди да се върне вкъщи, ако побързаше. Роджър Клейбърн очевидно си играеше на котка и мишка с нея. Съмняваше се дали въобще е имал намерение да ѝ съобщи истинското име на Кити.

Сграбчи чантата си, изправи се бързо и стаята започна за пореден път да се върти около нея.

— Трябва да си тръгвам... — отрони. — Съжалявам, че отнех от времето ви, господин Клейбърн, но не мога да остана повече.

— Не!

Той прекоси стаята и преди Ейми да осъзнае какво става, застана между нея и вратата, водеща към дългия коридор. Имаше обаче друга врата в кухнята. Ейми изтича към нея и натисна дръжката на бравата.

Дочу сух смях зад гърба си.

— Заключена е.

Тя се извърна рязко.

— Отворете ми! Не можете да ме държите тук против волята ми!

— Няма да си първата. Кити знае какво е.

Ейми се облегна върху вратата, невероятно отмаляла, като се проклинаше, че бе дошла тук.

— Не зная какво целите, но бих ви посъветвала, господин Клейбърн да отключите!

— Последният заключен тук така и не дойде в съзнание.

Гласът му бе лепкаво сладникав.

— Жалко. Исках да го накарам да страда.

Главата ѝ се въртеше като луда.

— Кого? — попита със замъглено съзнание.

— Не се ли досещаш? Беше Кип Уелдън. Намерих го през онази нощ в реката на две мили от мястото на катастрофата с лице във водата. Издърпах го на брега с един клон. Докарах го тук.

— Кип?! — подскочи сърцето ѝ. — Кип? Тук?!

Ейми го гледаше с широко отворени от ужас очи. Клейбърн кимна бавно, после започна да се смее. Тихо в началото, но постепенно все по-силно и по-силно, докато тези кресливи звуци смразиха душата ѝ.

Надеждите ѝ за миг се бяха върнали, но сега разумът надделя. Кип не би могъл да бъде тук. Нямаше къде да бъде. Ако беше на втория етаж, щеше да се чува някакъв шум — особено ако бе разпознал гласа ѝ. Имаше някакви пристройки навън, но Ейми отхвърли тази възможност веднага — те бяха порутени, без никакви прозорци и със счупени врати.

После си спомни думите на Роджър Клейбърн: „Последният заключен тук така и не дойде в съзнание...“ И изведнъж в съзнанието ѝ изникна хилавият бял розов храст, посаден до входната врата.

— О, Кип... — проплака тя.

Не искаше да узнае какво точно се бе случило тук, в тази къща, преди две години и съжаляваше за импулсивното си решение, което излагаше на опасност собствения ѝ живот.

— Няма смисъл да викаш Кип — изрече Роджър Клейбърн и се отдръпна от вратата, очевидно сигурен, че сега тя нямаше да избяга. — Кип е мъртъв.

Ейми вдигна глава.

— Ти си го убил...

— Не си заслужаваше да го убивам. В него не бе останал почти никакъв живот. Трябваше просто да изчакам.

Ейми се разрида и безпомощно се свлече на пода, хванала главата си с две ръце.

— Отначало бях изплашен, че ще ме разкрият — продължи невъзмутимо той. — Но вече няма значение. Няма да съм тук, за да понеса последствията. Ще бъда мъртъв, преди да ме изправят през съда. Всъщност, не би се стигнало до съдебен процес. Казах ти, че трябваше само да го изчакам да умре, и той точно това направи — два часа по-късно, след като го докарах тук.

— Ти си чудовище... — ридаше Ейми.

Роджър се върна отново до печката и седна с гръб към нея.

— Искаше да узнаеш истинското име на Кити, нали?

— Мога да го открия и без твоя помощ!

Тя повдигна глава и го изгледа — люлееше се напред-назад в стола си.

— Бих могъл да ти спестя усилията. Името ѝ наистина не беше Кити — така обичаше да я наричат. Истинското ѝ име беше Катрин. Катрин Блейк! Доволна ли си сега, госпожице Уелдън?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Катрин Блейк уверено шофираше към Спалдинг. Познаваше добре пътя, тъй като бе прекарала почти целия си живот в тази част от страната, с изключение на последните две години.

Навярно щеше да продължи да живее тук, ако не беше Роджър Клейбърн с манията си, граничеща почти с лудост да я притежава. След като я бе нападнал обаче, тя бе проумяла, че никога няма да се чувства в безопасност, ако е наблизо до него. Затова след раждането на Ким се бе преместила в Лондон при сестра си и Сю ѝ бе намерила работата в „Дайъри“.

Все пак, тази равнинна, плодородна земя щеше завинаги да си остане истинският ѝ дом. Беше доволна, че леля ѝ Мери и братовчедите ѝ бяха тук, за да се връща при тях понякога. Обичаше свободата и простора на Линкълншайър, където бе родена и израснала.

Една крайпътна табелка показваше пътя за Хейпни Енд, но тя не се нуждаеше от указателни знаци. Криволичето шосе към фермата ѝ бе познато до болка. И къщата си бе все същата, както я помнеше — дървенията все така се нуждаеше от преобоядисване, а стените не бяха ремонтирани от години.

Пред входа ѝ имаше един ландровър и тя спра до него.

— Охо! — възкликна гласно. — Роджър сигурно се оправя добре със своите зелки, щом може да си позволи такова шикозно возило.

Бе тръгнала нарочно по-рано, за да пристигне в Хейпни Енд преди Ейми. Погледна часовника си — минаваше десет. Запита се дали щеше да ѝ се наложи да я чака дълго.

Започна да оглежда фермата. Не пропусна да забележи разрухата и упадъка, които витаеха наоколо. Смътно долавяше, че нещо се е променило. Но какво? Завъртя се на седалката и се вгледа в пристройките. Сбърчи чело замислено — и те си бяха същите както преди. Тогава сигурно къщата се бе променила по някакъв начин. Втренчи се продължително в предната врата и паянтовата веранда. Погледът ѝ обходи покрива и комините, после се плъзна отново

надолу, задържайки се върху всеки прозорец. Пак към входната врата, към вратата на зимника...

Притаи дъх. „Дървената врата! Няма я! Но тя винаги е била там, точно над земята под левия прозорец.“ Взря се в стената. Не беше нова. Хоросанът между тухлите обаче изглеждаше по-светъл. Роджър беше зазидал стария зимник и бе използвал нащърбени тухли, за да не се набива зидарията на очи. Катрин се учуди защо ли го бе направил. Той използваше зимника като склад за дърва, въглища и ябълки. През тази вратата се влизаше обикновено в него, макар че имаше и междинна откъм килера...

И тогава Катрин видя малкия, закърнял розов храст. От устата ѝ неволно се изтръгна вик:

— О, не!

Розата щеше да бъде бяла. Беше сигурна, че ще бъде бяла, макар че все още нямаше нито една пъпка. Роджър мразеше цветята. Нямаше начин да посади цветя до предната си врата, освен ако...

— О, Боже, не! Момичето! Ейми Уелдън.

Гърлото ѝ се скова от страх. От това разстояние не виждаше дали земята бе разравяна скоро или не, но не се осмели да слезе от колата и да провери. Запали двигателя, обърна бързо и подкара бясно по алеята. „Трябва да има някъде телефонна кабина! — мислеше си трескаво. — Този път Роджър е стигнал твърде далеч. Убийството не е нещо, пред което бих си затворила очите!...“

В този момент ѝ се искаше да не му бе позволила да се измъкне, след като я бе пребил до смърт. Щеше ѝ се да се бе съгласила да свидетелства срещу него. Но бе ужасно изплашена от гнева и заплахите му. Бе отказала да се яви като свидетел в съда и делото бе прекратено.

Караше толкова бясно, сякаш я преследваше самият дявол, и колата се унасяше по тясната алея. Трябваше на всяка цена да намери телефон и да позвъни в полицията. В бързината излезе на главния път, без да се огледа. Дочу остро свистене на гуми и рязко натисна педала на спирачките. Колата ѝ се завъртя и застана напреко на пътя.

Другата кола бе голяма и бяла. Тя някак се плъзна встрани и спря на банкета.

Катрин остана неподвижна няколко секунди, после изскочи навън и хукна към нея. От купето ѝ тъкмо слизаха мъж и жена в тъмни

униформи. Едва тогава Катрин забеляза големия червен надпис: „Полиция“.

Сълзите на Ейми бяха изсъхнали, когато той ѝ донесе чаша чай и седна на пода до нея.

— Изпий го. Преживя истински шок.

— Не можеш да ме държиш тук! — отвърна тя, без да погледне към чая.

— Нямам такова намерение. Свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш.

— Още сега?

— Ако искаш, да.

— Досещаш се, че ще отида направо в полицията, нали?

Роджър кимна и се усмихна.

— Ще се радвам всичко да излезе наяве. Поне съвестта ми ще бъде чиста.

— Къде е той? Къде е Кип?

— Знаеш къде е. Не е необходимо да питаш.

— Заровил си го? Под розовия храст?

Ейми бе емоционално изтощена. Странно, но изпита някакво облекчение, узнавайки какво точно се е случило с брат ѝ. През цялото време някак подсъзнателно, някак смътно, бе таила надеждата, че той ще се появи жив и здрав отнякъде. А не бе в състояние да се отърве от призрака му, докато не се убедеше, че наистина е мъртъв.

Роджър Клейбърн поклати глава.

— Не точно. В зимника е, зад розовия храст. Но това бе единственото място, където можех да посадя проклетото цвете най-близо до него.

— И той умря? Наистина ли е умрял? Не си го убил?

— Казах ти — намерих го с лице във водата и го измъкнах. В началото си помислих, че е мъртъв. После долових слаб пулс. Трябва да съм бил полудял, за да го докарам тук с трактора. Едва когато го внесох вкъщи, осъзнах, че никой не би могъл да му помогне.

— Откъде знаеш?! — извика Ейми. — Може би са щели да го спасят, ако си го закарал в болница.

— Имам добри познания за първа помощ. Опитах се да го съживя, дори му направих изкуствено дишане. Исках го жив, разбираш ли! Не зная какво възнамерявах да направя с него, но не можех да понеса мисълта той да има Кити, а аз да прекарам остатъка от живота си без нея.

— Ти си луд!

Роджър сви рамене.

— Можеш да мислиш, каквото си искаш за мен. Само едно ще ти кажа — не съм убиец.

— Но си пребил от бой приятелката си!

— Да, Катрин беше единствената ми слабост. Не виждах смисъл в живота си без нея, когато ми съобщи, че не иска да се омъжи за мен.

Ейми изведнъж си спомни за Ричард и погледна часовника си.

— Трябва да се обадя по телефона — каза тя и посегна към задния си джоб. — Имаш ли нещо против?

Клейбърн направи гримаса.

— Извикай ченгетата. Аз не възразявам.

— Няма да се обаждам в полицията, а на годеника си. Той не знае, че съм тук.

— Ще бъда горе — каза той и постави чашата чай на пода до нея. После стана и излезе от стаята.

Изровиха розовия храст и го захвърлиха встрани. След това разкопаха пръстта и пробиха стената, с която бе зазидана дървената врата. В къщата отекваха удари на чукове, пред нея пък гъмжеше от коли.

Някъде вътре Роджър Клейбърн разговаряше с полицейските служители, а Ейми и Катрин седяха в ландровъра и чакаха.

Когато покритата носилка бе изнесена от предната врата, Катрин закри лицето си длани. Ейми слезе от колата и застави краката си да я отведат до мъжете, които носеха трупа на Кип.

Успя някак си да попита, без гласът ѝ да трепери:

— Искате ли да го разпозная?

Дежурният офицер ѝ отвърна внимателно:

— Няма да е необходимо, госпожице Уелдън. Бил е там две години. Ще проверим в архивите експертизите от зъбите му, за да сме

сигурни, но ми се струва, че и това ще е излишно. В него има отличителна значка и военни документи.

— Разбирам... А какво ще стане с Роджър Клейбърн?

— Зависи — отговори офицерът. — След аутопсията ще знаем дали има някакви доказателства, че Кейс Уелдън е бил убит или е починал от естествена смърт. В момента ми се струва, че е второто.

— Странно е да го наричат Кейс... — промълви Ейми. — Той мразеше това име. Всичко го знаехме като Кип.

Тя проследи с поглед как сложиха тяло в един полицейски фургон.

— Може ли да се върнем в къщата? — попита след това. — Катрин е в шок. Цялата трепери.

— Стори й се, че вижда призрак, когато ти излезе. Всички очаквахме, че ще намерим в зимника теб, нали разбираш, а не трупа на този млад мъж, за който си мислехме, от две години се намира на дъното на реката.

— Ще я заведа. В кухнята поне е топло. Бях там час и половина и разговарях с Роджър Клейбърн.

— И той не направи опит да те нарани?

Ейми дори успя да се усмихне.

— Не — отвърна и тръгна към ландровъра.

Бе прегърнала Катрин, докато я въвеждаше в къщата, макар че честно казано, самата тя се нуждаеше от подкрепа.

— Лудост е да стоим навън. А полицаите искат да останем тук още известно време.

— Как бих могла да го погледна в лицето?! — проплака Катрин.

— Наистина, всичко бе свършило между нас — много преди да срещна Кип...

— Може би няма да ти се наложи да го погледнеш. Вероятно ще го държат в някоя от другите стаи.

— Каза ми, че бил болен.

— Той умира, Катрин. Има рак.

— Плаща си за това, което е сторил на Кип — отвърна Катрин без нито капка съжаление.

— Твърди, че не е убил Кип... Струва ми се дори, че му вярвам — добави тихо Ейми.

Една врата в дългия мрачен коридор се отвори и тя съзря приведената фигура на Роджър Клейбърн до кухненската маса. Той не вдигна очи.

Катрин се олюля и прошепна:

— Господи! Лошо ми е...

Ейми я придружи до банята на втория етаж.

— Ще те чакам до вратата — рече ѝ пресилено бодро, защото и самата тя се чувстваше зле.

Започваше поредното ѝ гадене. Главата ѝ се замая, но Катрин бе изчезнала в банята и нямаше кой да ѝ помогне.

Тръгна бавно и наслуки отвори някаква врата. Вътре имаше легло и Ейми седна на него, хванала глава с ръцете си. Когато ѝ попремина, се огледа около себе си — беше спалнята на Роджър Клейбърн. В очите ѝ се появиха сълзи.

В това време нахълта Катрин.

— Ти си тук? А аз ходих да те търся долу.

Ейми мълчаливо ѝ кимна към стената. Там над един скрин имаше нещо като светилище със стотици снимки на Катрин. Около малка електрическа лампа бяха подредени снимки в най-различни рамки — сребърни, дървени, месингови — правоъгълни, квадратни, обли, с форма на сърце и т.н.

Катрин стоеше като закована.

— Сигурно е светвал лампата през нощта и те е гледал през всичките тези години — прошепна Ейми.

Катрин потрепери, изстена, обърна се и излезе. Ейми я последва в кухнята.

Роджър Клейбърн стоеше между двама полицаи, които тъкмо се готвеха да го отведат. Имаше болезнен вид, но не се оплакваше.

Катрин отиде до него и Ейми притисна пръсти до устата си, очаквайки, че бившата му годеница ще го удари. Не го направи — само го изгледа втренчено и попита:

— Уби ли го? Искам истината!

— Не, не го убих. Ще установят при аутопсията — отвърна много тихо той.

Катрин протегна ръцете си към него и двамата полицаи отстъпиха встрани, макар и да не го изпускаха от очи.

Преди Ейми да излезе от кухнята, Катрин и Роджър Клейбърн се хвърлиха в обятията си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не бе виждала Ричард толкова разгневен.

— Не трябваше да отиваш там сама! — развика се той, когато застана пред него в просторната всекидневна на къщата му, където бе проседял от сутринта в очакване на появяването ѝ.

Беше шест вечерта и Ейми се чувстваше ужасно изморена. Шофирането обратно до Дербишайър след всичко, случило се във фермата на Роджър Клейбърн, бе изсмукало и последните ѝ сили, но мисълта, че Ричард ще се тревожи, бе станала причина да преодолее това разстояние за малко повече от три часа.

— Хубав начин да ме посрещнеш — измърмори тя. — През целия път на връщане мислех за теб, а ти започваш да ми крещиш още в мига, когато прекрачих прага ти.

— Но не се замисли за мен, преди да предприемеш това безумно пътешествие, нали? Дори не ти е минало през ума, Ейми, че ще полудея от притеснение, когато не се появи тази сутрин в болницата!

Ейми протегна ръце към него.

— Ричард, до снощи не знаех, че ще те изпишат днес. Какво очакваше да направя? Да обърна колата в минутата, когато пристигнах там, и да измина целия път през нощта?

— Разбира се, че не. Но знаеш репутацията на насилник на Роджър Клейбърн, нали? Не трябваше да отиваш сама!

— Спрямо мен не прояви никакво насилие — изрече спокойно тя. — Той е болен човек, Ричард. Неизлечимо болен. Както и да е, ще престанеш ли най-сетне да ми крещиш, за да ти разкажа какво се случи днес?

— Предполагам, че всичко е било напразно — отвърна навъсено Ричард. — Не ми събщи много, когато ми позвъни тази сутрин. Спомена само, че ще се видим по-късно. Какво, по дяволите, трябва да си мисля, Ейми?! Хукваш нанякъде сама...

— Ричард! Престани!

Ейми изтича до него, падна на колене и уви ръцете си около кръста му. После склони глава на гърдите му и изрече съкрушено:

— О, Ричард, беше ужасно това, което се случи днес... Откриха тялото на Кип. За Бога, моля те, не ми крещи повече!

Той я притисна към себе си и лошото му настроение мигновено се стопи.

— Ейми, Ейми, скъпото ми момиче — прошепна ѝ. — Какво се опитваш да ми кажеш?

Сломена, тя му разказа за преживяното през деня. Не се разплака обаче. Сълзите нямаше да помогнат на никого. Когато свърши, мислите ѝ бяха прояснени и за пръв път от години се почувства освободена от призрака на Кип.

Ричард погали косата ѝ.

— Ейми, би ли ми простила някога, че не ти дадох възможност да ми обясниш?

Тя вдигна глава и го погледне в очите.

— Предполагах, че ще си вбесен. Очаквах най-лошото и си го получих...

— Ако само знаех...

Ейми понечи да се отдръпне от него, страхувайки се да не причини болка на раненото му рамо, но той я притегли отново към себе си и я целуна нежно по устните.

— Ще отида да приготвя нещо за хапване. Сигурно не си ял цял ден — тихо рече тя.

— Лизи Аберкромби е в кухнята — отвърна Ричард до устата ѝ. — Засипва ме с внимание и гледа замечтано онази малка къща, която все още се продава. Когато видях ландровъра да спира, я изпратих да приготви прословутия си чай.

Ейми изстена.

— Не! Не искам чай!

Ричард я изгледа странно.

— Какво, за Бога, би трябвало да означава това?

Като осъзна какво бе изрекла, тя сконфузено притисна устата си с ръка.

— Нищо... — отговори дрезгаво. — Просто така си говоря...

— Лизи ми спомена, че напоследък си била доста замаяна.

— Аха...

Ейми сведе погледа надолу — не можеше да го погледне в очите.

— Ейми, ти да не би да си...

Тя го погледна открито.

— Няма да те лъжа. Да, бременна съм. И преди да ме попиташ — не зная как е станало. Имам предвид, че взехме предпазни мерки... Но нищо не е сто процента сигурно...

Ейми отново наведе глава и се загледа в килима, проклинайки се, че бе издала тайната си по неподходящ начин и в неподходящо време. Не бе планирала да му я каже така. Бе изчаквала по-удобен момент.

Насили се да издържи изпитателния му поглед.

— Виж какво... не бих искала да те ядосам или да те разстроя, Ричард. Зная възгледите ти по въпроса... пък и ти знаеш моите.

Ричард се засмя.

— И най-добре скроените планове... и така нататък, и така нататък. Може би понякога ще е по-добре да имаме повече от една алтернатива, а?

— Това ли е начинът ти да намекнеш, че не възразяваш?

— Не съм особено възхитен от идеята девет месеца да се надуваш като балон, а после часове наред да се изтощаваш, докато родиш — изрече той, ставайки сериозен. — Но стореното сторено. Никой не е виновен. Направихме го заедно.

Очите му се изпълниха с нежност и Ричард погали косата ѝ.

— Спомняш ли си какво преживяхме тогава?

— О, Ричард! — измърка Ейми и се притисна към него. — Бях така притеснена, нямах представа как да ти призная. Мислех си, че ще останеш непреклонен и ще ме принудиш да направя аборт.

В погледа му се появи болка.

— Непрекъснато ме преследва фактът, че съм убил човек, макар и случайно. Как си го представяш, предумишлено да отнема живота на собственото си дете?

Пръстите му се впиха в раменете ѝ, докато я гледаше право в очите.

— Ейми, не се страхувай никога повече да ми се доверяваш! И аз съм човек, за Бога! И едно нещо е сигурно, любов моя, дори да направим същата грешка дузина пъти, никога няма да те накарам да се отървеш от бебето.

Тя беше прекалено развълнувана. Отдръпна се от него и извади от задния си джоб носна кърпичка, за да изтрие очите си. Постепенно се поуспокои.

— Ти беше така категоричен, че не искаш да имаме деца, Ричард. Сега обаче, ми се струва, че май нямаш нищо против.

— Страх ме е... Не съм предполагал, че ще открия любовта отново. Живеех като самотник, откакто Грейс почина, но не ми харесваше. Когато те видях за пръв път, аз исках...

— В параклиса на „Уайдеил Хол“?

По лицето му бавно разцъфна усмивка.

— Дори тогава... Никога не бях срещал друга като теб преди, но те желаех. И когато започнах да те желая все по-силно и да се влюбвам в теб, дори не се осмелявах да си помисля, че бих могъл да те загубя. Спомнях си как моят свят бе свършил, след като Грейс си отиде, и осъзнах, че единственият начин да предотвратя да не се случи това отново, е никога да не забременееш.

— Може да ме прегази автобус — подхвърли иронично Ейми.

— Ако се бях сетил по-рано, сигурно щях да предприема кампания да забранят автобусите тук — засмя се гласно той. — Разбрах те. Не мога да те пазя двадесет и четири часа в денонощието. Не бих и искал. Когато се ожених за Грейс, сгреших, като си мислех, че тя е мое продължение. Зная, че ти няма да ми позволиш да го направя с теб.

— Значи бях права да хукна така към Линкълншайър — това ли се опитваш да ми кажеш? — подразни го тя.

Ричард отново стана сериозен.

— Сбърках, като ти се разкрещях така. Животът си е твой, Ейми. Дори петдесет години след женитбата ни пак ще продължавам да се грижа за теб и да те предпазвам — но ще зная по-добре как да го правя.

— От теб ще стане страхотен баща, Ричард, ако се отнасяш и с децата ни по същия начин.

— Остави ме първо да свикна с тази мисъл. Все още съм шокиран от откритието, че ще бъда баща.

— Имаш ли нещо против, да зарадвам Лизи?

— Лизи не е проблем — прегърна я той. — Но Джиф Уелдън е друго нещо. Как ще му съобщим новината?

— Няма да му съобщаваме! — решително заяви Ейми. — Ще се оженим през август — само след три месеца, а и чичо Джиф не го е грижа дали съм бременна или не. Той си изми ръцете преди толкова много години, когато ме изпрати при Кейт и Марти.

— Все още те боли, че те е отблъснал, нали?

— Може би...

— Ще се постарая да направя всичко възможно, никога повече да не бъдеш отблъсквана — обеща ѝ Ричард.

Тя го целуна тържествено по устните.

— Донесох тук розовия храст, Ричард. Имаш ли нещо против, ако го посадя някъде в края на градината?

— Розовият храст?

— Малкият храст, който беше посаден до вратата на Роджър Клейбърн. Полицията го изкорени, докато се опитваше да влезе в зимника.

Ричард се усмихна.

— И на теб ти дожаля за розата!

Ейми кимна, леко смутена.

— Виж, знай, че съм луда, но трябваше да го направя.

— Не си луда. Можеш да отделиш най-почетното място за храста — дори по средата на моравата, ако пожелаеш.

— Не. Това е малка, срамежлива роза. Даже няма още нито една пъпка на нея.

— С твоята решимост да я спасиш, скоро ще има.

— И не възразяваш?

— Няма да ревнувам от един розов храст, любима.

— Това обаче е розовият храст на Кип...

— Кип е мъртъв. И мисля, че разбирам какво става в теб.

— Последната завеса. Последният спомен за любов, която никога не е съществувала... Никога не съм изпитвала към Кип това, което изпитвам към теб, Ричард. Дори не съм го познавала като мъж. Днес даже мога да изпитвам съчувствие и съжаление към Роджър Клейбърн. Осъзнах, че той поне наистина е обичал Катрин, и едва когато Кип се е появил на сцената, светът му е започнал да се разпада. Мисля, че и Катрин го знае. Както и да е, тя тръгна с него, когато полицаите го отведоха.

Ричард взе ръката ѝ.

— Хайде, да вървим в кухнята и да видим какво прави Лизи. А след като похапнем, ще потърсим подходящо място в градината за розата на Кип Уелдън.

Всеки ден Ейми ходеше до Хатън ин дъ Деил с колелото, за да се грижи за розата. Храстът скоро пусна корени и до края на юни вече бе силен, здрав и се покри с блестящи листа.

Това обаче бе тъжен период за Кейт и Марти. Аутопсията показва, че Кип е починал от хипотермия, вследствие на това, че е прекарал повече от два часа в ледените води на реката през онази зимна нощ. Роджър Клейбърн не би могъл да направи нищо, за да го спаси. Тленните останки на Кип бяха върнати в Америка за истинско погребение и Ейми и Ричард отидоха в Бостън за няколко дни, като взеха със себе си снимки на малката Кимбърли Блейк.

Беше уговорено Катрин да присъства на сватбата на Ейми през август заедно с малката си дъщеря, за да може детето да се запознае с дядо си и баба си от Америка, и Кейт телефонираше редовно, след като Ейми и Ричард се завърнаха вкъщи, за да им разказва за всички изненади, които бе приготвила на малката дъщеричка на Кип.

Катрин писа на Ейми, че се е преместила в Линкълншайър с Ким, за да може да се грижи за Роджър през последните му месеци. „Никога не бих могла да го обичам — казваше тя, — но сега разбирам много от действията му.“

През юли времето стана горещо и сухо — от седмици не бе валяло. Ейми продължаваше да кара велосипеда редовно до къщата на Ричард — понякога сутрин, понякога следобед. Знаеше, че на Ричард не му е приятно да използва колелото вече, когато бе бременна в петия месец, но не ѝ бе забранил да го кара.

Държеше на думата си, никога да не издава ултиматуми. Беше приел, че тя може да носи отговорност за постъпките си. И Ейми го заобикваше все повече и повече заради търпимостта му. Тя обаче нямаше намерение да рискува с бебето и съзнаваше, че скоро трябва да престане да кара велосипеда. Чувстваше се доста добре — особено сега, след като сутрешното ѝ гадене вече бе отминало.

Зарече се днес да ѝ е последният ден, в който ще отиде до Хатън ин дъ Деил с колело.

В градината беше горещо. Върна се в прохладната кухня, където не проникваха слънчевите лъчи, и седна близо до отворената врата на стар тапициран люлеещ се стол, в който двамата с Ричард се бяха влюбили преди две седмици на един търг. Наля си чаша изстуден портокалов сок и се загледа в изпъстрената с цветя градина. Тази вечер Ричард щеше да я води в Хатън в новооткрития Център за изкуства, за да гледат любителското представление на „Изборът на Хобсън“, получило добри отзиви в местната преса. Очакваше спектакъла с нетърпение.

Животът ѝ като че ли най-после се нареждаше.

Сигурно бе задрямала, след като остави празната чаша на пода до себе си, защото се събуди, стресната от силно чукане на предната врата. Тръгна по коридора, за да отвори. Който и да бе, изглеждаше доста настойчив. Чуването се повтори, когато почти бе стигнала до вратата.

— Окей! — извика. — Идвам. Почакай минута.

Джон Греъм свали шофьорската шапка от главата си и изтри потното си чело.

— Слава Богу, че все още сте тук — изрече той.

— Извинявай, господин Греъм, задрямала съм в люлеещия се стол — засмя се тя. — Лизи ли те е изпратила да ме вземеш? Сигурна съм, че не съм я молила за това. Щях да се върна с колелото, както обикновено.

— Може ли да вляза, госпожице Уелдън?

— Разбира се! Ела да изпиеш чаша портокалов сок. Препоръчвам ти го.

Джон Греъм я последва в кухнята.

— Седни — покани го Ейми и тръгна към хладилника.

— Не, госпожице. Вие седнете. Госпожа Аберкромби каза, че трябва първо да сте седнала.

Тя се завъртя рязко.

— Лоша новина, нали? Хей! Какво има? Господи! Изглеждаш ужасно. Какво се е случило?

— Седнете. Моля ви, госпожице Уелдън!

— Кажете ми! — почти изкрещя Ейми. — Чичо ми да не е получил нов сърдечен пристъп? Лизи да не е болна?

— Не, не. Нищо подобно... — вдигна ръце Греъм. — Моля ви, седнете!

— Кажете ми! — изпадна в паника тя. — Ричард, нали? Нещо се е случило с него! Станала е злополука в каменоломната и никой не се осмелява да дойде и да ми съобщи...

— Не! Не!

Джон Греъм клатеше силно главата си и се опитваше да я успокои.

— Кажете ми! Мога да го понеса. Кажете ми...

— Къщата, госпожице Уелдън...

— Къщата!

Ейми го изгледа втренчено с широко отворена уста.

— Къщата?! — възкликна и избухна в смях. — Какво е това? Някаква шега?

— Срутва се, госпожице Уелдън...

Джон Греъм смутено въртеше шапката в ръцете си.

— Срутва се? — повтори тя като ехо.

— Започна от западната кула. Просто се срути. Разнесе се такъв тътен — никога не съм чувал нещо подобно преди. После целият хълм се разлюля и основите на кулата се плъзнаха към реката, като повлякоха след себе си цялото западно крило, а после и зимната градина.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ландровърът на Ричард бе първото нещо, което Ейми забеляза, когато излязоха от последния завой по пътя към „Уайдеил Хол“ — бе паркиран върху тревистия бряг на реката до малкия мост. Джон Греъм спря до него.

Ейми ужасена се взираше в гледката от другата страна на реката. Беше истински кошмар. Цялото западно крило на „Уайдеил Хол“ се бе срутило и планини от камъни и земна маса бяха засипали хълма надолу. Разместените основи на къщата от север и юг бяха оголени и дворът приличаше на кейк, внимателно разрязан по средата.

Джон Греъм сякаш бе изпаднал в шок. Стоеше, загледан към къщата, и клатеше глава, без да направи опит да слезе от колата.

— Сърцераздиращо... — мълвеше той. — Сърцераздиращо...

Ейми забеляза, че Ричард се отделя от групата мъже с жълти каски на главите от другия бряг на реката и изтичва през моста. Измъкна се от колата и се устреми към него.

Той протегна ръце и я пое в обятията си. Двамата останаха прегърнати така, загледани в тъжната картина, която в момента представляваше имението.

Зимната градина се бе сгромолясала надолу по хълма, декоративната морава, разположена точно над нея, сега се бе устремила застрашително към стръмния наклон, пръст и камъни продължаваха да се свличат в урвата.

В тясната част на реката се бе образувал бент от падналите скални отломъци и изкоренените дървета. Водата си пробиваше трудно път между тях. Ейми се помоли мислено да не завалят поройни дъждове, преди те да бъдат разчистени, защото нивите в долината щяха да бъдат наводнени, ако реката излезеше от коритото си.

— Къде са Лизи и чичо Джиф? — обърна се към Ричард.

— И двамата са добре! Джон Греъм ги отведе в къщата на Дънкан Уорд.

— Не са ли пострадали?

— Не. Добре са.

— Кои са онези мъже с жълтите каски, с които разговаряше, когато пристигнах?

— От една инженерно-строителна компания. Позвъних им незабавно, щом Лизи ми съобщи какво е станало.

Ейми се озърна наоколо и забеляза малък бял камион, паркиран от другата страна на моста, близо до стария параклис.

— Има ли вероятност и друга част от къщата да се срути? — попита тя, досещайки се какъв ще бъде отговорът.

Ричард кимна. Беше блед и напрегнат.

— Слава Богу, че не си била тук, когато това се е случило — каза той. — Зная колко привързана беше към зимната градина и ако си била тук... Господи! Дори не смея да си го помисля!

Ръцете му я притиснаха още по-силно.

— Хей! Аз съм добре — увери го Ейми.

Той се усмихна.

— Защо гласът ти трепери тогава?

Преди да му отговори, някакво бръмчене в слънчевото юлско небе привлече вниманието на Ейми. Тя вдигна глава и притаи дъх.

— О, не! Пак този Марк Пауъл!

— Как ли е разбрал? — намръщи се Ричард. — Едва ли са минали и два часа от срутването.

Хеликоптерът внезапно се спуска много ниско над „Уайдеил Хол“.

— Сигурно не е имал никаква представа — каза тя. — Не ме питай откъде зная, но имам чувството, че Марк Пауъл току-що изживя шок там горе.

Хеликоптерът направи кръг и се отдалечи от сцената на разрухата.

— Мисля, че си права. Мисля също, че Марк Пауъл ще се присъедини към нас не след дълго — прогнозира Ричард.

И позна. Два часа по-късно фотографът пристигна в къщата на Дънкан Уорд.

— Забелязах пушек от комина и предположих, че всички ще сте тук — заяви той.

В малката всекидневна Марк завари Джиф Уелдън, Лизи, Джон Греъм, Ейми и Ричард. Те разговаряха и пиеха чай, който икономката бе осигурила в неограничени количества.

Полицията бе отцепила цялото имение от главния път, тъй като доста хора бяха чули за срутването на голямата къща в новините по местното радио и имаше опасност да се насъберат прекалено много любопитни. Впрочем, около дузина такива вече имаше пред дома на покойния адвокат.

— Виждам, че си се завърнал с фотоапарата си — процеди Ейми ледено, когато Марк се приближи до нея.

— Нямах представа, че ще попадна на подобно нещо. Не можах да повярвам на очите си, когато погледнах надолу. Какво е станало?

— Инженерите предполагат, че е от проливните дъждове през декември. Размекнали са почвата и са стигнали до глинен слой точно под къщата. Част от стената на зимната градина бе започнала да се срутва по-рано и Ричард се притесняваше, но не сме допусkali, че ще се стигне до такъв катаклизъм.

— Лоша работа — отвърна той сериозно. — И скъпа също. Особено, ако останалата част от къщата трябва да се събори.

— Добре, че никой не е пострадал. Трябва да сме благодарни поне за това.

Ейми забеляза, че лицето му почервеня.

— О! Вероятно, първо трябваше да се поинтересувам за хората... Благодаря, че ми напомни.

Тя го изгледа презрително и понечи да се отдръпне.

— Почакай... остани.

Усети ръката му върху рамото си и повдигна въпросително вежди.

— Няма за какво да оставам! Двамата с теб никога повече няма да оставаме заедно!

— Виж, съжалявам, че първата ми мисъл не беше за хората, но всички сте тук и по вас няма нито драскотина. Суматохата щеше да е много по-голяма, ако някой бе пострадал.

— Добре — направи гримаса Ейми, — но не ме задържай. Чичо Джиф е достатъчно разстроен. Надявам се с Лизи да го убедим да си полегне.

— Той е мой баща — рече тихо Марк Пауъл. — Може би и аз би трябвало да се опитам да го направя.

Тя свали ръката му от рамото си.

— Окей — съгласи се неохотно. — Направи го. Изглеждаш твърдо решен да заемеш полагащото ти се място тук, затова давай!

— Какво скъпоценно малко наследство е останало и за двама ни, нали? — засмя се той.

— За това ли мислиш в този момент?

— Ами, къщата сега е доста голяма отговорност...

В стаята изведнъж се възцари тишина и всички насочиха вниманието си към Марк Пауъл.

— Хей — каза тихо той, — аз не съм злодеят тук.

Ричард пристъпи напред.

— Сега едва ли е времето и мястото да обсъждаме нечие наследство.

— Остави го, Ричард — намеси се Джифърд Уелдън. — Момчето е младо. Не осъзнава какво приказва.

Ейми се ядоса, че чичо ѝ вземаше страната на Марк. След предварителния оглед на имението преди около две седмици земята бе оценена приблизително на два милиона. Марк Пауъл може би бе разбрал. Имаше вероятност и самият Джифърд Уелдън да му е съобщил. Може би затова Марк се бе появил в „Уайдеил Хол“ — за да се убеди, че той е готов да го приеме за свой син.

Само едно нещо имаше значение за Ейми. Тя се отдръпна от Марк и чичо си с отвращение и излезе от стаята.

Ричард я намери в старата зимна градина на Дънкан Уорд, загледана в една леха с разцъфнали рози. Техният аромат изпълваше с чудното си ухание въздуха.

Той застана тихо зад нея и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Ричард! — въздъхна Ейми и облегна главата си върху гърдите му.

Чувстваше се защитена, вече не я бе грижа за „Уайдеил Хол“. Къщата не ѝ бе дала нищо, освен тъга и болка. А днес миналото бе отмъстило и на останалите. Страхуваше се от едно-единствено нещо, макар да съзнаваше, че е неразумно.

— Ейми! — прошепна Ричард в косата ѝ.

Тя бавно се обърна с лице към него и срещна погледа му.

— Ричард, ти получи мен, но осъзнаваш, че няма да получиш „Уайдеил Хол“ сега, нали? Чичо Джиф е решен да направи ново завещание и да остави всичко на Марк, след като знае, че му е син.

— Мислиш ли, че това има значение за мен?

— Вече си вложил доста пари в „Уайдеил Хол“.

— Понякога печелиш, понякога губиш.

— Но аз вървах в комплект с къщата, ако помниш?

— Единствено ти възприемаше нещата по този начин, Ейми. Не и аз.

Ричард ѝ се усмихна нежно, а очите му се присвиха в ъгълчетата.

— Значи все още ме искаш? — попита направо Ейми.

— Обичам те — отвърна той. — На кого му е притрябвала такава голяма стара къща?

Зад тях някой предупредително се прокашля и двамата се обърнаха едновременно.

— Дочух разговора ви.

Джифърд Уелдън бавно се приближаваше сред спускащия се здрач на топлата юлска вечер.

— Чичо Джиф, съжалявам за къщата — рече Ейми.

Лицето му бе посивяло и сбръчкано. Приличаше на стогодишен старец.

— Не мога да се отметна от думата си.

Джифърд се спря и изгледа многозначително Ричард.

— Джентълменско споразумение, нали знаеш. Беше договорено.

Тонът на Ричард бе любезен, но твърд.

— Нямахме такава неща, Джиф. Как би могло да има? Уговорените бракове вече не са на мода.

— Все едно, ти я взе заедно с къщата като застраховка, момчето ми.

На Ейми ѝ се искаше да се изсмее високо, но осъзна, че чичо ѝ бе съвършено сериозен.

Ричард я притисна плътно към себе си.

— Ейми е всичко, което искам. Освобождавам те от каквото и да било споразумение, което си въобразяваш, че сме имали, Джиф.

— Съгласна съм с Ричард — кимна Ейми.

Джиф Уелдън не откъсваше очи от двамата. Изражението му стана сурово.

— Споразумението си е споразумение! — избухна той. — И аз не мога да отменя завещанието, с което оставям всичко на Ейми.

— Не искам къщата, нито имението, нито каквото и да е... — започна Ейми.

— Не мога да се отметна от обещанието си! А и „Уайдеил Хол“ винаги е бил предназначен за теб, Ейми! — прекъсна я навъсено чичо й, обърна се и с олюляваща се походка се скри обратно в къщата.

Ейми изгледа Ричард.

— Истинска лудост! Той има син. А аз съм никоя.

— Времето не работи в полза на стария — допълни с въздишка Ричард. — И все пак съвестта му няма да му позволи да направи това, което смята за правилно.

— Ще трябва да се примири първо със съвестта си. Не може сериозно да обмисля възможността да ми остави „Уайдеил Хол“, когато има законен наследник.

— Ти наистина ли не възразяваш да загубиш всичко? Не възразяваш да се задоволиш само с мен?

— Харесвам къщата ти — засмя се Ейми. — Поне ще мога да гледам видеофилмите си там. Имаш страхотно стабилен електрически ток, господин Бодън.

Лизи и Джиф останаха в къщата на Дънкан, а Ейми се върна в Хатън ин дъ Деил с Ричард. Никой не се поинтересува къде ще отседне Марк Пауъл. Приеха просто, че се е настанил в „Хоукууд Армс“ в селото.

На следващия ден икономката взе автобуса и отиде да види Ейми.

— Ето... — измънка тя, докато седяха в прохладната кухня и пиеха кафе, — помолих строителите да изнесат някои твои лични вещи. Помислих си, че държиш особено на тези.

Лизи бръкна в обемистата си пазарска чанта на колелца и извади поставките за книги, гравирани от Ричард, дневника на Ейми и томчето със стихове.

— И не се тревожи — добави тя. — Не съм надничала в дневника ти.

Ейми се засмя.

— О, Лизи, познавам те достатъчно добре, за да ти вярвам за всичко. Както и да е, нямам тайни, а ако имах, нямаше да ги напиша.

— Не можеш да имаш вяра на никого! Най-малкото пък на свадливи старци като Джиф Уелдън.

Ейми я изгледа изпитателно.

— За какво ми намекваш?

Лизи изсумтя и вирна нос.

— Трябваше да хукне към Хоукууд снощи, нали? За да се срещне с Марк Пауъл...

— Естествено е, Лизи. Предполагам, че е доста шокиращо за него да открие толкова късно, че е станал баща.

— Разбери, госпожице Ейми, не може да се върне времето назад. Този Марк Пауъл се е нуждаел от баща, когато е бил малък, но сега вече е голям и е напълно способен да се грижи за себе си. Единственото хубаво нещо в момчето е, че то като че ли има по-разумно отношение към парите от баща си. Ами, притежава хеликоптер и мотоциклет, за който бих продала душата си, когато бях на неговите години.

— Лизи! — засмя се звънко Ейми. — Това да не е една от твоите добре пазени тайни? Ти и мотоциклет?!

Икономката направи гримаса.

— Много момчета имаха мотори, когато бях млада през петдесетте. Пък аз не си хващах лесно момчета, нали разбираш? Не и с моето лице и фигура. Затова се влюбих в мотоциклет. Мотоциклетите не се интересуват как изглеждаш и на тях може повече да се разчита, отколкото на някой сополанко с протрити дънки.

— Е, и купи ли си този мотор?

— Не! Имах толкова възможност да го купя, колкото сега онази малка къща от другата страна на улицата. Твоят Ричард така се смя с мен, когато не можах да откъсна очите си от нея при последното ми идване тук. Каза ли ти?

Ейми кимна.

— Ще трябва някъде да живееш, когато чичо Джиф вече няма да е тук, Лизи.

— Да... Всъщност, говорех ти за Джиф Уелдън, преди да се отклоня и да започна да ти разправам за въздушните си кули. Нямам

доверие нито на него, нито на този негов слухтящ син — ако въобще е син на Джиф.

— Не мисля, че има голямо съмнение в това — отвърна сериозно Ейми.

Лизи помълча малко, после продължи:

— Нещо не е наред старият...

— Не е наред? Да не е болен?

— О, не. Но нещо странно се върти в главата му, ако питаш мен. Приказва разни неща.

— Какви неща?

— Мърмори непрекъснато, че бил провалил хората. А когато минах снощи покрай вратата на спалнята му, го чух да споменава името ти много пъти. Предполагам, че беше заспал и бълнуваше.

— Може би трябва да го накараш да отиде на лекар, Лизи.

Икономката въздъхна и извърна очи към тавана.

— Може и да е нищо. Вероятно, защото се тъпчем всички в тази малка къща, повече неща ми правят впечатление. В „Уайдеил Хол“ всеки си имаше стая в противоположните краища на къщата. Възможно е винаги да е бълнувал на сън. Не зная! Може би призракът на Дънкан Уорд го преследва. Това противно тясно пространство и мен ме кара да настръхвам.

— О, Лизи, не зная какво да кажа... Защо не дойдеш тук? Ричард ще те приеме с отворени обятия, защото аз не мога да сваря дори едно яйце както трябва...

— Но какво ще стане със стария тогава? Той не може да се оправи сам, а със сигурност няма да напусне нито „Уайдеил Хол“, нито къщата на Дънкан.

— Не е необходимо да оставаш през нощта там, Лизи. Нуждаеш се от сън. Защо не позволиш на Ричард да те взема вечер? На чичо Джиф не му трябва икономка по двадесет и четири часа в денонощието.

— Ще си помисля, особено ако бълнуването му не спре. Казвам ти, госпожице Ейми, започва да се отразява на нервите ми, а още не съм прекарала там и едно денонощие.

Ейми беше доста обезпокоена. С „Уайдеил Хол“ бе свързана голяма част от живота на икономката и на чичо ѝ и разрухата на къщата очевидно им се отразяваше много неблагоприятно.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Гласът на Лизи по телефона бе разтревожен.

— Виж, не ми е удобно да те моля за това, след като остава по-малко от седмица до сватбата ти, момиче, но мислиш ли, че можеш да дойдеш дотук? Джиф Уелдън окончателно се е побъркал!

— Лизи! Какво се опитваш да кажеш?

— О, не се притеснявай толкова много. Просто е станал невъзможен. Последната му приумица беше да нареди на Джон Греъм да отиде до „Уайдеил Хол“ и да изкара онази стара таратайка от конюшните.

— Каква стара таратайка? Не знаех, че има и други коли, освен тази, която кара господин Греъм.

Лизи въздъхна дълбоко.

— Не си ли спомняш малкия зелен кабриолет на Джиф?

Ейми се засмя.

— Нима го държи още? Бях на дванадесет години, когато за пръв път ме изведе с него по хълмовете на Дербишайър, и дори тогава беше истинска антика.

— Грижливо го пазеше през всичките тези години. Стоеше в една от конюшните зад къщата, които вече не се използват. Както и да е, да ти кажа какъв е проблемът. В главата на чичо ти е влязла някаква муха, че може да шофира отново. И до тази сутрин няхах никаква представа, че двамата с Джон Греъм са смазвали, чистили и лъскали проклетата браква цяла седмица. Джон твърди, че още била в движение, и че нямало причина да не се кара по пътищата, но госпожице Ейми, нямам вяра на Джиф. Не е карал кола от години. Ако можеш да дойдеш, вероятно ще успееш да го вразумиш.

— Разбира се, че ще дойда, Лизи! Ще помоля Ричард да ме докара следобед. Започна да се прибира за обяд, откакто съм тук. Попривикна с готвенето ми — направо да не повярваш! Е, да ти се похваля, вече мога да приготвям наистина хубав омлет.

В гласа на икономката се долови облекчение.

— Слава Богу, че някой ме взема на сериозно. Този Марк Пауъл беше тук отново тази сутрин, изсмя ми се в лицето и каза, че било добре Джиф отново да проявява интерес към живота.

— Ами, може би е прав, Лизи.

— Не! Не е така! Ако започне да рисува или се заеме с нещо безопасно, нямам нищо против, но да шофира? Не! Това не го приемам — не и за човек, който е така мрачен и депресиран напоследък. Честно, госпожице Ейми, променя настроението си всяка минута. Не е редно. И категорично отказва да отиде на лекар...

— Ще поговоря с него — обеща Ейми. — Наистина ще дойда и ще видя какво мога да направя следобед, Лизи.

— Страхотно! О, и тук има все още някои твои неща, дрехи и други такива, пренесени от голямата къща. Успяха да минат през тавана в кухнята и да стигнат до дрешника, в който си държеше палтото и ботушите.

Ейми се усмихна.

— Не мисля, че през август ще ми трябват палто и ботуши, Лизи.

Ричард спря ландровъра пред къщата на Дънкан Уорд около два следобед и обеща, че ще мине да я вземе, когато свърши работа в каменоломната в пет и половина. Подсвирна с уста от възхищение, като видя спретнатата малка двуместна кола до портата на градината.

— По дяволите! Страхотна е, Ейми. Не съм знаел, че Джиф притежава подобно нещо.

— Нито пък аз, докато Лизи не ми телефонира тази сутрин, че чичо Джиф я е криел в една от конюшните през всичките тези години. Когато дойдох за пръв път в Уайдеил, той ме разхождаше с нея из Дербишайър. Спомням си, че ми купи хубав малък фотоапарат, за да мога да правя снимки. Струва ми се, че беше толкова отдавна...

— Ще ми се да я огледам, когато се върна да те взема.

— Защо не влезеш да поздравиш Лизи и чичо Джиф сега?

Ричард поклати глава.

— Съжалявам, но не мога. По време на взривяванията тази сутрин открихме жилка алабастр. Изглежда доста обещаваща. Голяма рядкост е, затова ще трябва да копаем на ръка, за да не я повредим.

— Не може ли Джордж Шипстоун да се справи?

Той се засмя и прокара пръсти през косата си.

— Не трябва да ме насърчаваш да отсъствам от каменоломната — рече ѝ закачливо. — Както и да е, искам да съм там, за да ръководя лично работата. Вероятно ще трябва да я натоварим ръчно върху ниско ремарке, ако успеем да я извадим цяла — затова е и камарата от здрави въжета в ландровъра.

— Пази се... Не поемай никакви рискове, Ричард. Никога няма да простя на Гейбриъл, че се сгромоляса така върху теб! — потрепери Ейми. — Честно, понякога само споменаването на алабастръ ме кара да сънувам кошмари.

— Не се тревожи. Гейбриъл ми даде два урока — първо, да не влизам в ръкопашен бой и второ, да се пазя от алабастрови ангели, които падат от ниши на параклиси.

Очите ѝ засияха, целуна го леко по бузата и слезе от ландровъра.

— И ти се пази — извика Ричард и даде газ.

Когато той се скри зад завоя, Лизи излезе от къщата и застана до вратата с ръце на хълбоците.

— Здравей, Лизи — извика ѝ Ейми, но икономката гледаше свъсено малката зелена кола до портата.

— Дяволска играчка... — измърмори вместо поздрав тя.

— Лизи, чудесна е!

Ейми се приближи и прокара пръсти по лъскавия хром около фаровете и бронята. Беше изненадана, че дори кремавите кожени седалки приличаха на нови.

— Благодарение на Джон Греъм изглежда така добре — призна неохотно Лизи. — Твърди, че вървяла като ракета!

— Къде е чичо Джиф?

— Вътре — кимна Лизи към къщата. — Като че ли е в много добро настроение. Но той е пълна загадка — никога не можеш да разбереш какво си е наумил.

— Лизи, ти май си втълпяваш някои неща за него...

— Наистина е странен! — настояваше икономката. — Не ме интересува какво казваш, госпожице Ейми — напоследък е странен. Вчера накара Джон да го откара до Хатън и така бързаше, като че ли дяволът го преследваше.

Лизи сви рамене.

— Върна се часове по-късно, изглеждаше самодоволен и потаен и не искаше да каже къде е бил. Не е казал дори на Джон Греъм къде е ходил. Наредил му да го остави в центъра на града и после да го вземе отново от същото място.

— Може би е ходил да пазарува.

— Не носеше нищо, като се върна.

— Може пък да е бил на гости на стари приятели.

— Джиф Уелдън няма приятели.

Лизи присви устни и сниши глас.

— Наумил си е нещо, сигурна съм. Тази сутрин се разхождаше наоколо и си тананикаше. Тананикаше през цялото време и накрая взе да ми лази по нервите. И когато го попитах защо тананика, той ми отговори твърде загадъчно, че скоро сама ще съм откриела.

— Щом си подсвирква, сигурно е щастлив. Не бих се тревожила толкова на твое място, Лизи.

— Но аз се тревожа. Отново сънувах онзи сън — вие двамата, застанали сте от двете страни на реката... и каменния мост, и онзи проклет огромен ангел...

— О, Лизи, не трябва да се вживяваш толкова много. Все пак е било само сън.

— Наближава сватбата ти и не мога да не му обърна внимание. Страх ме е, госпожице Ейми — страх ме е, че нещо ще се случи и ще я развали. Или въобще ще ти попречи да се омъжиш — добави мрачно икономката.

Ейми почувства студени тръпки по гърба си, въпреки топлите слънчеви лъчи, които я огряваха.

— Не говори такива неща, Лизи!

— Хей! Аз съм една стара, глупава жена! Не ми обръщай внимание. Но се тревожа за теб. Всичко тръгна наопаки тази година. И имам предчувствието, че най-лошото все още не се е случило.

Ейми я хвана под ръка.

— Заради мястото е. Сигурна съм, че е заради мястото, Лизи. Навярно непрекъснато мислиш, че чичо Джиф и Дънкан са прекарвали тук заедно толкова време.

Старата жена извади носна кърпа от престилката си и изтри носа си.

— Може би си права. Мразя тази къща — подсмръкна отново.

— А онази къщичка срещу Ричардовата?

— Въздушна кула, госпожице Ейми.

Очите на икономката бяха зачервени.

— Том Аберкромби ме остави доста добре материално, но не чак толкова. Не мога да си позволя цената, която ѝ искат.

— Бих желала да си близо до мен, Лизи, след като се омъжа. А ще ми трябва и приятелка, когато се появи бебето.

Лизи я погледна просълзена.

— Госпожице Ейми, бих направила всичко за теб. Знаеш го. В момента нищо повече не ми харесва от онази малка къща, където бих могла да съм до теб, но...

— Разговаряхме с Ричард по този въпрос. Ще ти я купи.

— Не, момиче — поклати глава Лизи. — Не искам да съм задължена на никого.

— Няма да бъдеш.

— Да, ще бъда.

Упорити пламъчета прогониха сълзите от очите ѝ.

— Не искам милостиня и няма да я приема!

Двете бавно тръгнаха към входната врата.

— Лизи, чичо Джиф ще се нуждае от много повече грижи не след дълго — поде тихо Ейми.

Възрастната жена сведе поглед.

— Да. Зная. Губи разсъдъка си — и то бързо. Забелязвам го с всеки изминал ден. Става все по-разсеян, все по-отнесен...

От къщата се разнесе вик:

— Лизи Аберкромби, къде си оставила ръкавиците ми за шофиране?!

Ейми избухна в смях.

— Ръкавици за шофиране?! Правилно ли чувам?

Лизи кимна примирено.

— Тази сутрин ме попита в колко часа ще се върне Дънкан от разходката си.

Влязоха вътре. На масата в дневната Ейми забеляза палтото си, старателно сгънато, и жълтия си шал поставен върху него. Два чифта ботуши стояха под масата.

— Нещата ти — рече ѝ Лизи. — Мисля, че почти всичко вече е пренесено от имението.

Лицето на Джиф Уелдън засия, когато видя Ейми.

— Скъпото ми момиче! Колко е хубаво, че си тук!

— Здравей, чичо Джиф.

— Забеляза ли колата?!

Очите му пламтяха като жарава. Тя се усмихна.

— Разбира се, чичо Джиф. Напомня ми за времето, когато бях малко момиче.

— Спомням си онова лято. Знаех, че ще си при мен само около шест месеца и исках да ти дам нещо, с което да запомниш Англия. Затова те разведях до всички красиви места в Дербишайър.

— И аз си спомням — изрече ласкаво Ейми.

За пръв го виждаше толкова въодушевен, откакто се бе завърнала в Англия.

— Спомням си миналото много по-ясно отколкото настоящето — добави Джифърд с лека гримаса. — Знаеш ли, ако не беше сутрешният вестник, дори нямаше да зная кой ден от седмицата е.

— О, чичо Джиф, и на мен ми се случва понякога. Разсеяността не е привилегия само на старостта.

— Ела да видиш колата.

Той грабна жълтия шал от масата и ѝ го подхвърли.

— Хайде, вземи го. Може да е студено из мочурищата.

— Ние няма да ходим никъде — каза внимателно Ейми. — И сега е август, чичо Джиф. Няма да ми трябва шал през август — дори и из мочурищата на Дербишайър.

Последва го навън, все пак с шал в ръка. Той изгаряше от нетърпение да ѝ се похвали с колата. Лизи извика след тях:

— Ще приготвя чай, затова не се бавете. Върнете се, когато чуете чайника да свисти.

— Слушаме, шефе — засмя се Ейми.

— Върви — подкани я икономката. — Ще му доставиш удоволствие, ако проявиш интерес. Дори и аз трябваше да поседя на предната седалка десетина минути тази сутрин, за да ми покаже всичко.

Излязоха навън и Джиф Уелдън отвори вратата на малката кола.

— Седни, Ейми. Виж, същата е като едно време. Нищо не е ръждясало.

Ейми послушно се настани на седалката. Той затвори вратата, заобиколи я и седна зад волана.

— Часовникът не показва точното време — вгледа се после в арматурното табло.

— Не мисля, че може да бъде винен за това — усмихна се Ейми.

Джифърд пъхна ключа в стартера.

— Може би, ако включи двигателя...

— Мисля, че часовникът трябва да се ремонтира, чичо Джиф. Джон Греъм вероятно знае какво да се направи.

Тя се облегна назад и притвори очи. Топлите слънчеви лъчи галеха лицето ѝ, а лекият ветрец развяваше косата ѝ.

— Обичаше да се возиш в колата, нали?

— Аха. Така е.

Ейми се извърна към него и отвори очи — беше седнал на една страна, праметнал ръка върху облегалката и я гледаше с невероятна носталгия.

— Не исках да те изпращам надалеч... — рече ѝ тихо. — Но Дънкан каза, че така било редно.

Позабравената ѝ болка отново се появи.

— Никога ли не си помислял да кажеш „не“ на Дънкан?

Той поклати глава.

— Беше прав, Ейми. Ти беше дете и аз нямах ни най-малка представа как се отглеждат деца.

— Лизи щеше да се грижи за мен... — отвърна Ейми, решила да не се размяква.

— Но животът ти в Америка бе добър, нали?

Тя се усмихна.

— Животът ми там бе страхотен, чичо Джиф. Кейт и Марти ме обикнаха като родна дъщеря.

— Видя ли — Дънкан беше прав.

— Предполагам.

— Дънкан ме убеди да направя завещание и да оставя всичко на теб. Твърдеше, че така ще компенсирам изпращането ти в Америка. Така ли е, Ейми?

— Щеше ми се да знаех причината преди. Човек се терзае, когато го отпратят, без да му обяснят с какво го е заслужил.

— Никога не съм го възприемал по такъв начин, дете.

— Вече няма значение, чичо Джиф. Нещата обикновено сами се подреждат, а за мен всичко се нарежда чудесно.

— Хмм.

Джифърд отново се загледа в таблото.

— Този проклет часовник ме дразни — измърмори и завъртя ключа на стартера.

Ейми също погледна часовника — и двете му стрелки бяха върху цифрата шест.

— Вероятно механизмът е развален.

Той запали двигателя.

— Проклятие! Не понасям неща, които не работят добре.

Включи на скорост, подаде рязко газ и колата с рев се устреми към главния път.

— По дяволите!

Ейми отскочи напред и едва не удари главата си в предното стъкло.

— Хей! Натисни спирачките! Спри! Не можем да излезем на шосето — не си платил данъка си.

— Глупости.

Джифърд се изсмя, опиянен от скоростта.

— Разбира се, че съм го платил. Дадох на Дънкан чек и той го занесе до пощата, в Холбърн.

— Холбърн! — изгледа го втренчено Ейми.

Той излезе на шосето, без дори да се озърне за други коли.

— Това е Лондон, скъпа. Къде другаде бих могъл да си платя данъка на колата? Ще остана в Бедфорд, докато Дънкан се премести в новия си апартамент.

— Чичо Джиф! — изпищя Ейми, забелязвайки, че се движеха с осемдесет километра в час. — Чичо Джиф! Спри! Искам да сляза.

Джифърд я погледна и се намръщи.

— Коя, по дяволите си ти?

— Аз съм Ейми! Чичо Джиф, ти си болен! Не знаеш какво правиш...

— Ейми!

Той отново я изгледа.

— Ейми? О, да. Сигурно съм задрямал. За миг си помислих, че излизаме от площад „Расел“.

— Ние сме в Дербишайър! — задъхано му обясни Ейми, притискайки се панически към вратата.

Не смееше да се помръдне, за да си сложи предпазния колан.

Опита се да предвиди нещата, опита се да си спомни дали имаше светофари, където би могъл да спре или поне да намали скоростта. Бяха се отправили към Хатън. Там трябваше да спре. Ако светофарът беше червен, нямаше начин да не спре.

Не спря обаче. Мина направо и отзад се разнесоха резове на клаксони.

Ейми бе притаила дъх.

Щом излязоха от Хатън, и най-мрачните й опасения се сбъднаха.

Караше я към прословутия проход „Блекторн“.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лизи се взираше с ужас след малката зелена кола, която бързо се отдалечаваше към главния път. Сложи ръка на сърцето си, когато осъзна, че Джифърд въобще няма намерение да спира.

Инстинктивно понечи да се втурне навън и да му изкрещи с всички сили, но се сети, че няма да я чуе от шума на двигателя и свистенето на вятъра.

Изчака, за да види в коя посока ще поеме — към Хатън или наляво към Хоукууд. Зави надясно.

Лизи се втурна във всекидневната и грабна телефона.

Ричард отговори още на първото позвъняване и тя задъхано му разказа какво се бе случило.

— Накъде заминаха?

— Към Хатън. Тръгни след тях, Ричард! Господ само знае, какво си е наумил старият!

— Позвъни в полицията, Лизи.

— Добре.

— Тръгвам. Не може да са отишли много далече.

— Божичко... — проплака тя, но Ричард вече беше затворил апарата.

Ейми стискаше зъби и премигваше, за да спрат очите ѝ да сълзят от вятъра. От време на време поглеждаше към Джиф Уелдън. Когато я забеляза, че трепери, той извика:

— Увий си шала около врата!

— Намали, чичо Джиф! Моля те, намали!

За нейна изненада, Джифърд отне малко от газта и скоростта падна на седемдесет километра в час.

— Доволна ли си?

— Шестдесет ще е по-добре. Тези пътища са тесни.

— Страхотен ден, а, Ейми?

Тя успя да увие жълтия шал около врата си със смътната надежда, че Лизи е съобщила на Ричард. Макар че беше август, започна да ѝ става студено.

Направи опит да се засмее.

— Нещо забавно ли намираш, скъпа?

— Да!

— Ще ми кажеш ли?

— Щеше ми се да си бях взела и палтото.

— Студено ли ти е?

— Като смъртта — отвърна Ейми и веднага съжали за думите си.

Познаваше този път. Спомняше си и кога за последен път бе минала оттук с Ричард. След няколко минути щяха да зърнат стръмния скалист хълм и прохода „Блекторн“. С такава скорост Джифърд със сигурност нямаше да успее да вземе някой от многобройните остри завои. При тази мисъл стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Ти обичаше прохода „Блекторн“ — рече той, като ѝ хвърли кос поглед. — Когато беше малко момиче.

— Но днес не съм си взела камерата, чичо Джиф — отвърна дрезгаво Ейми. — Не можем ли да се върнем за нея?

По устните му премина разкривена усмивка.

— Хубав опит — процеди с леден глас. — Но няма да мине, Ейми.

За миг сърцето ѝ замря. „Той е планирал това безумно препускане към прохода!“ — мина ѝ през ума. И след като бе прекосил Хатън, без да го спрат, изглеждаше така самодоволен. Затова бе и понамалил скоростта. Ейми не можеше да разбере обаче защо правеше това, защо я бе примамил в колата и бе хукнал като бесен с нея.

— Защо отиваме към „Блекторн“? — попита го, като се помъчи да запази спокойствие.

— Мястото е толкова хубаво, като всяко друго — отговори Джифърд, когато „Блекторн“ изникна в далечината.

— Толкова хубаво място, като всяко друго, за какво? На пикник ли отиваме?

— В онези времена ходехме, нали, Ейми?

Тя се насили да се усмихне.

— Да.

— Трябваше да направя нещо, за да се реванширам, че те изпратих да живееш при Марти и онази негова жена.

— Довел си ме днес тук, за да се реваншираш, че си ме изпратил да замина?

— Не. Нямах предвид това. Исках да кажа, че направих завещание, с което ти оставям цялата моя собственост.

— Не е било необходимо да...

— Дънкан каза, че трябва.

— Добрият стар Дънкан... — измърмори Ейми под носа си, мечтаейки в този миг, адвокатът да си бе държал устата затворена, за да не се стига до днешната ситуация.

Джифърд се обърна отново към нея.

— Тогава обаче нямах представа за съществуването на Марк. Никой не би ме убедил да извърша подобно нещо, ако знаех за Марк.

— Все още можеш да оставиш всичко на Марк — отвърна тя. — Ако обърнеш колата, ще се върнем в Хатън да потърсим адвокат...

— Вече го направих — заяви Джифърд и увеличи отново скоростта. — Вчера.

— И какъв е проблемът тогава?

— Не мога да живея със съзнанието за това, което извърших, и не мога да си представя да ти го кажа.

Сърцето ѝ внезапно заби като парен чук.

— Да ми кажеш какво? — изрече с треперещ глас.

Вече се изкачваха по стръмния път нагоре. Ейми се чудеше дали не би могла да отвори вратата и да се претърколи навън. Но при тази скорост не смееше да рискува — трябваше да мисли и за бебето. Политането надолу в пропастта не беше шега работа и шансът ѝ да оцелее беше съвсем нищожен.

— Промених завещанието си вчера — рече Джифърд.

Колата поднесе наляво към тясната ивица трева, откъдето започваше урвата под нея.

Ейми изпищя, хвърли се към волана, сграбчи го и овладя кабриото.

Той трепереше и лицето му бе побеляло като платно.

— Нямах да ти кажа... — изрече хрипящо. — Не мислех, че ще имам смелостта да ти призная, че завещах всичко на Марк. И една малка сума за Лизи, разбира се.

— Щом не възнамеряваше да ми кажеш, защо ме доведе тук? — попита все още уплашена Ейми.

— Да те взема със себе си. Така ще бъде по-лесно.

— Да ме вземеш...

— Отгатък ръба! — обяви тържествено Джифърд. — Всичко ще свърши за секунди, скъпа.

— Не! — прошепна ужасена Ейми. — Чичо Джиф, не! Не е необходимо!

Той отново намали скоростта, заради един особено остър завой.

— Необходимо е. Измамих всички. И теб, като те накарах да се надяваш, че някой ден ще наследиш „Уайдеил Хол“...

— Няма значение! — извика Ейми и сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ. — Чичо Джиф, „Уайдеил Хол“ не означава нищо за мен! Имам Ричард и той е всичко, което искам.

Джифърд като че ли не я слушаше и продължи с равен глас:

— И Ричард — измамих и него. Пазарих се за парите му — да ремонтира къщата, а ти бе оръжието ми в сделката.

— Ричард не се притеснява за парите си, които е дал за имението! — изкрещя му тя.

— Измамих и Лизи Аберкромби — нареждаше Джифърд. — Лизи се грижеше за мен и понасяше настроенятията ми през всичките тези години. Нея я измамих най-лошо, защото не ме напусна, когато всички останали на нейно място биха ме пратили да вървя по дяволите.

Отново навлязоха в поредния много остър завой на тясното шосе. Ейми мислено се помоли срещу тях да не се появи друга кола. Погледна назад и зърна един ландровър, който ги следваше с висока скорост. Беше твърде далече, за да е сигурна, че е на Ричард, пък и завоят скоро го скри от погледа ѝ. Все пак, надеждата ѝ даде нови сили да забави изпълнението на коварния замисъл на Джифърд Уелдън колкото се може по-дълго.

Когато стигнаха до високото, почти отвесно възвишение, до тясната отбивка, където с Ричард бяха спрели на път за Норфолк, точно на върха, на около миля напред, тя зърна сините мигащи светлини на две полицейски коли, които се движеха насреща им. Джиф Уелдън измърмори:

— Това е работа на Лизи Аберкромби! Трябваше да се досетя, че ще направи нещо подобно. Защо?! О, защо тази жена не може да не си пъха носа в чужди работи?!

За свой най-голям ужас, Ейми го видя да натиска педала на газта докрай.

— Чичо Джиф! — изпищя тя. — Недей! Няма да убиеш само мен, ще убиеш и бебето ми! Бебето на Ричард...

— Бебе?!

Джифърд я изгледа злобно и подозрително, но кракът му отпусна малко педала на газта и скоростта понамаля.

Ейми кимаше отчаяно с глава и сълзите обливаха бузите ѝ.

— Не убивай бебето ми... — хълцаше мъчително. — Моля те, чичо Джиф, не убивай бебето ми!

Той спря рязко колата.

— Слизай! — нареди ѝ. — Слизай оттук, момиче!

Ейми не се възпротиви. Отвори вратата и с подкосени крака стъпи на тревата. Пред нея само на сантиметри зееше дълбоката урва. Почувства, че ѝ прилошава.

Изведнъж чу остро свистене на гуми. Обърна се и видя, че Джифърд се насочваше право към пропастта на около петдесетина метра от мястото, където я бе оставил.

Без да се замисля, Ейми хукна след зеленото кабрио и изкрещя с всички сили:

— Чичо Джиф! Неее!...

Но бе твърде късно и съвсем безполезно.

Колата на пълна скорост полетя в бездната.

Ейми се олюля, направи крачка назад и разпери безпомощно ръце, когато усети, че глезенът ѝ пропада. Зад себе си дочу вик, изпълнен с болка:

— Ейми...

Почвата се свличаше и тя се търкаляше замаяна към долината. После пръстите ѝ докоснаха трева. Пред очите ѝ като на кинолента се изнизаха картини от света под нея — малка рекичка, каменен мост и зелена спортна кола, която се премяташе някъде в ниското...

Впи ръце в тревата, но пръстите ѝ се изплъзнаха. Започна отчаяно да се вкопчва в хилавите храстчета, които ѝ попадаха наоколо. Бодлите им драскаха дланите ѝ и голите ѝ рамене, но и те не успяваха

да спрат пропадането ѝ. След това нямаше нищо друго, освен голи скали.

Изведнъж усети силен удар в гърба, който я остави без дъх, и тя осъзна, че е престанала да се търкаля.

Пое си въздух с усилие и бавно се огледа. Беше се закачила на крехко, позакърняло дръвче, прораснало в една цепнатина на голата черна скала. То едва ли щеше да я удържи дълго. Предпазливо изви глава надолу и забеляза останките от малката зелена кола, смачкана до каменния мост.

Кой знае защо, си спомни съня на Лизи — онзи, в който Джиф Уелдън стоеше от едната страна на моста, а тя бе откъсната на другия бряг.

Сви се до малкото дръвче, разперила една си ръка върху скалата, където пръстите ѝ се врязаха в някаква пукнатина, докато с другата си ръка намери пипнешком най-здравия клон на дръвчето и я уви около него. Отмести погледа си от долината и бавно изви глава нагоре, като внимателно обмисляше и най-малкото си движение.

Ако си позволеше само за миг да започне да размишлява върху безизходността на ситуацията, в която бе попаднала, знаеше, че силите ѝ щяха да я напуснат. Не биваше да допусне това.

После се застави да мисли за Ричард и за страданията, които щеше да му причини, ако изпаднаше в паника. Притвори очи и въображението ѝ я отведе отново на морския бряг с него. Усети силния вятър, почувства допира на ръцете му и сладостта на целувките му... Ричард я притискаше в обятията си в малкото бунгало в Норфолк... Знаеше, че каквото ѝ да се случеше сега, поне бе познала истинското блаженство на дълбоката и трайна любов...

И изведнъж някъде високо над себе си дочу глас — глас, който я зовеше:

— Еймии...

Опита се да отвърне на този изпълнен с болка вик, но едва си поела дъх, малкото дърво изпука и тя почувства нестабилността на плитките му корени. Остана неподвижна и изстена.

След цяла вечност се осмели само леко да изви глава нагоре.

Нямаше надежда. Издадената скала я закриваше и пречеше на евентуалните ѝ спасители отгоре да я видят.

Вятърът довя до ушите ѝ нечие отчаяно ридание. Някак инстинктивно се досети, че е Ричард. Вероятно бе забелязал разбитото зелено кабрио на Джиф в долината и си бе помислил най-лошото.

Опита се отново да му извика, но жълтият шал, увит около врата ѝ, ѝ приглуши гласа. Отново дочу сърцераздирателното:

— Еймии...

— Ричард... — прошепна и дръвчето пак изпраця застрашително.

Сякаш от края на света се чуваше воят на полицейска сирена, а после над долината се разнесе друг шум — шум, който разпозна твърде добре — от двигателя на малкия хеликоптер, който бе кръжал седмици наред над „Уайдеил Хол“.

Хеликоптерът се приближаваше към долината, прелитайки над малката рекичка. Ейми го проследи с поглед как се задържа над моста, как после отмина лобното място на зеленото кабрио. Знаеше, че ако му махнеше с ръка или направеше дори най-малкото движение, можеше да се сгромоляса в пропастта заедно с хилавото дръвче. Можеше единствено да се държи за него и да се надява, че пилотът ще забележи жълтия ѝ шал, който се развяваше от вятъра. За неин ужас обаче, в този момент вятърът спря.

Но проследявайки маневрите на хеликоптера, се досети, че е забелязана.

Отгоре продължаваше да се чува гласът на Ричард, който неистово крещеше нещо неразбираемо.

Хеликоптерът направи кръг и увисна точно над мястото, където се намираше Ейми, но достатъчно високо, че въздушното течение от витлата му да не достигне до дръвчето.

Ейми се опита да не гледа към пропастта под себе си. Затвори очи, когато започна да я обзема ужас. Ръцете ѝ бяха изтръпнали.

После нещо изсвистя във въздуха към нея и тя извика тихичко.

Беше въже. Не се осмеляваше да протегне ръка. Висеше поне на метър и половина от нея и се люлееше във въздуха напред-назад. Беше спасителна нишка, но да се облегне на скалата и да се опита да го хване, бе твърде рисковано и това можеше да ѝ коства живота.

Притискаше се към дръвчето. Започна да ѝ става студено и да ѝ се гади. И тогава се чу шум точно откъм издадената напред скала над

главата ѝ. Вдигна очи и забеляза чифт подметки, побелели от варовиков прах.

— Ричард... — прошепна с неимоверна благодарност. — О, Ричард...

— Дръж се — нареди ѝ дрезгаво Ричард, като се оттласна от неравната повърхност, за да не се протрие въжето, на което висеше.

След миг само висеше успоредно с нея. Хвана другото въже, проверя го под мишниците ѝ, направи примка и го стегна здраво. След това проверя краищата на нейното въже около възела на това, с което бе завързан той.

— Ако паднем... — кимна към долината, — ще бъдем заедно, нали?

— По дяволите!

Гласът ѝ трепереше, когато почувства здравите му ръце около себе си.

— Как ще се изкачим нагоре?

Изведнъж въжетата, които ги държаха, се разлюляха застрашително и отгоре прокълтя глас:

— Добре ли сте?

Ричард изкрещя:

— Вдигайте ни! Добре сме!

Предпазваше я с тялото си от всички издатини на скалата, беше я прегърнал, беше обвил силните си крака около нейните, докато ги издигаха ужасяващо бавно.

Като че ли изминаха часове, но вероятно бяха само няколко минути, преди нечий ръце да ги извлекат върху тревистата ивица.

С помощта на Ричард, Ейми се изправи на крака, когато въжетата бяха разхлабени.

— Трябва да те заведем на лекар — рече ѝ разтревожено той.

— Добре съм — отвърна Ейми и се облегна на гърдите му. — Всичко е наред, скъпи... — добави хриптящо.

— Истински късмет, че беше с ландровър — обърна се един от полицаите към него. — Но не трябваше да се спускаш. Щяхме да извикаме планински спасителен екип...

— Щеше да е прекалено късно — намеси се Ейми. — Крепях се на такова крехко дръвче. Но... — промълви тя, — какво стана с чичо Джиф?

— Никой не би оцелял след такова падане. Особено пък болнав и стар човек като Джифърд Уелдън — отвърна внимателно Ричард.

Двамата тръгнаха към ландровъра. Когато останаха сами, Ейми вдигна ръце към лицето му, опитвайки се да изтрие всички следи от сълзи по него. После реши да направи това с целувки. Сгуши се на гърдите му разтреперана, когато най-после проумя от какво се бе изплъзнала.

Ричард я настани в колата, но ръцете му все още я държаха, като че ли не можеше да понесе мисълта да я пусне.

— Не ме презирай, че плаках като бебе, когато си помислих, че съм те загубил — прошепна в косите ѝ.

— Трябва да си истински мъж, за да можеш да плачеш — отговори тя. — И трябва да обичаш, за да го направиш.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лизи Аберкромби оправи една гънка от зелената коприна на деколтето на Ейми и внимателно забодде малко букетче.

— Ето! Прекрасно е. Винаги съм харесвала диви теменужки.

— Сториха ми се подходящи, когато ги зърнах, сгушени под стената на параклиса вчера. Ричард ме взе за луда, разбира се.

— И все още те смята за луда — чу се познат глас откъм вратата на спалнята ѝ.

Ейми се завъртя, изтича по дебелия килим към бъдещия си съпруг и вдигна лицето си за целувка. Лизи измърмори:

— Младоженецът не трябва да вижда булката, преди да стигнат в църквата, не го ли знаете.

— И без това ще бъдем в една кола — отвърна Ейми. — Ричард едва ли би могъл да държи очите си затворени през целия път дотам.

— Ами... предполагам, не.

— На всичко отгоре, той ми помогна и да си избира роклята — усмихна се Ейми.

— Съвършена е! — отзова се мигновено Ричард.

Лизи въздъхна.

— За теб всичко на нея ти изглежда съвършено. Дори и жълт вълнен шал — добави многозначително икономката.

Той се засмя.

— Права си, Лизи.

После се обърна към Ейми.

— Един човек те чака долу с предложение.

— Предложение? — изгледа го озадачено тя. — В деня на сватбата ми?

Ричард извъртя очи нагоре.

— Предполагам, ще трябва да свикна с факта, че те търсят непрекъснато. Като че ли всички се въртят около теб, момичето ми.

— Каж ми кой е!

— Ами, Катрин и Ким току-що заминаха с първата кола заедно с Марти и Кейт. Всъщност, Кейт прекара последния половин час с малката си внучка в градината. Лизи е все още тук, ще предоставя на въображението ти да отгатнеш кой остава от поканените на сватбеното ни тържество.

Ейми изстена.

— Марк! Трябва да е Марк!

— Поне няма да ревнувам, докато го посрещаш така — подразни я Ричард.

— Какво иска?

— Слез долу и виж сама.

— Ричард! Не желая. Искам да се оженим.

— Колата ще пристигне чак след двадесет минути.

— Достатъчно време да изтичам до малката си къщичка и да премеря колко плат ще ми трябва за пердетата! — триумфиращо извика икономката.

— О, Лизи! — прихна Ейми. — Не можеш ли да почакаш? Хората още не са се изнесли!

— Едва ли ще имат нещо против да се появявам от време на време, след като са си намерили купувач като мен — с пари в брой.

— Благодарение на Джиф Уелдън — обади се тихо Ричард.

Лизи потърси носната си кърпа.

— Кой би предполагал, че старият ще ми остави петдесет хиляди лири...

— Каза ми, че ти бил оставил „малка сума“ — рече Ейми.

— Няма значение какво ти е казал — подсмръкна Лизи и избърса очите си. — За мен тези пари са цяло състояние.

— Никакви сълзи днес! — нареди ѝ Ричард и тя неочаквано покорно прибра кърпата в джоба на практичния си сив костюм.

— Ела с мен при Марк, Ричард — помоли се Ейми.

— Не — поклати глава Ричард, изведнъж станал сериозен. — Марк търси теб.

— Знаеш ли защо? — повдигна вежди тя.

— Нали ти обясних, щял да ти направи предложение. Искаше одобрението ми, но му отговорих, че ти си жена, която сама взема решения.

— Струва ми се доста загадъчно — намръщи се Ейми. — Няма ли все пак да ми подскажеш за какво става въпрос?

— Не. Няма да се месея в живота ти, любов моя.

Лизи изсумтя.

— Няма да се месиш, а? Е, това ще трябва да се провери.

Ричард ѝ отговори бавно и търпеливо:

— Това е пакт, който съм сключил сам със себе си. И Ейми го знае. От днес нататък тя няма да бъде просто госпожа Бодън, а ще продължи да бъде Ейми, момичето със собствено мнение.

Лизи изгледа стъписана и двамата, после се усмихна.

— Е, не би трябвало да се изненадвам. Госпожица Ейми се появи в „Уайдеил Хол“ като полъх свеж въздух. Тя със сигурност промени до голяма степен начина ми на мислене.

Ейми стисна ръката на Ричард.

— Ще отида да видя Марк. Но ела и ме спаси от него след пет минути.

Марк Пауъл се бе появил отново с фотоапарата си.

— Не! — възкликна Ейми, отправяйки се по моравата към него. — Не мога да повярвам! Не можеш ли поне на сватбата ми да дойдеш без проклетия си фотоапарат?!

— Не очакваш, че ще платя за сладникавите снимки, които вашият фотограф ще ми направи на тържеството, нали? — отговори той, като ѝ даде възможност да зърне една от редките му усмивки.

— А ти какво очакваш? Да излея чаша шампанско върху главата на кума или нещо подобно?

— Хей! Аз съм човекът, спасил живота ти, забрави ли?

— Вятърът от витлата на хеликоптера ти можеше да ме отвее от онази проклета скала.

Ейми се засмя, а после изведнъж стана сериозна.

— Не ми се удаде възможност да ти благодаря, Марк...

— О, по дяволите! Не се размеквай! Ако ще се мразим взаимно, поне да го направим добре. Макар да те лиших от два милиона лири, нека да не изпитваме лоши чувства един към друг — отвърна ѝ със смях той.

— Всичко, което искам, е тук — посочи прекрасната градина Ейми.

— Но „Уайдеил Хол“ не попадна в ръцете ти, нали?

— Проклятие! За какво ли може да става „Уайдеил Хол“ сега?

— Може да се спаси. Затова исках да поговоря с теб. Инженерен екип вече извърши проучване. Ще струва цяло състояние, но ще го направя.

— Ти си луд!

— Може би. Виж, хайде да поседнем под онази ябълка за две минутки.

Марк отиде до пейката, направена от Ричард преди много години от ствола на един повален дъб, и седна. Ейми го последва бавно през тревата и се настани до него.

— Говори по-бързо. Наистина имам неотложен ангажимент след петнадесет минути.

— Изглеждаш страхотно — напълно съвременна булка. Не познавам друга, която би избрала да се венчае в подобно зашеметяващо зелено.

— Не искам да приличам на накичена коледна елха, а и не понасям дълги рокли. Имах една-единствена дълга рокля, с която се препънах и си ударих носа.

— Не ме интересува носът ти — прекъсна я той нетърпеливо. — Интересуват ме главата ти, мозъкът ти, способностите ти.

— Какви способности?

— Способностите ти да боравиш с камера.

— Хей! Нямам никакъв опит с камера.

— Лизи ми даде един твой филм, който си забравила в „Уайдеил Хол“. Естествена си.

— Естествена за какво, Марк Пауъл? — погледна си часовника Ейми.

— Ще превърна „Уайдеил Хол“ в музей. Когато къщата бъде възстановена, ще я предоставя на Центъра за изкуства, който има свой филиал в Хатън. И искам ти да отговаряш за музея.

Тя вдигна ръка.

— Хей, избързваш твърде много!

— Разполагам с по-малко от петнадесет минути да те убедя да приемеш. Трябва да действам бързо.

— И какво трябва да правя?

— Просто да бъдеш там. Искам да има галерия със снимки и да бъде раздвижена. Точно там ти е силата — добра си с видеокамерата. Целта ми е да привлека хората в „Уайдеил Хол“.

Ейми бе и заинтригувана, и някак развълнувана.

— Съгласна ли си? Опитах се да убедя Ричард да ме подкрепи тази сутрин, но той не искаше да се включи в проекта, докато не говоря с теб.

— Ричард ли ти трябва за това начинание или аз? — попита остро тя.

— Разбира се, че ти.

— Ричард е добър с алабастъра, знаеш това? Какви са плановете ти за стария параклис?

Марк се намръщи.

— Не съм стигнал още дотам. Някакви идеи?

— Милиони — отговори Ейми и стана. — Милиони и милиони, Марк!

— Значи си с мен тогава?

— Доколкото това няма да ме откъсва задълго от дома ми и от семейството ми.

— О, семейство!

Тя тръгна към къщата и Марк я последва. Ричард ги посрещна до вратата.

— Вие двамата изглеждате доста доволни от себе си — констатира той.

— Ричард, отговорът ми е „да“. Става ли?

— Знаеш, че не трябва да питаш — отвърна Ричард, но по усмивката му Ейми отгатна, че е постъпила правилно.

— Е, аз ще тръгвам тогава — обади се Марк. — Ще се видим в църквата! Ще закарам и Лизи.

— Искам да ти покажа нещо — обърна се Ричард към Ейми, когато останаха сами.

— Какво? Всъщност, имаме ли време? — изненада се тя.

— Ще ни отнеме само минутка.

Той тръгна към най-отдалечения край на градината, после се обърна и й махна.

— Побързай, че колата ще пристигне всеки момент.

Ейми изтича и преплете пръсти с неговите.

— Това е съвсем подходящо за „господин и госпожа“ — засмя се Ричард и я целуна леко по челото.

— Кое?

— Пръстите ти, сплетени с моите.

— Марк би го нарекъл „обект на сладникаво задушевна снимка“ — засмя се и тя.

Ричард приклепна до една от цветните лехи.

— Розата — посочи пред себе си.

Ейми си пое дълбоко дъх и възкликна:

— Цъфнала е, Ричард, наистина е цъфнала! — приклепна до него.

— Розата на Кип Уелдън.

Той обърна глава и я погледна.

— Знаех си, че ще се зарадваш. Но както казах преди малко и на Лизи — никакви сълзи, окей? Не и днес!

Ейми се полюбува на красивата бяла роза още няколко секунди и бавно се изправи.

— Лизи веднъж ми говореше, че времето разяждало дори и камъните в „Уайдеил Хол“, и че понякога било по-добре да оставим нещата такива, каквито са.

— Лизи, както обикновено, е права.

Отново се хванаха за ръце и влязоха в къщата. В дневната завариха Лизи и Марк Пауъл, които тъкмо се бяха отправили към вратата.

— Тръгваме! — засмя се Лизи. — Очаквам го с нетърпение.

Марк подаде нещо на икономката.

— Това ще ти трябва — каза той.

Ейми притисна устата си длан.

— Ооо, не!

Лизи я изгледа строго.

— Какво ти става, госпожичке? — сръза я тя, погледна се в огледалото на стената и сложи мотоциклетната предпазна каска над сивата си накъдрена коса.

— Нима ще дойдеш на венчавката ми с...

Икономката се засмя.

— Господин Паул бе така любезен да ми предложи да ме докара. И след като ги няма моделите от 50-те, за които винаги съм мечтала, убедена съм, че ще се задоволя и с неговия „Харлей Дейвидсън“.

Издание:

Джули Гарат. Уговорен брак

ИК „Слово“, Велико Търново, 1997

Английска. Първо издание

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-497-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.